

Giới thiệu Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi

Thâm cung phượng say sau màn: Phế phi, Phế phi: Thâm cung phượng duy xuân túy

Convert: ngocquynh520

Số chương: khoảng 400 chương ^^!, truyện ngược nhưng HE

Edit: Ny, Thảo Trần, pinkpinkpig (Q1 C1-44), Ndmot99 (Còn lại)

Đêm hôm đó, sau mảnh lụa vài màu đỏ, nàng chủ động hôn lên môi hắn, nhưng hắn chỉ cười rồi đem nàng giao cho người khác. Vì hắn, nàng đi bên cạnh một nam nhân khác. Địa vị cao, nàng cho rằng nàng đã có thể ly khai. Cũng không nghĩ, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi lên ngôi, đó là phong nàng làm phi. Đến cuối cùng cũng chỉ là kẻ tước, lại có thể xóa sạch không còn một chút tồn thương. ...

Cùng nhau ân oán, dây dưa cả đời, nàng cùng bọn họ, yêu hận đúng sai.

Phế phi, phải chăng là lạnh lùng phế đi chức vị phi tử hay là lòng người. ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thượng trang

Mờ sáng, tin thành bị tấn công không ngừng truyền vào trong tầm cung.

Thành đổ. Nước cũng tan.

Hoàng cung Lê Quốc vô cùng hỗn loạn. Vào lúc này, những thay đổi trong cung cảm hiện ra rất rõ ràng. ...

“Dự nhi, đến đây nào”. Cô tay mảnh khảnh của nữ tử đuổi đến trước mặt đứa bé.

Đứa bé trông chỉ mới bốn tuổi, ánh mắt mở to, hoảng sợ nhìn nàng, hồi lâu vẫn không bước lên. ...

Nàng sợ run lên, cuối cùng bước lên, cúi người, dịu dàng cầm chặt tay đứa bé, thở dài một tiếng rồi ôm nó vào lòng. Đứa bé run rẩy, tai nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của nàng: “Dự nhi sợ sao?”.

Đôi môi đỏ mọng của đứa bé khẽ lắp bắp, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại im lặng.

Khóe miệng nữ tử nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp, ngón tay dài nhọn xoa nhẹ cái cổ trắng nõn của nó, nàng đột nhiên nhắm hai mắt, hai hàng lệ từ đôi gò má chảy xuống. Tay nàng, từ từ siết lại.

Đây là con nàng, hôm nay, nàng lại phải tự tay giết nó.

Cảm giác đau tận tâm can, chỉ có bản thân nàng mới hiểu.

Đứa bé cuối cùng cũng hiểu ra, theo bản năng mà bắt đầu giãy giụa, đôi mắt sáng tràn ngập hoảng sợ và thương tâm. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng, nhưng, khí lực của nó lại quá yếu.

Nữ tử không đành lòng, nhìn nó, hai tay cùng thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này, tiếng khóc nỉ non vang dội của trẻ sơ sinh truyền đến.

Thân thể nàng run mạnh, theo bản năng quay đầu lại nhìn đến trên giường.

Cửa bị ai đó tông vào, người vừa đến nhìn thấy cảnh trong phòng, sắc mặt liền hoàn toàn biến đổi, vội xông lên trước, dùng sức vịn tay nữ tử ra, mở miệng nói: “Nương nương, người đang làm gì vậy?”.

Nàng giống như bị rút hết sức lực, tê liệt suy sụp té trên mặt đất. Đứa bé ho khan dữ dội, hoảng sợ khóc thành tiếng:

“Mẫu hậu. ...”

Mẫu hậu. ...

Nàng càng run rẩy hơn, con của nàng, máu thịt của nàng, nàng làm sao cam lòng bỏ được? Muốn tự mình giết nó, nhưng lại không nỡ nhẫn tâm, lòng lại mong đợi có người đến cản nàng lại.

Nhưng, ngăn cản rồi lại sẽ như thế nào đây?

Đôi môi nàng run rẩy, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi: “Bổn cung, không còn cách nào. Bổn cung không thể để con mình rơi vào tay giặc. Không thể để cho bọn chúng bị lãng nhục mà chết đi”.

Thân thể người mới đến dao động, âm thanh nặng nề: “Điện hạ cùng công chúa người giao cho mặt tướng, mặt tướng dùng đầu đảm bảo sẽ bảo vệ bọn họ an toàn!”

Nói xong hắn quay đầu lại nói: “Người đâu!”

Bên ngoài, một thị vệ xông vào, hắn đem đứa bé giao cho y, thị vệ không nhiều lời, ôm lấy đứa bé liền rời đi.

Bảo mẫu đi vào, bế đứa trẻ sơ sinh trên giường, mắt rung rung nhìn thoáng qua nữ tử, có ý muốn rời đi. Nữ tử dường như nhớ ra cái gì, run run lấy từ trên người một ngọc bội, nhét vào trong tả lót, nức nở nói: “Đây vốn là vật Hoàng Thượng muốn ban cho huynh muội bọn chúng”. Ngón tay nàng chạm vào bụng đứa bé, lướt qua da thịt nó.

Đứa trẻ ngưng khóc liền ngủ thiếp đi, không biết giờ phút này xảy ra chuyện gì.

“Nương nương, không kịp nữa rồi!”. Tướng quân cầm tay bảo mẫu kéo ra, ý bảo nàng đi mau.

Tay nữ tử lập tức đắm vào khoảng không, nước mắt chảy ra như suối.

Bảo mẫu ôm công chúa chạy ra cung điện, bên ngoài có một đội binh lính tinh nhuệ bảo hộ quanh nàng. Mọi người cùng chạy ra ngoài. Bảo mẫu đưa mắt nhìn nơi cửa cung, bốn phía đã nổi lên khói thuốc súng mịt mù. Nàng không nhìn được, vành mắt đỏ lên, bây giờ, đứa trẻ trong ngực hừ một tiếng, nàng mới lấy lại tinh thần.

Ánh mắt nhìn ngọc bội nhét trong tả lót của đứa trẻ, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới...

Ngước mắt nhìn, nhưng lúc này, không thấy đội thị vệ mang thái tử rời đi kia đâu.

Lúc này, có gì đó văng lên mặt nàng, đưa tay lên sờ, là máu nóng. Nàng giật mình, thị vệ bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống, một mũi tên huyền thiết dài cắm giữa ngực.

Bảo mẫu sợ ngây người, không biết ai đó đẩy vai nàng, hô: “Đi mau!”

Dứt lời, nàng mới quay lại nhìn, một đám tên bay vút đến. Ở phía sau, là một nhóm binh sĩ.

Quần áo... như thế kia, nàng vừa liếc nhìn liền biết.

Binh lính Tây Chu.

Trong lòng run lên, ôm chặt đứa trẻ trong ngực, liều mạng chạy về phía trước.

Khắp nơi, đều có người ngã xuống. Khắp nơi, đều là mùi máu tươi nồng đậm.

Đứa trẻ, cuối cùng cũng “Oa——” khóc thét lên.

Bảo mẫu nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố gắng tiến nhanh lên phía trước, bất ngờ thấy thị vệ hộ tống thái tử!

Nàng vui mừng, bước chân càng nhanh hơn, nhưng lại không thấy bóng dáng thái tử đâu!

Mọi chuyện, không đợi nàng phản ứng kịp, sau lưng, có người đẩy mạnh bả vai nàng, hô to: “Đi!”

Nàng mới nhìn thấy, bên phải, có một cái cửa thông...

....

Ngày đó, khi ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi, có thể thấy được ở hoàng cung Lê Quốc, chỉ là máu, máu chảy thành sông.

Hoàng đế Lê Quốc, bị một mũi tên bắn lên mà chết.

Còn hoàng hậu, khi quân Tây Chu xông vào, đã thấy nàng treo cổ tự tử trên dải lụa trắng.

Tắm lụa mỏng, trong khoảng khắc đó, dường như càng ưu thương, buồn bã

Ba năm lại trôi qua, Tuyên Khánh trị vì đã được mười lăm năm. Cuối mùa thu, lại tiếp tục một vòng lựa chọn.

Vốn dĩ, chuyện hoàng đế tuyển tú cũng không có gì đáng trách, chỉ là Tuyên Khánh Đế đã gần sáu mươi. Thiên kim danh môn vọng tộc, người người e sợ tránh không kịp lần này.

Thượng Trang vô tình ngồi ở hậu viện An Lăng phủ, nghe bọn nha đầu líu ríu bàn về việc này, nói là tiểu thư nhà nào đó hôm qua không chờ được vội vàng gả cho người. Đồng thời tiểu thư nhà nào đó cũng vội vã tìm người gả ra ngoài.

Thượng Trang không nói lời nào, chỉ im lặng ngồi nghe, nhưng bỗng nhiên nha đầu mới vừa rồi mặt mày còn hớn hờ lập tức cứng ngắt. Nàng không khỏi quay đầu nhìn lại liền thấy Tần mama đứng phía sau các nàng, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn kia giờ phút này dường như càng trở nên dữ tợn.

Tất cả bọn nha đầu đều đứng lên, cúi đầu, câm như hến.

Thượng Trang cũng theo quy củ cúi đầu chỉ nhìn mũi chân của mình, nghe thấy tiếng bước chân của Tần mama tiến lên, trái tim từ từ treo lên cao.

Tần mama tuy chỉ là bà vú nhưng lại được phu nhân đưa từ nhà mẹ đẻ qua, tuy cũng chỉ là hạ nhân nhưng một chút cũng không hề thua kém chủ tử. Ngay cả thiếu gia cùng tiểu thư cũng phải nhường bộ ba phần, càng không phải nói đến hạ nhân như các nàng. Nay các nàng lại tụ ở chỗ này bàn tán chuyện Hoàng Đế tuyển tú, vừa vặn đụng phải cái đinh, trong phủ ai chẳng biết vốn dĩ tiểu thư cùng thiếu gia Trầm gia có hôn phối, bởi vì bận chuyện buôn bán, nên còn ở tại Định Châu cách nơi này khá xa, cho nên không thể trở về kịp. Cho dù tiểu thư muốn gả, nay cũng không còn kịp nữa.

Tần mama tiến lên trước, đột nhiên mở miệng gọi: “Thượng Trang.”

Bờ vai Thượng Trang khẽ run lên, vội vàng nhỏ giọng đáp lời: “Vâng!”

Cảm thấy có chút hối hận, rõ ràng cái gì nàng cũng không nói, nếu sớm biết trước xảy ra chuyện này, nàng chắc chắn chạy thật xa a.

“Người đi theo ta.” Thanh âm Tần mama vẫn trầm trầm như trước, nói xong, bà ta liền xoay người hướng phía trước mà đi.

Thượng Trang sợ run lên, xong liền phục hồi tinh thần, vội cất bước đi theo.

P phía sau nàng đồng thời truyền đến một trận thờ phào nhẹ nhõm, tất cả bọn nha đầu đều cảm thấy may mắn là Tần mama không đem các nàng ra xả giận. Song lại tụ tập đứng nhìn một lát, mới cảm thấy không có gì vui liền tản ra.

Thượng Trang đi theo Tần mama, đi được một đoạn, bỗng nhiên Tần mama dừng cước bộ. Thượng Trang lấy làm kinh hãi, cũng vội ngừng lại, đã thấy Tần mama xoay người lại, đưa tay tới kéo lấy tay của nàng.

Nàng thật sự giật mình không nhỏ, muốn rút về, lại phát hiện bà ta nắm rất chặt.

“Tần mama.”

Tần mama cũng chỉ nở nụ cười, vỗ vỗ tay của nàng và nói: “Thượng Trang a, người vào An Lăng phủ cũng đã năm năm, lão gia phu nhân cũng chưa từng bạc đãi người. Nếu không phải thấy người nhu thuận lành lợi, cũng sẽ không cho người làm thiếp thân thư đồng. Thư đồng, chức vị này so với những nha đầu thô sử bình thường cũng mạnh hơn nhiều, người vào phủ năm năm, chắc cũng chưa từng làm qua việc nặng?”

“Vâng!” Thượng Trang cúi đầu đáp lời.

Nàng tiến An Lăng phủ đã năm năm, năm ấy nàng mười tuổi, nhưng không ai biết, trước khi nàng tiến An Lăng phủ cũng đã một mình lưu lạc năm năm.

Năm tuổi, một đám cường đạo xông vào trấn nhỏ của các nàng, đem tất cả mọi người ra đường, toàn bộ giết sạch không chừa một ai, tiền tài vật chất đều bị cướp sạch không còn gì. Nếu không phải nàng cùng muội muội ham chơi, về nhà muộn một chút, có lẽ ngay cả các nàng cũng sẽ phải chịu kiếp nạn đó rồi.

Có thể là trời cao thương hại, nên giúp nàng cùng muội muội thoát khỏi kiếp nạn và còn sống đến bây giờ.

Nhưng mà, cha mẹ, đều đã chết hết.

Các nàng thành cô nhi.

Từ đó về sau, lưu lạc khắp nơi.

Năm năm trước, nàng vì một cái bánh bao, nên đi cầu người ta bỏ thí, khi quay đầu lại liền phát hiện muội muội của nàng vốn dĩ ngồi ở góc đường chờ nàng lại có thể không thấy đâu!

Nàng vừa vội lại vừa hoảng, khóc lóc, tìm ba ngày ba đêm, cuối cùng tìm không thấy bóng dáng muội muội.

Cho đến khi vào An Lăng phủ làm nha hoàn, chưa một giây phút nào nàng từ bỏ hy vọng tìm kiếm tung tích của muội muội.

Chính là, năm năm trôi qua, vẫn không có lấy một tin tức nào.

Nay, nàng mười lăm, muối muối của nàng, cũng là mười bốn .

“Cùng đi học, cùng ra ngoài với tiểu thư, nếu nói về ăn mặc, nhà khác không biết còn tưởng rằng ngươi cũng là tiểu thư đó.” Lời của Tần mama lập tức đem suy nghĩ của nàng kéo trở về.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng run lên bần bật, lời của Tần mama, là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nguyên ý

Tần mama vẫn cứ lôi kéo tay nàng như trước, ngoài cười nhưng trong không cười, lại nói: “Ngươi cũng biết, ba ngày sau, Thánh Thượng muốn tuyển tú, trái tim của tiểu thư chúng ta sớm đã giao cho thiếu gia Trầm gia, Tần mama biết là ngươi đau lòng thay tiểu thư, không muốn để cho nàng thương tâm”

Nghe Tần mama lái nhai một hồi, cuối cùng Thượng Trang cũng dần dần sáng tỏ.

Ý bà ta là muốn nàng thế chỗ tiểu thư vào cung tuyển tú.

Không, có lẽ không phải là ý của Tần mama. Mà là ý của lão gia và phu nhân.

Nàng cắn môi, tất nhiên là nàng hiểu được đằng sau bức tường cung cấm kia, một khi bước chân vào thì đừng mơ tưởng được đi ra, gần như là không có khả năng. Nàng còn muốn tìm muối muối nha, làm sao có thể tiến cung chứ?

Đây là lần đầu tiên nàng cãi lại lời của Tần mama, dùng sức rút tay ra, lắc đầu nói: “Không, ta không thể vào cung. Nếu ta vào cung, muối muối của ta làm sao bây giờ? Ta. Ta còn muốn tìm muối muối!”

Sắc mặt Tần mama liền thay đổi, nhưng cũng không có mắng nàng, chỉ nói: “Lão gia sẽ phái người tìm kiếm tung tích muối muối của ngươi, ngươi nói thử xem, nhiều năm qua lão gia phu nhân cũng giúp ngươi tìm muối muối, như vậy vẫn còn chưa đủ sao?”

Thượng Trang lập tức nói không ra lời, quả thật, lão gia thương hại nàng, năm năm nay, vẫn giúp nàng tìm muối muối.

“Lão gia phu nhân đối với ngươi ân trọng như núi, nay tiểu thư gặp nạn, ngươi tốt nhất nên thay nàng vào cung đi!” Tần mama thấy hốc mắt của nàng ửng đỏ, liền không nổi giận, nên nhẹ giọng nói:

“Thượng Trang a, không phải là Tần mama nói dối ngươi, ngươi vào cung biết đâu lại được Hoàng Thượng coi trọng, một khi được phong Phi, đây chính là sinh mệnh đời cũng tu không được nha.”

Nàng im lặng không nói, vào cung vốn không phải là điều mà nàng mong muốn, làm Phi nàng lại càng không muốn. Điều mà nàng mong muốn rất là đơn giản, chỉ cần tìm được muối muối thất lạc nhiều năm, rồi sau đó gả phu quân, sống một cuộc sống nhân nhả, tiêu điều tự tại cả đời.

“Đi thôi.” Tần mama vẫn cứ tiếp tục lôi kéo nàng đi tới phía trước, một mặt lại nói:

“Trong phủ, người có tuổi tương đương với tiểu thư, lại xinh đẹp nhu thuận, còn hiểu cảm kỳ thư họa, cũng chỉ có ngươi. Lăn vào cung này, nói không chừng, chính là một vinh hạnh lớn đó nha!”

Nàng vẫn không nói lời nào, cũng không giãy dụa, Tần mama cũng đã nói như thế, xem ra việc này lão gia phu nhân đã sớm có dự định, chỉ là chưa thông báo cho nàng một tiếng.

Tần mama đem nàng tới trước cửa thư phòng lão gia, đưa tay gõ cửa: “Lão gia, ta đã mang Thượng Trang đến.”

Cách một lát sau, mới nghe giọng nói từ bên trong truyền ra: “Àn, mời nàng vào.”

“Vâng!” Tần mama nhìn nàng nhỏ giọng nói:

“Mau vào đi, ngàn vạn lần nên nhớ cho kỹ lời ta nói với ngươi, vào cung thế nhưng lại là một cơ hội tốt để ngươi trở mình. Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia!” Đường như câu nói cuối cùng kia bà ta có ý tăng thêm một chút lực. Kỳ thật, nói đi nói lại cũng chỉ đơn giản một câu, chính là muốn nói câu này. . .

Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia.

Lão gia muốn nâng vào cung, nâng cũng chỉ có thể vào cung.

Tần mama giơ tay lên giúp nâng đẩy cửa thư phòng ra, lưỡng lự một chút, nhưng cuối cùng Thượng Trang cũng nâng chân bước vào bên trong.

Lão gia đang cầm bút vẽ bảng chữ mẫu, nghe có người tiến vào, mới buông bút, ngược mắt nhìn. Thượng Trang vội rũ mí mắt xuống, thấp giọng nói: “Lão gia.”

Hắn “Ngô” một tiếng, mới nói:

“Hôm nay gọi ngươi tới đây, ta nghĩ chắc là Tần mama cũng đem mục đích lần này nói cho ngươi biết. Bây giờ, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có nguyện ý hay không?”

Lão gia lại còn hỏi nàng có nguyện ý hay không?

Aiz, nàng không muốn còn có thể như thế nào? Hỏi nàng, đó là cho nàng một chút thể diện, nếu nàng không muốn, cho dù người ở An Lăng gia không ép bức đem nàng nhét vào cung, thì cuộc sống sau này cũng không dễ chịu gì.

Có thể lão gia hiền từ nhưng mà còn phụ nhân cùng Tần mama....

Tâm tình Thượng Trang rối bời, nửa muốn nửa không.

“Ngươi có bằng lòng hay không?” Người trước mặt lại hỏi thêm một câu.

Bỗng dưng, Thượng Trang quỳ xuống, gật đầu nói: “Nô tỳ nguyện ý, chẳng qua, nô tỳ còn có điều thỉnh cầu, mong lão gia đáp ứng!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Ngọc bội

Lão gia không nhìn nàng, chỉ nói: “Nói.”

Thượng Trang quỳ thẳng người, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Lần vào cung này, cũng chính là ngày không thể đặt chân ra ngoài một lần nào nữa. Nô tỳ cầu xin lão gia giúp nô tỳ tìm muối muối, nếu tìm được muối muối nô tỳ, cũng cầu xin lão gia có thể cho nàng một nơi để ở.” Nàng dừng lại, từ trong cổ lấy ra một miếng ngọc bội, lại nói:

“Muối muối tên gọi là Diệc Trang, trên người nàng cũng có một miếng ngọc bội, nó vốn là một đôi với ngọc bội của nô tỳ.”

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Lão gia không có một chút do dự, mở miệng liền đáp ứng, lại nói:

“Nếu có thể tìm được muối muối của ngươi, ta nhất định sẽ đổi đãi nàng như con gái.”

Thượng Trang đem ngọc bội trình lên, mở miệng nói: “Vâng! Lão gia có thể nhìn một chút, để nhớ kỹ hình dạng của nó. Chỉ vì, đây là vật duy nhất mà cha mẹ để lại, cho nên nô tỳ không thể lưu nó lại được.”

Ngọc bội trong tay nàng, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể nhìn thấy điều khác kia vô cùng tinh xảo.

An Lăng lão gia không khỏi nheo mắt lại, cúi người tiến lên, khối ánh sáng màu xanh ngọc nằm lẳng lẳng ở trên lòng bàn tay của Thượng Trang. Hoa văn, thật giống như Long án.

Lão gia lấy làm kinh hãi, đưa tay cầm lấy, lại cẩn thận nhìn kỹ, hoa văn này đồng thời giống lại không giống hình rồng. Đột nhiên hắn xuất hiện động tác đó làm cho Thượng Trang hoảng sợ, bật thốt lên, gọi hắn:

“Lão gia.”

Ngược mắt nhìn khuôn mặt kính ngạc của nữ tử, mở miệng hỏi: “Ngọc bội này, là như thế nào mà có?”

Thượng Trang bình tĩnh lại, cúi thấp đầu, mở miệng nói: “Nô tỳ từ nhỏ đã mang ở trên người, muối muối cũng có một khối, cha mẹ chưa kịp đề cập. Có lẽ là đồ gia truyền, cũng có thể là lúc cha buôn bán, người ta đem đến cầm.”

“Ngà?” Lão gia nhíu mày:

“Nhà ngươi trước kia là hiệu cầm đồ?”

Nàng gật đầu: “Vâng!”

Vì thế lão gia không có nói gì nữa, lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay một chút, hoa văn này, hẳn càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Càng cảm giác không giống rồng, lắc đầu một cái, có lẽ là thợ thủ công nào đó muốn phát triển ý hoa văn mới thôi.

Trừ bỏ người trong hoàng thất, ai dám đeo Long tộc Đồ Đằng a?

Đưa tay, đem ngọc bội trả lại cho nàng, hần mở miệng: “Được, điều kiện của ngươi, ta đáp ứng. Nhưng mà, ta cũng có một điều kiện.”

Hơi siết chặt ngọc bội trong tay, ngược mắt nhìn người trước mặt, nghe hần nói: “Sau khi vào cung, ta không hy vọng ngươi nổi bật. Ngươi vĩnh viễn phải nhớ, ngươi không phải là tiểu thư An Lăng chân chính. Không thể đem đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Thượng Trang nhìn hần có chút ngạc nhiên, mới vừa rồi lời của Tần mama còn vang vọng ở bên tai. Bà ta muốn nàng nắm lấy cơ hội vào cung lần này, có lẽ còn có thể có cơ hội trở mình.

Mà giờ phút này, lão gia lại muốn nàng không tranh.

Đây cũng là lời mà nàng định cầu xin tiếp theo, chính là bảo toàn thân phận của mình.

Đây không phải là ý nàng muốn sao?

Một mực đáp ứng: “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Người phía trên vòng qua mấy văn kiện đi tới trước mặt nàng, đưa tay giúp nàng đứng lên, mở miệng nói: “Đứng lên đi, từ giờ trở đi, ngươi chính là tiểu thư của An Lăng phủ ta.”

Tiểu thư An Lăng phủ, An Lăng Vu.

Cả ngày hôm nay, Thượng Trang cũng không có trở lại phòng ở của bọn nha hoàn. Tần mama mang nàng đến khuê phòng của tiểu thư, nàng mới phát hiện, thì ra tiểu thư sớm đã không còn ở trong phủ. Đi nơi nào? Nàng không hỏi, cũng biết, hỏi, cũng là hỏi vô ích.

Hôm sau, đột nhiên phát hiện, toàn bộ hạ nhân trong An Lăng phủ, đều được thay đổi, có rất nhiều khuôn mặt lạ hoắc. Những nha hoàn gia đình vốn thích bàn tán chuyện thị phi, từng người từng người một cũng không thấy đâu.

Mọi người thấy nàng, đều cung kính kêu “Tiểu thư”.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Những người kia đi đi nơi nào? Đầu ngón tay khẽ run, có lẽ, nàng đã biết

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Xuất hành

“Tiểu thư.”

Đột nhiên nghe có người gọi nàng, Thượng Trang quay đầu lại thì thấy Tần mama đang tiến lại gần nàng và cười nói: “Hôm nay, không phải tiểu thư muốn đến Chi Hoa Trai để mua son bột nước sao, vì sao còn đứng ở đây thất thần làm gì?”

Thượng Trang lập tức giật mình, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tần mama, vì sao phải đi Chi Hoa Trai?” Trước kia, không phải tiểu thư muốn mua son bột nước đều có nha đầu đi ra bên ngoài mua sao?

Tiểu thư An Lăng phủ chưa bao giờ xuất đầu lộ diện.

Mặc dù thỉnh thoảng có đi Tự Miếu cầu phúc, nhưng cũng là ngồi trong kiệu, dùng lụa mỏng che mặt.

Tiểu thư An Lăng Vu luôn ở trong khuê phòng.

Nghe vậy, Tần mama vẫn cười như trước: “Tiểu thư ngày kia sẽ vào cung, lão gia nói ngài thích cái gì cứ chọn. Muốn tiểu thư tự mình chọn lấy, sợ là bọn nha đầu chọn ngài lại không thích.” Bà ta nói xong liền kéo nàng đi tới phía trước, lại nói: “Kiệu đã chuẩn bị xong, tiểu thư an tâm.”

Thượng Trang có chút kinh ngạc, thì thân thể đã bị bà ta lôi kéo đi.

Không có như tiểu thư trước kia đi ra ngoài luôn bật một mảnh lụa mỏng.

Mà nàng, cũng chột hiểu ra.

Đây là muốn nàng đi ra ngoài, để cho mọi người ở kinh thành, đều nhìn thấy mặt đại tiểu thư An Lăng phủ.

Từ nay về sau, nàng chính là tiểu thư An Lăng Vu “Chân chính”.

Ai cũng không dám nói nàng không phải.

An Lăng là một đại gia tộc, lão gia lại từng đảm nhiệm chức Kinh Triệu Doãn*(* nắm việc trị an ở kinh đô), cho nên tiểu thư An Lăng gia đi ra ngoài, tất nhiên là khiến nhiều người tò mò.

Thượng Trang ngồi ở bên trong kiệu, nghe thanh âm bên ngoài truyền đến:

“Aiz, mau xem, kiệu của An Lăng tiểu thư! Nghe nói An Lăng tiểu thư lớn lên rất đẹp, không biết có thể có may mắn được chiêm ngưỡng hay không?”

“Aiz, người ta là đại tiểu thư, mỗi lần đi ra đi vào trên mặt đều có một cái khăn mỏng. Chẳng qua, ánh mắt kia có thể câu hồn người khác nha!”

.....

Thượng Trang bất giác đưa tay lên xoa xoa gương mặt của mình.

Đúng vậy, dáng dấp của tiểu thư rất đẹp.

Mà, mình thì rất đẹp sao?

Bất giác cười nhạt một tiếng, kể từ khi vào An Lăng phủ, nàng cũng chưa từng đi ra ngoài. Cũng chưa hề có người nào nói về diện mạo của nàng. Chỉ có một năm, lúc thiếu gia về, có nói nàng lớn lên xinh đẹp. Đột nhiên nàng nghĩ, nếu giờ phút này nàng đi ra ngoài, đám người kia nhìn thấy, không phải sẽ thất vọng về diện mạo của An Lăng tiểu thư sao?

Sau đó, lại duỗi ngón tay ra, nhìn kỹ càng.

Lúc ở nhà, mặc dù trong nhà cũng không giàu có gì nhưng cha mẹ cũng là thương yêu như bảo vật. Sau lại vào An Lăng phủ, liền làm thư đồng của tiểu thư, đôi tay này của nàng, thật sự cũng chưa từng làm qua việc nặng.

Chẳng trách Tần mama nói chỉ cần thay đổi cách ăn mặc, nàng liền giống như một tiểu thư.

Các tiểu thư, mười ngón tay đều không dính nước mùa xuân*.

* Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: ý nói con cái được cưng chiều, không phải làm một việc gì, gia đình có điều kiện tốt.

Nàng đang suy nghĩ, chột cảm thấy hình như kiệu ngừng lại.

Hơi lấy làm kinh hãi, lại nghe giọng nói của Tần mama từ bên ngoài truyền vào: “Aiz za, xe ngựa nhà ai còn không mau tránh ra!”

Đầu ngón tay của Thượng Trang đã nắm lấy màn xe, nàng theo bản năng muốn nhìn một chút chuyện gì xảy ra, rồi lại giật mình. Hiện tại, nàng là tiểu thư An Lăng gia, việc này không phải chuyện nàng nên quản. Nàng chỉ cần ngồi im, Tần mama sẽ giải quyết mọi chuyện thỏa đáng.

Một lát sau, người bên kia mới nói: “Chờ một chút, xe ngựa hư rồi!”

Tần mama nhíu mày, gia đình nhà ai dám can đảm nói như thế? Vội bước nhanh về phía trước, tức giận nói: “Hư thì né sang một bên! Không nhìn thấy kiệu An Lăng phủ sao? Tránh ra tránh ra!”

Phu xe kia cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Công tử không có bảo chúng ta né tránh, các người vẫn là nên chờ đi

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tinh mâu

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu lắng tai nghe, xem ra, hai bên đều không có ý muốn nhường nhau.

Lúc này, nghe được thanh âm nhàn nhạt của một nam tử truyền đến: “Thì ra là kiệu An Lăng phủ. Mạc Tầm, nhường đường.”

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang khẽ run, không nhìn được bên vén rèm cửa sổ lên. Nhìn thấy nam tử áo trắng kia, yên tĩnh ngồi ở một bên, tóc dài xõa tới vai hấn, gió khẽ thổi khiến nó ngổn ngang, dường như hấn không hề hay biết.

Đứng bên cạnh hấn là một người mặc y phục màu đen huyền, buộc tóc, tay phải cầm một thanh trường kiếm. Phía chuôi kiếm treo một chùm tua kết hợp với ngọc bội, hơi đung đưa, liếc mắt một cái, Thượng Trang liền nhìn ra ngọc bội kia là hảo hạng!

Ngay cả tùy tùng cũng có thể dùng tới ngọc bội hảo hạng này, xem ra người này không phú thì quý.

Nàng lại nhìn không được, đem ánh mắt dời về trên người nam tử đang ngồi kia.

Hấn mới vừa nói nhường đường, nhưng ánh mắt của hấn vẫn chưa từng liếc nhìn lấy một cái. Giống như tất cả chuyện phát sinh lúc này cùng hấn không có quan hệ gì.

Từ phía nàng nhìn lại, vừa vặn chỉ có thể nhìn thấy gò má của hấn, ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất như nhìn thấy vàng sáng bên kia.

Đẹp quá.

Nàng hơi lấy làm kinh hãi, vì sao lại có ý nghĩ như vậy chứ?

Lúc này, người gọi là Mạc Tầm nhìn về phía xa phu nói: “Công tử nói, nhường đường.”

Mới vừa rồi xa phu còn la hét ầm ỹ với Tần mama, lúc này có chút ảm ức, nhưng cũng không nói gì, chỉ đành chịu, không thể làm gì khác hơn là kéo xe ngựa qua một bên. Quay đầu nhìn Tần mama với vẻ đầy khinh miệt.

Tần mama lúc này mới hài lòng, xoay người lại, nhìn người phía sau nói: “Được rồi, đi thôi.”

Thượng Trang mới phát giác kiệu chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tầm lạnh lùng nhìn kiệu đi qua, chỉ thấy một chút ý cười hiện lên khóe miệng hấn, im lặng tìm gì đó trong tay áo, tìm một lần liền tìm thấy hạt châu kia. Sáng nay, từ trên chùm tua ở trường kiếm rơi xuống, còn chưa kịp gắn vào, lúc này vừa vặn lại có tác dụng.

Trừ đương kim Thánh Thượng ra, còn chưa có người nào, dám bảo công tử bọn họ nhường đường.

Chẳng qua chỉ là một An Lăng tiểu thư!

Thượng Trang vừa buông màn xe xuống liền nghe tiếng thở nhẹ của ai đó từ bên ngoài, sau đó, bỗng nhiên kiệu lắc mạnh một cái. Chỉ nghe “Phanh ——” một tiếng, một bên kiệu vừa chạm đất, Thượng Trang chưa kịp phản ứng thì mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng chưa kịp nắm lấy cái gì, cả người lập tức bị văng ra ngoài.

“A ——” Theo bản năng la lên một tiếng, lòng bàn tay đã ma sát với mặt đất, nhất thời dâng lên cảm giác đau rát.

Bên tai truyền đến hai thanh âm

“Tiểu thư cẩn thận!”

“Công tử cẩn thận!”

Câu trước, không thể nghi ngờ gì, là thanh âm của Tần mama.

Rồi câu sau.

Đột khi Thượng Trang ngược mắt nhìn, liền thấy trường kiếm trong tay Mạc Tầm đã để ngay trước mặt nàng. Nàng mới phát hiện, thì ra, phía trước nàng là gậy của nam tử.

Chỉ cần nàng đưa tay, liền có thể chạm đến.

Mạc Tầm này chắc cho rằng, nàng sẽ đụng phải công tử nhà hấn cho nên vội vàng phòng bị.

Mà nam tử trước mặt nàng, cuối cùng cũng quay mặt lại, nhìn về phía nàng.

Ánh mắt của hấn thật là đẹp mắt, lông mi dày hơi hơi run run, con ngươi lại bình tĩnh thâm thúy đến như vậy.

Thượng Trang lập tức ngây dại, nàng chưa bao giờ ở khoảng cách gần mà nhìn nam tử xa lạ như thế. Thiếu gia cũng đẹp, nhưng lại không bằng hấn. Hai

tròng mắt hần hẹp dài như nước hồ thu, đẹp như ánh sao.

Đây mới là tình mẫu * trong truyền thuyết.

* Tình: sao ; Mẫu: mắt => Mắt như sao @@

Đúng vậy, đẹp quá.

Nhìn thấy nam tử này, trong đầu nàng liền hiện lên một chữ, duy nhất, một chữ.

Lúc này, nhìn thấy trực tiếp, dường như nàng cảm thấy chỉ có thể dùng một chữ này để hình dung hần.

Có lẽ, rất tục, nhưng, lại phù hợp với hần.

Lông mi tuyệt đẹp của hần hơi nhú lại, mở miệng hỏi: “Tiểu thư có bị thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Giáo huấn

Lòng bàn tay đau rát, liền lan tràn đi lên.

Thượng Trang rút tay lại có chút khó khăn, ánh mắt của hần vẫn chưa nhìn về phía tay nàng. Lại đột nhiên đưa tay về phía nàng, Thượng Trang hoảng sợ, mới nhớ tới, lúc này nàng còn ngã trên mặt đất.

Ngón tay thon dài, vẫn chưa chạm đến thân thể của nàng, liền bị Mạc Tầm cản lại. Lại nghe hần mở miệng: “Công tử, nàng không có việc gì.”

Không biết vì sao, nghe thấy những lời này, Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng lấp bắp kinh hãi. Mới vừa chuẩn bị ngược mắt nhìn liền nghe phía sau có tiếng bước chân vội vàng chạy tới, không cần quay đầu lại, cũng biết là Tần mama.

Bà ta vội đỡ nàng dậy, nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Tiểu thư có bị thương chỗ nào không?”

Nàng che tay của mình, lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Tần mama hung hăng trừng mắt nhìn hai người trước mặt một cái, vịn nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta đi!”

Xoay người, bà ta lại hướng về phía kiệu phu mà mắng: “An lăng phủ không có cho người ăn cơm no sao? Nói người non tay! Cẩn thận đi về, coi lão gia trách phạt người như thế nào!”

Kiệu phu kia mặt trắng bệch, nhỏ giọng thở dài nói: “Hình như cái gì đập vào chân của ta.”

Tần mama dìu Thượng Trang lên kiệu, lại liếc nhìn kiệu phu một cái, mới nói: “Còn tìm có! Còn không mau khiêng kiệu?”

Kiệu lại được nâng lên, chậm rãi đi về phía trước.

Mạc Tầm cười nhẹ một tiếng, đi tới giữa đường, xoay người nhặt hạt châu kia lên. Lại giấu vào trong tay áo.

Nam tử đứng phía sau hần lên tiếng nói: “Mạc Tầm, người làm việc rất lỗ mãng.”

Hần xoay người lại, cũng không sợ hãi, chỉ mỉm cười nói: “Chủ tử nào thì nô tài đó, Mạc Tầm chỉ là thay đại công tử giáo huấn người hung hăng càn quấy một chút thôi.”

Bỗng nhiên nam tử trầm mặt một hồi, sau mới nhẹ giọng nói: “Theo ta cảm thấy, tiểu thư An Lăng gia này không giống như một nữ tử điều ngoa.”

Trong lòng Mạc Tầm cả kinh, bước nhanh đi tới bên cạnh hần, cúi người hỏi: “Công tử cảm giác được?” Trực giác của công tử nhà hần vẫn rất chính xác.

Hần cũng chỉ là mỉm cười, không hề nói gì nữa.

.

“Ưiii za ——”

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu, lúc này mới chăm chú nhìn lòng bàn tay bị trầy da.

Da bị rách hèn chi đau như vậy.

Sau đó, lại nhớ tới nam tử mới nhìn thấy khi nãy.

Hắn khiến nàng cảm giác, có chút là lạ.

Từ lúc Tần mama cùng xa phu của hắn bắt đầu tranh chấp, cho đến lúc nàng từ trong kiệu ngã ra ngoài, ngã ngay trước mặt hắn, trên mặt hắn, trừ bỏ giữa hai hàng lông mày kia hơi nhíu lại, thì cũng không thấy biến hóa mấy.

Mà ngược lại, thì tùy tùng bên cạnh hắn rất là kỳ quái, về mặt hắn, dường như là cao hứng.

Thượng Trang khẽ cắn môi, thật kỳ quái, tại sao lại nghĩ đến chủ tớ bọn hắn làm gì?

Cúi đầu dùng khăn tay cẩn thận lau đi bùn cát dính trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi thổi, cảm giác buốt rúc khi nãy cũng đã giảm xuống. Chỗ da bị rách dường như có một chút máu ẩm ướt, xung quanh tất cả đều là màu đỏ nhạt.

Hít vào một hơi.

Lúc này, kiệu cũng từ từ ngừng lại. Thượng Trang theo bản năng ngẩng đầu, thấy màn kiệu đã bị nhấc lên, Tần mama cười nói: “Tiểu thư, đến rồi.” Nói xong, liền đưa tay đến dìu nàng.

Thượng Trang suy nghĩ một chút, dùng tay trái nắm lấy tay bà ta. Tay phải bị thương kia, cố ý để ở bên hông.

Nàng cũng không rõ, vì sao phải giấu đi.

Gần như là một loại bản năng.

Rất là kỳ quái.

Lão bản Chi Hoa Trai họ Trần, lúc này đã sớm ra nghênh đón, cười nói: “A, Tần mama, hôm nay, tới lựa chọn son phấn cho tiểu thư sao?” Đây là một nam nhân trung niên, cười rất là vui vẻ, trên mặt hiện ra rất nhiều nếp.

Tần mama cười, mở miệng nói: “Trần lão bản, hôm nay là tiểu thư của ta tự mình đến chọn!”

Nghe vậy, Trần lão bản nhìn về phía Thượng Trang một cái, vội vàng chấp tay cười nói: “A, An Lăng tiểu thư! Mau mời mau mời!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tranh chấp

Vừa mới cất bước đi vào, liền có một luồng hương thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi.

Đủ loại hương thơm hòa vào nhau tụ lại một chỗ, nhưng lại không cảm thấy chút tạp nham nào.

Tần mama dìu Thượng Trang đi vào bên trong ngòi, sau mới xoay người nói với Trần lão bản: “Trần lão bản, người cứ đem son bột nước tốt nhất ở đây ra đi. Lão gia chúng ta nói, tiểu thư sắp vào cung, nay nàng thích cái gì, thì chọn cái đó, tiền không là vấn đề.”

Trần lão bản cười ngoác miệng ra tận mang tai, vừa quay đầu lại nói: “Mau, đem hàng mới nhập ngày hôm trước cho An Lăng tiểu thư xem một chút.”

Tiểu nhị đứng ở đằng sau lên tiếng trả lời, rồi lập tức lui xuống.

Trần lão bản liếc nhìn Thượng Trang một cái, mỉm cười nói: “Thì ra tiểu thư muốn vào cung. Ôi, An Lăng tiểu thư tuyệt sắc như thế, nếu dùng son phấn ở Chi Hoa Trai ta, thì nhất định là khuynh quốc khuynh thành nha!”

Tần mama cười nhạo một tiếng nói: “Trần lão bản thật biết nói chuyện.”

Thượng Trang hơi ngần ra, tuyệt sắc? Là nói nàng sao?

Sau lại có một tiểu nhị khác đi lên rót trà, Trần lão bản vẫn không ngừng nói dù chỉ một khắc. Tóm lại là nói son bột nước Chi Hoa Trai tốt đến mức

nào, rồi nó xứng với Thượng Trang ra làm sao, và thích hợp như thế nào..v..v Tùm lum và tùm la ==))

Tần mama cũng không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp, mới vừa chuẩn bị nói chuyện thì chợt nghe có một người lên tiếng nói: “Trần lão bản, son phấn mà tiểu thư của chúng ta muốn đã có chưa?”

Thượng Trang theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, thấy người tới là một nha đầu mặc quần áo màu tím nhạt.

Trần lão bản bước lên phía trước nói: “Nga, có rồi có rồi, hàng về từ hôm qua, nhưng không thấy cô nương ngài tới lấy.”

Nghe vậy, dường như nha đầu rất hài lòng, vừa đi vào bên trong, vừa nói: “Hôm qua, tiểu thư nhà ta đi miếu cầu phúc ở ngoài thành, khi trở về thì trời đã tối, cho nên hôm nay mới đến.”

Trần lão bản cười cười và tỏ vẻ lắng nghe, sau đó vội vàng gọi tiểu nhị lấy đồ ra. Khi Thượng Trang nhìn thấy thì những thứ đó đã được đựng trong hộp gấm gói lại rất kỹ càng, Trần lão bản cẩn thận đưa cho nha đầu.

Đột nhiên Tần mama hỏi: “Trần lão bản, những thứ này cũng là hàng mới?”

Trần lão bản sững sốt một chút, liền lập tức gạt đầu.

Thượng Trang chỉ cảm thấy hơi ngẩn ra, quả nhiên, Tần mama đã tiến lên, mở miệng nói: “Cũng là hàng mới, theo lý nên để cho tiểu thư của chúng ta xem qua trước đã, đợi tiểu thư chúng ta chọn xong, mới để nàng mang đi.”

“Tần mama.” Thượng Trang khẽ nhắc bà ta một tiếng, bà ta làm cái gì vậy?

Quả nhiên, nha đầu kia nghe thế, vẻ mặt liền không vui, nhúu mày liếc nhìn Tần mama một cái, không nói một lời, chỉ cầm lấy đồ rồi đi.

Tần mama vội ngăn nàng lại, mở miệng nói: “Lời của ta vừa nói, ngươi không có nghe thấy sao?”

“Tần mama.” Thượng Trang đứng lên, muốn mở miệng, nào ngờ lại bị Tần mama trừng mắt nhìn một cái, nàng lấy làm kinh hãi.

Nha đầu kia ngược mắt nhìn Tần mama một cái, sau lại cười lạnh một tiếng nói: “Việc gì cũng có thứ tự trước và sau, đây là đồ mà tiểu thư chúng ta đã đặt từ trước, ngươi còn chưa tránh ra?”

Trần lão bản lau mồ hôi, tiến lên khuyên nhủ: “Tần mama, thật ra cùng một loại hàng, trong kho cũng còn, ngươi nhìn.”

“Nhìn cái gì, tiểu thư nhà ta muốn đồ trong tay nàng!” Tần mama đánh gãy lời của hắn, nhìn nha đầu kia nói: “Ngươi có biết tiểu thư nhà ta là ai?”

Từ đầu đến cuối, nha đầu vẫn không nhìn Thượng Trang một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Ta không cần biết tiểu thư nhà ngươi là ai, ta chỉ cần biết tiểu thư nhà ta là ai!”

“Thanh Nhi.”

Lời của nha đầu mới vừa rơi, liền nghe thấy giọng nói của nữ tử từ cửa truyền đến: “Xảy ra chuyện gì? Làm sao lấy có ít đồ mà chậm như thế?”

“Tiểu thư!” Thanh Nhi thật giống như nhìn thấy cứu tinh, chỉ vào Tần mama nói: “Người này không biết tốt xấu, cứ nói son phấn mà tiểu thư đặt là tiểu thư nhà nàng nhìn thấy trước, không cho nô tỳ đi!”

Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, dáng người thướt tha, trong suốt mà nhẹ nhàng. Trên mặt của nàng che một tấm lụa mỏng, đôi mắt trong suốt kia nhìn ngó xung quanh như muốn xuyên thấu.

Trần lão bản vội cười làm lành nói: “Hiểu lầm a, Mộ Dung tiểu thư, đó là sự hiểu lầm lớn.” Trần lão bản thật biết làm người, hai bên, ai cũng không muốn đắc tội, hắn chỉ muốn dẹp chuyệnặng yên thân.

Mà Thượng Trang, hơi có phần giật mình.

Mộ Dung tiểu thư? Chẳng lẽ là muội muội của đương triều Thừa tướng Mộ Dung Vân Sở?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Thân phận

“Tiểu thư.” Thanh Nhi đẩy cánh tay đang ngăn chặn của Tần mama ra.

Thượng Trang không khỏi đi vài bước về phía trước, giữ chặt ống tay áo Tần mama, nhỏ giọng nói: “Tần mama, nếu Mộ Dung tiểu thư nói là của nàng, vậy chúng ta coi những cái khác thôi.”

Tần mama thấy vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Liền nghe nha đầu Thanh Nhi kia cười khinh miệt, nói: “Ồi trời, cũng không chịu soi gương một chút, xem mình là cái thân phận gì!”

Nói xong, nha đầu trước mặt mới chịu xoay người rời đi, ngay tức khắc con giận dữ của Tần mama bộc phát, bước nhanh lại, bóp chặt cổ tay của nàng, tức giận nói: “Thân phận gì hả? Ngươi cũng chỉ là một con hầu nhỏ mà thôi, ta ở An Lăng phủ mấy thập niên, cũng không ai dám nói như thế với ta!”

Thượng Trang thật sự hoảng sợ, sĩ diện của Tần mama là cao nhất, lời của Thanh Nhi vừa rồi là chạm vào điểm mấu chốt của bà ta.

Nàng muốn tiến lên khuyên giải, lại thấy Thanh Nhi giằng co, lớn tiếng nói: “Buông!”

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại, trong lúc nhất thời Thanh Nhi cảm hộp gấm trong tay không được chặt lắm, “Ba ——” một tiếng toàn bộ đánh rơi trên mặt đất. Các loại hộp lăn đầy đất, tất cả son phấn đều rơi vãi ra ngoài.

“Nha!” Tần mama giật mình hô một tiếng, theo bản năng lui ra vài bước, dậm chân, chà những bột phấn dính ở đế giày ra.

“Tiểu thư.” Thanh Nhi quay đầu lại nhìn nữ tử phía sau.

Sắc mặt Trần lão bản khê biến, bước lên phía trước, chỉ vào mảnh hỗn độn trên mặt đất và nói:

“Này. Này.”

Hắn không khỏi lúng túng nhìn mấy người trước mặt này, son phấn rơi vãi, tiền còn chưa có lấy nha!

Ai nha! Biết vậy hắn nên lấy tiền trước, giờ thì tốt rồi, kêu ai trả mới đúng đây?

Tần mama hừ một tiếng, xoay người nhìn Thượng Trang nói: “Tiểu thư đừng nhìn, ta vào bên trong coi một chút.”

Thượng Trang hơi ngần ra, thì bà ta cũng đã xoay người rời đi.

“Uy!” Thanh Nhi kêu bà ta, nói: “Những thứ này bị người làm đổ, giờ người lại muốn đi. . . .”

“Thanh Nhi.” Nữ tử ở phía sau kêu nàng lại, nhủ mày nói: “Không cần cãi, thanh toán tiền, chúng ta đi.” Nói xong, liền lập tức xoay người.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nữ tử ngoài cửa, về mặt Thanh Nhi không tình nguyện tí nào, giờ lại nghe tiểu thư nhà nàng nói như thế, cũng không tiện nói cái gì nữa. Cẩn trọng nói: “Trần lão bản, người thật không biết buôn bán, ngày sau người đừng có mơ là tiểu thư của chúng ta lại đến!” Nàng hừ một tiếng, dồn sức đem bạc nhét vào lòng bàn tay của hắn, xoay người đi ra ngoài.

Trần lão bản cuống quýt đuổi theo, vừa gọi: “Ai za, Mộ Dung tiểu thư, Mộ Dung tiểu thư.”

Thanh Nhi ngoái đầu nhìn lại nói: “Đuổi theo làm chi? Còn không trở về tiếp đón khách quý của người!” Nói xong, điu tiểu thư nhà mình lên xe ngựa.

Màn xe bị một người nhấc lên, từ bên trong truyền ra một giọng nam: “Vân Khương, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Vân Khương hơi kinh hãi, vội vào bên trong, cầm tay hắn nói: “Sao huynh lại thức?”

Dường như Trần lão bản loáng thoáng nhìn thấy mặt nam tử bên trong xe, hơi lấy làm kinh hãi, cuối cùng không dám tiến lên, biết điều xoay người trở về.

Đứng trước xe ngựa, Thanh Nhi vẫn còn bất mãn, mở miệng nói: “Mọi chuyện đều tại tiểu thư An Lăng gia kia, dám cướp son phấn của tiểu thư! Nô tỳ thấy, may là An Lăng lão gia không còn là Kinh Triệu Doãn, nếu không thiếu gia nên trừng trị hắn, để cho bọn họ mở to mắt chó mà nhìn một chút!”

Mộ Dung Vân Khương trừng mắt nhìn nàng một cái, quay đầu hướng nam tử trước mặt nói: “Ca, đừng nghe nàng nói bậy, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi. Đường trở về phủ còn một đoạn, huynh nghỉ ngơi một chút nữa đi.”

Giúp hắn dựa vào đệm mềm ở phía sau, nàng thở dài nói:

“Nghe nha đầu nói hôm nay huynh vào triều không thấy thoải mái lắm, mỗi ngày đều nghỉ ngơi trễ như thế, thân thể có làm bằng sắt cũng chịu không nổi nha! Vân Khương thật không hiểu, rốt cuộc Thánh Thượng cho huynh lợi ích gì, có thể khiến cho huynh liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Vân Sở cười nhạt một tiếng, khép nhẹ hai mắt tựa vào trên đệm mềm.

Hắn không cần cho hắn lợi ích gì, hắn cũng sẽ liều mạng đi làm tốt mọi chuyện.

Nhưng, không biết vì sao, hắn lại nghĩ tới lời nói mới vừa rồi của Thanh Nhi.

Tiểu thư An Lăng gia, chưa từng có người ngoài nào gặp qua. Nay, nàng lại chọn thời điểm này mà đi ra. Việc này, thật có chút kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Duyên phận

Tần mama nhìn thấy Trần lão bản quay trở về, liền lên tiếng cười nhạo nói: “Thế nào, Trần lão bản bị cự tuyệt nên vấp phải bụi trở về đó sao?”

Trần lão bản lau mồ hôi, sau lại cười nói: “Tần mama thật biết nói đùa, Thừa tướng đại nhân đang ở trên xe ngựa, ta nào dám tiến đến chứ?”

Dường như hắn lại nghĩ tới cái gì, vội quay đầu nói với Thượng Trang: “Tiểu thư thích cái gì, cứ chọn nha.”

Một đại khách hàng thân thiết cũng đã đi, hắn không thể để tuột tay một cái nữa nha.

Vừa vặn, tiểu nhị lấy hàng mới đi ra ngoài, Trần lão bản vội chạy qua.

Tần mama lập tức giật mình, tiểu thư mới vừa rồi kia, thật là muội muội Thừa tướng? Sắc mặt của bà ta càng thêm trắng bệch, đặc tội Thừa tướng, chuyện này có chỗ nào tốt chứ? Bà ta thấy tiểu thư kia rất hiền lành, còn nghĩ chắc chắn không phải là vị Mộ Dung tiểu thư kia. Nếu là muội muội Thừa tướng, sao còn có thể để bà ta la lối om sòm như vậy chứ?

Thượng Trang cũng không biết vì sao, bước chân gằng như không chịu nghe theo sự sai khiến, cứ nhiên ngây ngô đại độ làm sao mà lại đi đến bên cửa ra vào vài bước. Xe ngựa bên ngoài cũng đã đi khá xa, mà dưới ánh mặt trời, ngay cả một chút dấu vết bụi cuộn cuộn nổi lên cũng không còn thấy.

Mộ Dung Vân Sở, là Thừa tướng trẻ tuổi nhất từ khi Tây Chu khai quốc cho tới nay. Nghe nói năm nay, hắn cũng vừa tròn 20 tuổi mà thôi.

Đáng tiếc, không thể nhìn thấy phong thái của hắn.

Thượng Trang ở dưới đáy lòng suy nghĩ.

Trần lão bản đã lấy son phấn đi ra, cười cười, muốn nàng chọn.

Giờ phút này Tần mama lại không có khí thế như trước, mãi cho đến khi ra khỏi Chi Hoa Trai, bà ta vẫn mang một dáng vẻ mệt mỏi chán chường.

.....

Trở về An Lăng phủ, vừa vặn gặp lão gia cùng phu nhân đang tản bộ ở trong vườn hoa. Thượng Trang liền bước lên phía trước hành lễ với hắn, lão gia nói: “Sao rồi, hôm nay có chọn được món gì vừa lòng không?”

Nàng vội gật đầu.

Lão gia lại nói: “Người cũng mệt rồi, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” nàng ứng thanh, sau đó, xoay người lui xuống.

Dù sao, cũng không phải là cha mẹ của mình, hai câu xưng hô kia, nàng thùy chung không thể nói ra khỏi miệng được.

Nhưng Tần mama lại không đi theo sau, thấy nàng đi xa, mới lộ ra vẻ mặt hoang mang rối loạn, nhìn lão gia nói: “Lão gia. Lão gia ngài nói, muốn tiểu thư hôm nay đi ra ngoài để cho mọi người nhìn một chút. Ta. . .Ta liền nghĩ hay là tạo một cái náo nhiệt ở Chi Hoa Trai. Nhưng không ngờ tới lại đụng phải Mộ dung tiểu thư!”

Mặt phu nhân liền biến sắc, vội hỏi: “Người nói Mộ Dung tiểu thư của phủ Thừa Tướng?”

Tần mama sợ run lên, đành phải gật đầu.

An Lăng lão gia cũng chỉ im lặng một lát, thật ra thì, cũng chưa chắc đó không phải là chuyện tốt. Có người ở phủ Thừa Tướng làm chứng, nữ nhi này của hắn, giả cũng thành thật. Không khỏi lại đưa tầm mắt nhìn về hướng Thượng Trang rồi đi một chút, mở miệng nói: “Việc này cũng không quan trọng, có lẽ Mộ Dung Tướng (* ta nghĩ là nói về người ở phủ Tề Tướng) cũng chỉ là nghĩ tiểu nữ điều ngoa tùy hứng mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Nghe vậy, Tần mama mới nhẹ nhàng thở ra.

.....

Thượng Trang trở lại trong phòng, liền thấy bọn nha đầu đã đem son phấn đặt cẩn thận ở trên bàn trang điểm, sau mới nhẹ giọng lui xuống.

Nàng thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh bàn.

Lúc nàng giơ tay lên, mới nhớ tới vết thương ở tay phải.

Lúc này, mảng lớn màu đỏ kia đã vơi bớt, chỉ còn để lại một mảnh xước da mà thôi. Hiện giờ, nơi rỉ ra chút ít máu cũng đã đông lại, chạm vào liền cảm giác có chút thô sấp, cũng không còn đau nữa.

Vừa lấy lại tinh thần liền nhớ tới, từ nay trở đi, đó là phải vào cung.

Chẳng biết tại sao khi nhớ tới chuyện này, dường như cảm thấy trong lòng có một món đồ vật gì đó bị mất, thật trống trỗng.

Đầu ngón tay, chạm đến ngọc bội đeo trên cổ, cẩn thận lấy ra, nắm ở trong tay. Trên ngọc bội còn dính nhiệt độ cơ thể của nàng, cho nên, một chút cũng không lạnh.

Nàng cùng muội muội, đời này, thật sự là vô duyên.

Suy nghĩ một hồi lại cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Lúc này, liền thấy một tiểu nha đầu đi vào, đem một bọc đồ đưa cho nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, bên ngoài có người nói đem cái này giao cho ngài.”

Thượng Trang thấy nó được gói bởi khăn tay, liền lấy làm kinh hãi.

Nam nhân, khăn tay.

Vội vàng mở ra liền nhìn thấy một hộp thuốc trị thương.

Bất giác, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình, người biết nàng bị thương.

Là hắn!

Ngước mắt hỏi: “Người đâu?”

Nha đầu sợ run lên, vội nói: “Vừa rồi còn ở bên ngoài.”

Tiếng nói vừa mới rơi, Thượng Trang cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đứng dậy, phóng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Xin lỗi

“Tiểu thư!” Phía sau truyền đến thanh âm của nha đầu, mà lúc này bước chân của Thượng Trang lại dừng không được.

Tới cửa chính, loáng thoáng nhìn thấy xe ngựa kia quay đầu quẹo về phía bên trái mà đi. Nàng cắn răng một cái, không có tiếp tục bước ra cửa chính mà là chạy dọc theo tường vây bên trái, chạy được một đoạn.

Giờ khắc này, nàng cũng không biết rốt cuộc là mình bị làm sao vậy, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Công tử, xin đợi một chút!”

Nàng cũng không biết một tiếng này hô lên, người bên ngoài phủ có nghe được hay không.

Nhưng, nhưng nếu không nghe được, thì nàng cũng sẽ không kêu lại lần hai.

Cho tới bây giờ, nàng đều là người biết giữ quy củ, lần này, phải nói là nàng đã phá lệ.

Vừa chạy nàng vừa hỏi mình vô số lần: Vì sao, muốn đi ra ngoài?

Chắc có lẽ là do nàng rất nhanh sẽ tiến cung. Như vậy, sẽ không còn cơ hội nói với hắn câu ‘Cảm ơn’, cho nên nàng mới có thể có dũng khí lớn như vậy.

Phải không?

Hồi, nhưng là cảm thấy tâm trạng rất là rối ren.

Nàng chỉ nghe thấy, tiếng thờ đốc nặng nhọc của mình.

Nha đầu ở phía sau, rớt cuộc cũng không có đuổi theo nàng, mà, bên ngoài tường vây cũng không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

Nàng không khỏi có chút thất vọng.

Bước chân cũng từ từ chậm lại, tay vỗ tường vây, cúi đầu, thờ phỉ phò.

Cách một lát sau, dường như nghe tiếng bánh xe chuyển động.

Càng ngày càng gần.

Nàng giật mình kinh ngạc, đứng cách bức tường mà hỏi: “Xin hỏi, phải” Nói được một nửa, bỗng nhiên im lặng, nàng cũng không biết phải xưng hô với hắn như thế nào.

Nghe bên ngoài có người nói: “Công tử nhà ta cũng tự mình đến tặng thuốc, người còn muốn gì nữa?”

Giọng nói người nọ lạnh như băng, không nghe ra một tia ấm áp. Mà nàng, rất nhanh liền nhận ra, đó là giọng nói của Mạc Tầm!

Hết sức kỳ lạ, nơi nào đó ở trong lòng, tự nhiên lại có chút cao hứng.

Như vậy, thật sự là hắn!

Hít một hơi thật sâu, nàng mở miệng nói: “Ta chỉ là, muốn nói tiếng cảm ơn.”

Mạc Tầm lập tức giật mình, kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại công tử nhà mình một cái. Hắn còn tưởng rằng, An Lăng tiểu thư kia là muốn công tử nhà hắn đứng trước mặt nàng mà giao thuốc. Cũng không nghĩ, người ta chỉ muốn nói câu —— cảm ơn.

Nói, nói ra, cảm thấy cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thượng Trang dựa tường, khóe miệng cười yếu ớt.

Bên ngoài, rớt cuộc truyền đến thanh âm của hắn: “Hôm nay nếu không phải xe ngựa của ta cản tiểu thư, có lẽ tiểu thư cũng không bị thương. Thuốc này, nhân tiện nói lời xin lỗi.”

“Công tử!” Mạc Tầm muốn mở miệng, lại thấy hắn ta giơ tay lên, ý bảo hắn đừng nói chuyện. Hắn cắn răng, là hắn lỗ mãng, muốn chinh An Lăng tiểu thư kia, lại làm công tử phải đến xin lỗi, hắn thực là đáng chết!

Thượng Trang hơi nắm chặt hai tay, một khắc này, nàng có loại xúc động, muốn đi ra ngoài, nhìn thấy hắn.

Nhưng, nàng biết, không thể nào thực hiện điều đó được.

Gia đình canh cửa, sẽ ngăn nàng lại.

Bỗng nhiên người bên ngoài lại hỏi: “Không biết danh tánh tiểu thư?”

Nàng giống như giật mình hoàn hồn, cuống quýt mở miệng: “Thượng” Lập tức, lại giật mình. Nàng là choáng váng đến đầu óc đần độn sao? Bây giờ, nàng làm sao còn là Thượng Trang gì nữa chứ? Nàng là đại tiểu thư An Lăng phủ.

“An Lăng Vu.”

Hôm nay gặp nhau, nàng cũng dùng thân phận An Lăng Vu, không phải sao?

Nhưng, vì sao, nàng lại cảm thấy có chút tiếc nuối?

Nói chung, đã có một lần nói chuyện với nhau, thì nàng cũng không còn cách nào dùng lại thân phận của mình nữa.

Người nọ khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Vậy thì, sau này còn gặp lại.” Dứt lời, Thượng Trang liền nghe được thanh âm của bánh xe ngựa chuyển động.

Rồi sau đó, thanh âm kia, càng ngày càng xa.

Nàng thậm chí cũng chưa kịp hỏi tên hắn.

Sau này còn gặp lại

Aizzz.

Nàng nhin không được bèn cười, làm sao còn có cơ hội chứ?

Sau này, nàng phải vào cung rồi, từ đó, bọn họ sẽ cách xa nhau, làm sao còn giống như tường vây An Lăng phủ này chứ?

Bức tường cung điện kia, một mình trải qua

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: He giấu

“Vu nhi.”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng người truyền đến từ phía sau lưng, nàng lấy làm kinh hãi, mới nhớ tới là kêu nàng.

Vội xoay người lại, liền nhìn thấy lão gia đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, nàng cảm thấy hơi lo lắng, theo bản năng liếc mắt nhìn tường vây bên hông một chút. Không biết chuyện vừa nãy, lão gia có nhìn thấy hay không?

“Vu nhi.” Hắn lại gọi một tiếng, rồi bước đến.

Thượng Trang vội chỉnh người ngay ngắn lại, song hướng hẳn, cẩn rắng, cuối cùng kêu một tiếng: “Cha.”

Thanh âm kia, rất nhỏ, dường như hoàn toàn không nghe được. Nàng vẫn không có thói quen.

Lão gia đã tiến lên trước, mở miệng nói: “Theo cha đi dạo một chút, cha có một ít chuyện muốn nói cùng ngươi.” Nói xong, cũng không nhìn nàng, chỉ vòng qua người nàng, hướng phía trước đi.

Thượng Trang do dự một chút, song cũng nâng bước đi theo.

Đi theo phía sau hắn, nàng cúi thấp đầu, không biết giờ khắc này lão gia sang đây, muốn nói cái gì với nàng.

Đi được vài bước, mới nghe giọng nói của lão gia truyền đến: “Lúc trước, Tàn mama đề nghị để ngươi vào cung thay thế, ta liền đồng ý. Ngoài ra, khi ngươi còn nhỏ lại là thư đồng, còn có.” Hắn nói đến việc này, đột nhiên quay đầu lại nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang hơi kinh hãi, bất giác dừng cước bộ.

Lão gia lại nói: “Tuy rằng, người bên ngoài, không người nào được thấy qua An Lăng tiểu thư, nhưng mỗi người đều biết, nữ nhi An Lăng Vu ta xinh đẹp vô song. Cho nên, không phải ai cũng có thể thay thế.”

Thượng Trang hiểu được, diện mạo của An Lăng Vu ở trong kinh thành là được người người khắp nơi tuyên dương, cho nên, không phải ai cũng có thể giả mạo nàng. Ngưng mắt nhìn lão gia, giờ này, hắn nói với nàng điều này, là nói cho nàng biết, nàng cũng rất đẹp, có phải không?

Không biết vì sao, hai tay của nàng hơi hơi buộc chặt.

Giờ phút này, diện mạo đối với nàng mà nói cũng không phải là một loại may mắn.

Trong lòng nàng hiểu được.

“Thượng Trang.” Đột nhiên, hắn kêu tên của nàng, rồi lại mỉm cười nói: “Diện mạo của ngươi, một chút cũng không hề kém hơn so với Vu nhi.” Hắn biết, trước kia, là vì còn có An Lăng Vu, cho nên người trong phủ, không dám đề cập tới diện mạo xinh đẹp của nha đầu này.

Nói ra, đó là bất kính với tiểu thư.

Nơi này, là không cho phép lấy ai ra để đi so với chủ tử.

Thượng Trang không khỏi đưa tay xoa gương mặt của mình, nàng nhếch miệng cười nhẹ, nhìn lão gia, mở miệng nói: “Lão gia là sợ sắc đẹp của Thượng Trang như vậy, ở kỳ tuyển tú sẽ trở hết tài năng, đúng không?”

Con ngươi lão gia hơi căng, xem ra, nàng không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn rất thông minh.

Hôm qua, nói với nàng ở thư phòng, nàng còn nhớ rất kỹ.

Không đợi hần mở miệng, nàng lại nói: “Thượng Trang hiểu rồi.”

Ngày tuyên tú đó, nàng phải ăn mặc cho thoát nhìn liền thấy xấu xí, vì không để cho Hoàng Đế chú ý. Không gì đơn giản hơn việc này, đợi đến ngày đó, nhóm tú nữ đều ăn mặc rất xinh đẹp. Còn nàng, chẳng qua là điểm một chút xanh biếc ở giữa muôn hoa.

Lão gia xoay người, đưa lưng về phía nàng nói: “Ta biết, lấy trí tuệ của ngươi, ắc sẽ có cuộc sống rất khá đàng sau hậu cung.” Nữ nhân hậu cung, chẳng qua là so tâm kế.

Thượng Trang sợ run hạ, lập tức quỳ xuống: “Lão gia xin yên tâm, Thượng Trang tuyệt đối sẽ không mang đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Mà, cuộc sống như vậy, không phải là điều nàng muốn.

Lão gia hơi lấy làm kinh hãi, nữ tử như vậy, trước kia hần lại chưa từng phát hiện. Nhưng mà cũng tốt, để nàng thay thế An Lăng Vu vào cung, cũng sẽ không gây ra chuyện rắc rối gì.

An Lăng Vu không tiến cung, trừ bỏ hôn sự cùng Trầm thiếu gia, kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác.

Việc này, hần cũng không có nói cho ai biết, kể cả Thượng Trang.

Mà hần tin tưởng, nàng, có thể bảo vệ được chính mình

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Phục linh

Tuyên Khánh, mười lăm hàng năm, ngày 23 tháng 9, kỳ tuyên tú cuối cùng cũng bắt đầu.

Thượng Trang chỉ mặc quần áo đơn giản, cũng không đáng chú ý lắm.

Tần mama có mấy lần muốn giúp nàng đổi trang phục khác, đều bị nàng cự tuyệt.

Tất cả người trong An Lăng phủ, đều đến đưa tiễn nàng.

Trong năm năm qua, mỗi lần phu nhân nhìn nàng, đều mang ánh mắt không vui. Thời gian cuối cùng này, cái gì cũng không nhìn ra được ngoài sự bình tĩnh. Nàng hướng bọn họ dập đầu, coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Lúc xoay người, liền nghe lão gia nói: “Diệc Trang, ta vẫn sẽ phái người tìm Ngươi, phải sống.”

Nàng không có quay đầu lại, chỉ gạt đầu một cái.

Nàng sẽ sống, chỉ có còn sống, mới có hy vọng gặp lại muội muội.

Lúc lên xe ngựa, không cẩn thận sẩy chân rơi vào khoảng không, nha đầu tay mát lạnh đỡ lấy nàng, thở nhẹ: “Tiểu thư cẩn thận!”

Nàng nhìn nàng ta một cái, nha đầu này thật thông minh, là lão gia đặc biệt chọn cho nàng.

Vừa vào bên trong, thì xe ngựa đã đi tiếp.

Nha đầu theo vào ngồi, nhìn khăn trong tay Thượng Trang, nhũn mày nói: “Tiểu thư là đang nhớ người nào sao?”

Nàng lấy làm kinh hãi, vội vã lắc đầu rồi đem khăn tay cất đi.

Đó là ngày hôm qua, vị công tử kia đưa thuốc đến, nó được dùng để gói ở ngoài hộp, nàng không có để lại, cũng không biết nên cất nơi nào. Nàng cũng chỉ nghĩ, để lại An Lăng phủ thì bọn nha đầu cũng dọn dẹp rồi không biết thất lạc nơi nào, chỉ bằng, tự mình mang theo.

Có lẽ, ở thâm cung, nàng còn có thể từ trên khăn tay này cảm nhận hương vị cuộc sống mà nàng từng trải qua ở ngoài cung.

Chán nản cười nhẹ một tiếng, nhìn nha đầu trước mặt, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Nha đầu mỉm cười nói: “Nô tỳ tên Phục Linh.”

“Phục Linh?” Thượng Trang nhủ mảy: “Nếu ta không nghĩ sai, thì đây chính là tên một loại dược liệu.” Dùng tên dược liệu làm tên, nàng cảm thấy rất là kinh ngạc.

Phục Linh gật đầu nói : “Đích thật là tên dược liệu, nô tỳ khi còn bé đã từng làm việc tại tiệm thuốc, bởi vì đều là cô nhi, cho nên chương quây liền lấy tên dược liệu mà đặt tên cho chúng ta. Sau lại, cũng không biết chương quây đắc tội với ai, tiệm thuốc bị niêm phong. Nô tỳ không có chỗ đi, may mắn là lão gia chịu chứa chấp, mới lưu lại ở An Lăng phủ.”

Thượng Trang lắng nghe, theo lời của nàng ta, thì nàng cũng biết được, Phục Linh là người lão gia tín nhiệm.

.....

Hai người nói chuyện ở bên trong xe, bất tri bất giác mới phát hiện xe ngựa đã ngừng lại.

Phục Linh vội đứng dậy xuống xe, nhắc màn xe lên đỡ Thượng Trang.

Nàng do dự một chút, rồi mới đứng dậy xuống xe.

Nhóm tú nữ cũng đều tới đây, nàng xoay người lại, mới nhìn thấy cửa cung to lớn đằng sau kia. So với trong tưởng tượng, cao hơn, còn muốn lớn hơn.

Giờ phút này, đột nhiên mặt trời sáng rực, gay gắt hơn. Nàng mơ hồ cảm thấy hơi choáng váng muốn ngất xỉu.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Một bên, truyền đến thanh âm nha đầu, có chút quen thuộc.

Thượng Trang không khỏi ngoái đầu nhìn lại, thấy một nữ tử từ bên trong xe ngựa đi ra. Mà nàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra nha đầu bên cạnh nàng ta, dường như, tên là ‘Thanh Nhi’.

Hơi lấy làm kinh hãi, như vậy, nàng kia chính là Mộ Dung tiểu thư!

Ngày ấy, nàng còn lạ mông che mặt, nay, đã sớm không cần dùng đến.

Mộ Dung gia tiểu thư, dung nhan cũng thật đẹp, giống như mây bay sang tháng.

Lúc này, đột nhiên ánh mắt Mộ Dung Vân Khương nhìn sang nàng, nàng chỉ hơi ngẩn ra. Thanh Nhi cũng liếc mắt nhìn sang bên này một cái, hừ một tiếng khinh miệt, diu tiểu thư nhà nàng ta đi qua trước mặt các nàng.

Phục Linh liếc nhìn Thượng Trang một cái, sau nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư biết các nàng sao?”

Thượng Trang sợ run lên, lập tức lắc đầu: “Chỉ là gặp mặt một lần.”

Vậy không tính là biết chứ?

Giống như vị bạch y công tử ngày hôm đó, chỉ là gặp qua, cũng không tính là biết.

Văn Văn: (...) Ha ha, vào cung, rất là rối rắm, cũng không phải rối rắm bình thường đâu nha

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Thiên điện

Giờ thìn canh ba(* 7- 9h sáng), cánh cửa cung màu đỏ thắm cũng từ từ mở ra.

Nhóm tú nữ đã đứng đợi ở ngoài cung từ lâu, trên mặt đều mang vẻ mặt khác nhau.

Hoàng đế đã lớn tuổi, như thế thì những thiếu nữ tuổi thanh xuân này, phần lớn, đều không muốn gả cho hắn làm phi.

Song, bên trong này, lại có rất nhiều lợi ích liên quan tới quan hệ.

Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, nhưng, nữ tử hậu cung lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến sự hưng suy của nhà mẹ đẻ.

Lấy tôn vinh một nữ tử đến dẫn dắt sự hưng thịnh của một gia tộc, đây thật là một giao dịch rất tốt, không phải sao?

Có lẽ giờ phút này, Thượng Trang có chút kính nể An Lăng lão gia, không vì cái gì khác, chỉ vì hắn bằng lòng xem trọng tâm nguyện nữ nhi của mình. Lấy

thân phận tầm thường của nàng để đổi lấy phần vinh cho An Lăng phủ.

Mà nàng, dùng tự do chính mình, đổi lấy một câu hứa hẹn của lão gia, như vậy cũng đủ rồi.

Thái giám cùng cung nữ đều lần lượt đi ra, cũng không phô trương mấy, lại làm cho người ta cảm giác được một loại trang nghiêm.

Bước chân cùng biểu tình đều theo quy củ.

Kia chính là cuộc sống trong tương lai mà Thượng Trang phải đối mặt.

Phục Linh điu nàng tiến lên, theo mọi người đi qua cửa cung cao lớn này.

Cửa cung, cũng chỉ là mở cửa hông hai bên ra mà thôi. Chi riêng cửa hông cũng đã rất cao to rồi. Còn cửa cung chính giữa kia, chỉ khi cưới chánh cung Hoàng hậu nương nung, mới có thể mở ra.

“Tiểu thư.” Phục Linh ở bên tai nàng nhỏ giọng gọi.

Rốt cuộc Thượng Trang cũng hoàn hồn, ánh mắt nhìn về hướng phía trước.

Giờ phút này, mọi người đã băng qua cửa cung, trước mắt, chính là bên trong cung điện hoàng gia.

Phù điêu Huyền Long được tạo hình rất sống động, rườm rà nhưng hợp lý, chạm trổ như vậy, người bình thường khó có thể sánh kịp. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống dưới, chiếu vào trên phù điêu, rọi ra đầy màu sắc.

Đi một đoạn dài, ngoài long ra, vẫn là long.

Thượng Trang hiểu, tại đây vẫn còn ở phía trước chính điện. Chính điện, không phải hậu cung tào phi nào có thể đặt chân.

Theo sát đội ngũ phía trước, đi thật lâu, mới nhìn thấy trước mặt là Tuyên Thanh Điện.

Hàng năm tới kỳ tuyển tú, đều bắt đầu tại nơi này, và kết thúc cũng tại nơi này.

Thái giám mang các nàng đi tới trước điện, đột nhiên dừng cước bộ, xoay người lại nói: “Canh giờ còn chưa tới, thỉnh các vị tiểu chủ đi qua Thiên Điện chờ, đợi thánh giá đến, tự sẽ có công công đi qua Thiên Điện truyền các người vào điện.” Hắn nói xong, nhìn cung nữ bên cạnh nháy mắt một cái.

Cung nữ tiến lên phía trước nói:

“Nhóm tiểu chủ mời đi theo nô tỳ.” Nói xong, nàng đã xoay người bước đi.

Mọi người, ai cũng không dám nói chuyện, chỉ yên lặng bước theo.

Mặc kệ vào cung tự nguyện hay không tự nguyện, nay đã ở trong cung, liền không thể vượt qua quy củ trong cung.

Cung nữ mang các nàng đến Thiên Điện, lúc đi ra ngoài liền nói: “Nhóm tiểu chủ hãy nghỉ ngơi trước đi, chốc lát nữa Thánh Thượng sẽ tới, liền có người đến mời, nô tỳ chờ ở bên ngoài, nhóm tiểu chủ nếu có chuyện gì, chỉ cần phân phó nô tỳ.” Nói xong, cúi người hành lễ, rồi lui xuống theo quy củ.

Cửa, được đóng lại.

Thượng Trang nghe được thanh âm thở phào nhẹ nhõm, nàng không khỏi ngoái đầu nhìn lại, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương cùng Thanh Nhi đang đứng cách mình không xa. Nàng suy nghĩ một chút, cất bước tiến lên, thấp giọng kêu: “Mộ Dung tiểu thư.”

Mộ Dung Vân Khương không ngờ tới Thượng Trang sẽ chào hỏi với nàng, có chút kinh ngạc, một lát, mới cười nói: “An Lăng tiểu thư.” Thanh Nhi bên cạnh nàng có chút không vui, nhìn nữ tử trước mặt, nàng luôn không quên ngày hôm đó, chuyện người bên cạnh Thượng Trang làm đổ hộp son phấn của tiểu thư nhà mình.

Tiểu thư hiền lành, nàng lại nuốt không trôi cục tức kia, hừ khê một tiếng nói: “Thế nào, nay mới nghĩ đến nịnh bợ ư?” Nhất định là khi nàng trở về, ngẫm lại thân phận của mình hôm nay, và lại còn có địa vị của Mộ Dung gia hiện giờ, cho nên hỏi hận chứ gì?

“Thanh Nhi, không được vô lễ!” Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng quát lớn

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Nhiễm bệnh

Phục Linh vốn định nói chuyện, nhưng thấy một cái ánh mắt của Thượng Trang, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống. Nàng mới chợt nhớ tới, Mộ Dung tiểu thư trước mắt này ắc không phải là muội muội của Mộ Dung Tường như trong lời Tàn mama nói chứ?

Nàng mới vừa suy đoán, đã thấy nữ tử trước mặt tiến lại đây, nàng cười nói thân nhiên: “Nha đầu kia từ nhỏ bị ta làm hư, khiến An Lăng tiểu thư chê cười.”

Thượng Trang lắc đầu nói: “Làm sao có thể, ta là vì chuyện hôm đó mà nói lời xin lỗi.”

Tàn mama đắc tội với người trước mắt này, mà nay, lại chỉ có một mình nàng ở trong cung. Người ta tức giận, tất nhiên cũng là rơi trên đầu nàng, nàng tội gì phải để cho mình gặp chuyện không hay. Tuyền tú chưa bắt đầu, nhưng nàng biết, nữ tử có diện mạo xinh đẹp không chỉ có một mình nàng, nàng lại chỉ có một mình, ăn mặc cũng bình thường, không thu hút chút nào. Vì Mộ Dung tiểu thư này là muội muội Thừa tướng, thân phận rất là tôn quý, nếu nói không được tuyển chọn, căn bản là không có khả năng. Thượng Trang nàng cũng không phải là người thích nịnh bợ, nhưng, gây thù hằn không bằng xưng bằng hữu. Nàng còn nhớ rõ, có một muội muội, ở nơi nào đó ngoài cung, đang chờ nàng.

Nay, ai cũng không giúp được nàng, mọi sự, chỉ có tự bản thân nàng.

Phục Linh là một nha đầu thông minh, nghe Thượng Trang nói như thế, cũng im lặng cúi đầu, không nói thêm một câu gì.

Ngược lại, Mộ Dung Vân Khương hơi giật mình, thật ra ngày đó, nàng cũng nghĩ rằng vị An Lăng tiểu thư này là một người điều ngoa. Ngày đó không có biểu hiện ra trước mặt nàng, cũng chỉ là giả bộ. Vậy còn hôm nay? Là đã biết thân phận của nàng, nàng ta không thể trêu vào, cho nên vẫn giả bộ như cũ sao?

Trong đầu nghĩ như vậy, trên mặt cũng không có biểu tình gì, mở miệng nói: “Hôm đó, chỉ là hiểu lầm thôi, chúng ta đều đã quên.”

Thượng Trang cười gật đầu.

Hai người lại nói chuyện một lát, thời gian liền qua nhanh hơn.

Lại không biết qua bao lâu, vẫn không thấy có người đến tuyên bắt kì ai trong các nàng vào điện. Nhóm tú nữ bắt đầu cảm thấy bất an, thanh âm ồn ào càng ngày càng nhiều, đại khái là thảo luận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Trang liếc mắt nhìn đến trước cửa một cái, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh người bên ngoài. Thanh âm bên trong như thế, nhất định là bọn họ không thể không nghe. Nhưng, cũng không có một người nào di chuyển một cái.

“Tiểu thư.” Phục Linh khẽ kêu nàng một tiếng.

Nàng giơ tay lên, ý bảo nàng ta không cần nói. Xem ra, canh giờ tuyền tú sớm đã qua, Hoàng Thượng không phải thật đem một đoàn tú nữ này quên sạch chứ.

Như vậy, là thử dò xét cái gì sao?

Đáy lòng nàng hơi lấy làm kinh hãi, nhìn một nhóm tú nữ ở trong phòng. Giờ phút này, nơi này cũng không thấy người của Hoàng Thượng, có thể thử dò xét cái gì đây?

Nàng mới vừa suy đoán, liền nghe có người đẩy cửa ra.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn vào trước cửa, thấy một thái giám tiến vào. Thanh âm ồn ào khắp phòng lập tức im bật, đột nhiên im lặng lại khiến cho Thượng Trang cảm thấy có chút không thích ứng.

Thay vào đó, là một bầu không khí căng thẳng.

Người được mang vào điện đầu tiên sẽ là ai? Có thể hay không chính là mình?

Thái giám tiến lên đây, hắng giọng nói: “Thánh Thượng có chỉ, hôm nay hủy bỏ tuyền tú. Vì thế liền sẽ có cung nhân mang các vị tiểu chủ đi Sở Viện(* gốc conver Sở 璟 viện ==”) nghỉ ngơi.” Hắn nói xong, vung phát trần trong tay.

Lời vừa nói ra, toàn trường một mảnh xôn xao.

Có thất vọng, có may mắn.

Thượng Trang cũng nói không rõ đến tột cùng là loại cảm giác gì, nàng cảm thấy, chuyện này không có đơn giản như vậy. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Cung nữ mang các nàng đi Sở Viện, an bài xong xuôi từng gian phòng rồi mới lui ra.

Các nàng mới chỉ là tú nữ, trong cung sẽ không an bài cung nhân hầu hạ, bắt quá là ở Sờ Viện sẽ lưu lại vài người trông nom, nhưng cũng không phải là hầu hạ các nàng.

Có người bí mật an bài nha đầu đi hỏi thăm, nha đầu trở về nói, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, long thể không khoẻ, cho nên hôm nay mới hủy bỏ tuyển tú.

Có người khóc lên, đúng vậy, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, là chuyện rất không tốt. Một đám các nàng, cũng mới bấy lớn? Đòi người còn chưa bắt đầu, liền phải kết thúc ở trong sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Thánh chỉ

Thượng Trang ngồi ở trong phòng, Phục Linh đứng hầu ở một bên, giúp nàng rót trà, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Thánh Thượng long thể không khoẻ, nhóm tiểu chủ đều lo lắng, nô tỳ thấy, ngài ngược lại rất yên tâm.”

Thượng Trang cười nhẹ một tiếng, nhấp một miếng nước trà, mở miệng nói: “Có cái gì cần lo lắng chứ, ký đến chỉ, tặc an chi(1).”

(1) Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Phục Linh mỉm cười, cũng không thêm nhắc lại.

Thượng Trang cũng không nói lời nào, nàng không hỏi Phục Linh có biết chuyện nàng không phải là nữ nhi thân sinh của lão gia hay không. Chỉ có điều, trong lòng nàng biết, Phục Linh, là người mà nàng có thể tin nhiệm.

Trời gần chuyển sang hoàng hôn, liền nghe được người bên ngoài tiến vào trong viện, sau đó có thái giám lớn tiếng kêu: “Thánh chỉ đến ——”

Thượng Trang lấy làm kinh hãi, không phải nói long thể Hoàng Đế không khoẻ sao? Đã trở thế này, cư nhiên đang êm đẹp, lại đến đây tuyên Thánh chỉ.

Cùng Phục Linh, hai người liếc nhau, lại vội đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhóm tú nữ lần lượt đi ra, trên mặt đều là thần sắc hoảng loạn. Ngược lại nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương, là một bộ dáng lạnh nhạt như trước, khiến Thượng Trang nhìn không ra nguyên do nào.

Mọi người cúi đầu quỳ xuống, trán chạm đất.

Thái giám run run, đem Thánh chỉ màu vàng mở ra, hắng giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, tuyên Mộ Dung Vân Khương, Lưu Nghiên, Trang Tĩnh Nhi, Úc Chi Nhu, Lã Tây.” Thái giám một hơi niệm đi xuống: “An Lăng Vu kiến giá ——”

Tới lời nói cuối cùng của thái giám, Thượng Trang chỉ cảm thấy hết sức kinh hãi, nàng mặc dù không biết những người trước đó là phân biệt theo thân phận gì, nhưng cũng có thể đoán ra được, chắc sẽ không tầm thường. Nhưng, vì sao tên An Lăng Vu cũng xuất hiện ở trên đó?

Tay chợt buộc chặt, tâm điền cuồng nhảy loạn không ngừng.

Đã rất rõ ràng, Hoàng Thượng căn bản không có ý muốn theo dõi việc lựa chọn từng người, hẳn bắt quá là y theo tên trên danh sách tuyển tú, hoặc là nói đến gia thế sau lưng các vị tú nữ, đại khái là lựa chọn qua loa.

Một cuộc tuyển tú rất đặc biệt, không phải sao?

Rất là, có phong cách riêng.

Như vậy, An Lăng Vu là thứ gì?

Đã không còn là tiểu thư Kinh Triệu Doãn, luận về thế lực, căn bản nàng không có gì hơn.

Chẳng lẽ, là nghe tin đồn trong kinh về diện mạo xinh đẹp của An Lăng Vu sao?

Không.

Phủ nhận ngay lập tức, lời đồn đãi như vậy, là không thể truyền vào trong lỗ tai Hoàng Thượng. Nơi này là hoàng cung, chứ không phải chợ. Còn nữa, lần tuyển tú này cũng đâu thiếu người xinh đẹp.

Như vậy, là vì sao?

Tâm loạn như ma mà nghĩ, cuối cùng, không có cái đáp án nào.

Thái giám đã thu hồi Thánh chỉ, lại nói: “Tiểu chủ được Thánh Thượng điểm danh, mời đi theo nô tài.” Nói xong, hấn lại hướng phía dưới quét mắt một cái, mới xoay người.

Mọi người phía dưới không dám nói lời nào, bị điểm danh, đều chậm rãi đứng dậy.

Thượng Trang bắt gác liếc mắt nhìn hướng Mộ Dung Vân Khương một cái, chỉ thấy nàng hơi nhú mào, lại chỉ trong nháy mắt, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thái giám hướng bọn nha đầu nói: “Cũng không cần hầu hạ.” Hấn dừng lại, song khom người nói: “Nhóm tiểu chủ, bên này, mời.”

“Tiểu thư.” Phục Linh cúi đầu khẽ gọi một tiếng.

Thượng Trang lắc đầu, cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vung tay nàng ra. Nay, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Tâm tư Hoàng thượng, nàng thật không nghĩ ra.

Mọi người được mang tới Càn Thừa Cung.

Thượng Trang hơi lấy làm kinh hãi, nơi này là tẩm cung Hoàng Thượng, như vậy, nói long thể Hoàng Đế không khỏe, là thật? Nếu không, hấn cũng sẽ không ở trong này tiếp kiến các vị tú nữ mới phải.

Thái giám tiến lên thì thầm với một thái giám khác, thái giám kia đẩy cửa đi vào. Chỉ chốc lát sau, liền đi ra, mở miệng nói: “Các vị tiểu chủ vào đi thôi.”

Thượng Trang khẽ hít vào một hơi, tên của nàng là ở cuối cùng, tất nhiên là đi cuối cùng.

Vào bên trong, mùi Long Tiên Hương nồng đậm, xen lẫn mùi thuốc nồng nặc. Thượng Trang khẽ nhú mào, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Tứ hôn

Thượng Trang cúi đầu, ánh mắt không tự giác hướng phía trước nhìn thoáng qua, chỉ thấy một chút thân ảnh bên cạnh giường rồng.

Nàng nhìn thấy, là y phục nữ nhân.

Áo Phụng dài, không thể nghi ngờ, đó là Hoàng Hậu.

Mà trên giường rồng, màn trướng màu vàng sáng được hạ xuống, toàn bộ bên trong đều mông lung, lờ mờ không nhìn thấy rõ được gì.

Mọi người vội quỳ xuống hành lễ: “Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Khụ khụ.” Trừ trong màn, truyền ra một chuỗi tiếng ho khan. Song, cũng là Hoàng Hậu mở miệng: “Tất cả hãy bình thân.”

“Tạ nương nương.” Mọi người cảm tạ thánh ân, rồi mới ngoan ngoãn đứng dậy theo khuôn phép.

Thượng Trang cúi đầu, cảm thấy Hoàng Hậu đứng dậy tiến lại đây, rồi sau đó nghe nàng nói: “Thánh Thượng long thể không khỏe, theo ý của Bôn cung, tuyền tú ở nơi nào cũng giống nhau. Nay đem nhóm người các người truyền đến, cũng là truyền đạt ý của Thánh Thượng.”

Mọi người không nói, lẳng lặng mà nghe Hoàng Hậu nói.

Nàng liếc nhìn thái giám ở bên cạnh một cái, thái giám hiểu ý, bước lên phía trước, đem mâm gì đó trình lên. Hoàng Hậu đưa tay lấy lớp trên vải lụa, trên đó viết rất nhiều tên.

Nàng đọc khẽ: “Úc Chi Nhu.”

Nữ tử bị kêu tên hết sức kích động, vội bước ra một bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ ở đây.”

Hoàng Hậu cúi đầu liếc nhìn nữ tử trước mặt một cái, chậm rãi mở miệng: “Thánh Thượng long ân, sắc phong nữ nhi Thiếu phủ Úc Chi Nhu làm tứ phẩm, Thuận Nghi.”

Nữ tử cuồng quít dập đầu: “Nô tì tạ Thánh Thượng long ân!”

“Đứng lên đi.” Hoàng Hậu hướng nàng nói.

Úc Thuận Nghi lại cảm tạ thánh ân rồi mới đứng dậy.

Ngay sau đó, lại sắc phong nữ nhi Đình Úy Trang Tĩnh Nhi làm Phân Nghi, nữ nhi Thái Bộc Lã Tây làm Đức nghi.

Ba vị phụ thân của các nàng có chức quan cấp bậc giống nhau, cho nên cấp bậc của các nàng cũng như nhau, đều là theo tứ phẩm.

Làm Thượng Trang cảm thấy khó hiểu nhất là những tú nữ còn lại, thế nhưng không được sắc phong làm phi tần. Cũng là mượn miệng Hoàng Hậu, đem từng người chỉ hôn cho các vị Vương gia.

Rất nhiều điều kỳ quái nha, thái giám mang đến gần hai mươi tên tú nữ, thế nhưng Hoàng Đế chỉ để lại ba tên cho mình. Quang Thành Vương, liền ban thưởng ba tú nữ cho hắn.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy, sự tình càng ngày càng kỳ quái.

“Mộ Dung Vân Khương, tứ hôn cho Hoàn Vương.”

Hoàng Hậu vừa mới nói xong, Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, ngẩng đầu nhìn người trước.

Mà Thượng Trang, cũng hết sức kinh ngạc.

Mộ Dung Vân Khương lại lạc tuyền, đây là điều mà nàng nghĩ không bao giờ xảy ra.

Cư nhiên, lại đem nàng chỉ hôn cho Hoàn Vương!

Nàng không biết, đây có thật sự là ý của Hoàng Đế, hay là chủ ý của Hoàng Hậu.

Tay giấu trong tay áo từ từ nắm chặt, vậy còn nàng thì sao? Vận mệnh của nàng, là gì đây?

Hơi hơi cắn môi, nếu như cũng đem nàng chỉ hôn cho một vị Vương gia nào đó, có lẽ, lại là một chuyện tốt. Ít nhất, nàng không cần phải đội lên cái thân phận An Lăng Vu giả này, ở trong cung nhắm mắt theo đuôi (*giống như là sống dưới thân phận kẻ khác ý) mà sống.

Nhưng, sự thật sẽ như nàng mong muốn sao?

Bất giác ngừng lại hô hấp, nàng gần như quên mất, giờ phút này còn đang an bài chỗ cho Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng Hậu thấy Mộ Dung Vân Khương nhìn thẳng vào nàng, bất giác lấy làm kinh hãi, chưa từng có người nào dám cả gan nhìn thẳng nàng như vậy. Lạnh mặt, mở miệng: “Còn không tạ ơn?”

Ánh mắt của mọi người đều lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, nàng vẫn giữ khuôn mặt nhỏ nhắn lên như cũ, nhưng là khoảnh khắc này, đột nhiên chuyển hướng đến người trên giường rồng. Dùng sức cúi đầu, cắn răng nói: “Thánh Thượng, nô tỳ không muốn!”

Thượng Trang chỉ cảm thấy hít vào một ngụm lạnh khí, mặc dù là từ miệng Hoàng Hậu nói ra, nhưng vẫn là ý chỉ của Hoàng Đế.

Mà Mộ Dung Vân Khương nàng, cư nhiên lại kháng chỉ!

“Lớn mặt!” Hoàng Hậu lớn tiếng quát.

“Khụ khụ.” Hoàng Đế lại ho khan vài tiếng, Thượng Trang nhìn thấy, màn trướng màu vàng sáng kia đột nhiên hơi hơi có động tĩnh. Nghe thanh âm của hắn truyền đến: “Hửm? Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Kháng chỉ

Vì sao.

Đây là điều mà tất cả mọi người có mặt tại bên trong tâm cung này đều muốn biết.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, đầu nàng cúi thấp, tay nàng đặt trên mặt đất, từng đốt ngón tay cho thấy rõ cảm giác. Mà, thân thể của nàng, vẫn chưa thấy run rẩy.

Nàng, là thật không có gì, hay là thật sự có gan lớn như vậy?

“Khụ khụ.” Người trên giường rùng lại tiếp tục ho khan, Hoàng Hậu vội xoay người đi tới bên giường rùng, nhẹ nhàng xoa màn trướng màu vàng sáng lên, ngồi trên mép giường khẽ vuốt lưng hắn, nói nhỏ: “Thánh Thượng vẫn là nên nghỉ ngơi, việc này nô tì sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Khụ.” Hoàng Đế nâng tay đẩy cánh tay Hoàng Hậu ra, chống người lên, nhìn thẳng nữ tử phía dưới lấy trán chạm đất, hơi hơi nheo ánh mắt lại, mở miệng nói, “Hoàn Vương đến nay chưa có hôn phối, Trăm hôm nay tứ hôn, người chính là Hoàn Vương phi. Như thế, cũng không có ủy khuất người.”

Mấy năm nay, Mộ Dung Vân Sở giúp hắn đem quốc gia thống trị rất là ngay ngắn rõ ràng, hắn tứ hôn như thế, cũng không hề giục mặt mũi của Mộ Dung Vương. Nàng là muội muội Thừa Tướng, lấy thân phận Vương phi, là quá thích hợp rồi.

Tuổi của hắn đã quá già, thân thể cũng ngày càng sa sút, nay tuyển tú vào cung làm tần phi, còn có thể có cái gì hi vọng chứ? Hắn an bài Mộ Dung Vân Khương như thế, tất nhiên cũng là hi vọng sau khi hắn chết, Mộ Dung Vân Sở có thể lại tiếp tục phụ tá cho con hắn.

Mà, hắn không đem nàng chỉ hôn cho con của chính mình, đó là vì tránh cho sau này quyền lực của gia tộc Mộ Dung càng lớn mạnh. Lúc đó, hắn sợ tân Đế sẽ ngăn cản không được.

Chỉ vì hắn tin tưởng, không ai có khả năng chống lại được cảm dỗ của quyền lực.

Cho nên, hắn mới nghĩ ra cách đem nàng chỉ hôn cho Hoàn vương, con nhỏ nhất của Tiên Đế, đệ đệ cùng cha khác mẹ với hắn.

Nhưng, vẫn là huyết mạch đầu tiên của gia tộc.

Toàn bộ lợi ích quan hệ, hắn đã cân nhắc rất chu đáo. Duy nhất thật không ngờ, đó là Mộ Dung Vân Khương sẽ ở trước mặt cự tuyệt.

Không, phải nói là kháng chỉ.

Mộ Dung Vân Khương đem trán cúi thấp, hít một hơi thật sâu nói: “Xác thực, về thân phận, Thánh Thượng chưa từng bạc đãi nô tỳ. Nhưng, vì sao nô tỳ không muốn, trong lòng Thánh Thượng, hiểu rõ nhất.”

Thượng Trang hít vào một ngụm lãnh khí, nàng kinh ngạc cho tới giờ phút này mà nói. Trong thiên hạ, nàng còn không biết, thì ra có người dám nói như thế với đương kim Thánh Thượng!

Vậy ý nàng là gì?

Về thân phận không có bạc đãi nàng, nhưng, Hoàng Đế đúng là vẫn còn bạc đãi nàng, thật không?

“Làm càn!” Hoàng Hậu gầm nhẹ một tiếng: “Ca ca người mặc dù cấp vị Thừa Tướng, nhưng, chung quy quân thần có khác. Người bất quá chỉ là một nữ tử nhỏ bé, dám can đảm nói chuyện như thế với Thánh Thượng, Bôn cung thấy, người là không muốn sống nữa. Người đâu!”

“Hoàng Hậu, khụ.” Hoàng Đế ngăn cản nàng, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Mộ Dung Vân Khương như trước, tay hắn đặt bên giường rùng hơi hơi buộc chặt, nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng: “Trăm trước không biết, nay, trái lại thật sự đã biết.”

Xem ra, chuyện Hoàn Vương, nàng có để ý.

Nhưng, dường như không phải như thế, Hoàn Vương lại như thế nào cho đến nay chưa từng sắc phi?

Thậm chí hắn nhiều lần đề cập, đều bị Hoàn Vương cự tuyệt. Hắn chưa từng so đo, chỉ là bởi vì, ở trong mắt của hắn, Hoàn Vương cho tới bây giờ là, không đủ gây sợ.

Nhưng hôm nay, hắn hi vọng Hoàn Vương có thể giúp hắn mượn sức gia tộc Mộ Dung, cũng không đến mức sử dụng thế lực lớn mạnh của gia tộc Mộ Dung như một quân cờ.

Nhưng mà, sự thật lại nói cho hắn biết, quá hoàn mỹ, cuối cùng không dễ dàng.

Mộ Dung Vân Khương vẫn cúi đầu như cũ, Hoàng Đế là một người thông minh, nói tới mức này, hắn đã minh bạch rồi. Về phần, hắn sẽ làm như thế nào, nàng không biết.

Có lẽ, nàng vui vẻ lĩnh chỉ, ca ca cũng sẽ vui vẻ.

Nhưng, nàng đã có lý do lưu lại.

Đó là, lý do rất trọng yếu.

Móng tay thật dài đã cắm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn lan tràn khiến nàng căng lúc căng thanh tỉnh. Nàng lẳng lặng chờ, nam nhân chí cao vô thượng kia tuyên án.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Độc lưu

Người phía trên cuối cùng đã mở miệng: “Thập lục đệ của Trẫm tài trí hơn người, lớn lên cũng tuân mỹ vô song, Trẫm Ha ha ——” Nói tới một nửa, hần cư nhiên lại còn cười ha hả.

Thượng Trang chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng xác thực không hề nghe hiểu cuộc nói chuyện đầy ẩn ý này là gì?

“Thánh Thượng.” Hoàng Hậu nhỏ giọng kêu.

Hoàng đế bỗng ngừng cười, hướng Mộ Dung Vân Khương nói: “Trẫm hôm nay không phạt ngươi, Trẫm sẽ cho ngươi thời gian ba ngày để suy nghĩ.”

Tâm buộc chặt cuối cùng cũng hơi thả lỏng. Mộ Dung Vân Khương vốn định nói không cần suy nghĩ, sau lại lọc một lần lời này ở trong đầu, cuối cùng đáp lại thành: “Tạ Thánh Thượng ân điển.”

Không nói nàng kháng chỉ, đó chính là loại ân điển to lớn, không phải sao?

“Thánh Thượng!” Hoàng hậu muốn nói nữa, lại nghe Hoàng đế mở miệng nói: “Trừ An Lăng Vu, những người khác, đều lui xuống.”

Thượng Trang lúc này mới chấn động, hai tay chợt nắm chặt.

Nàng nghĩ rằng, số tử nữ đã bị điểm danh từng người, sẽ trừ nàng.

Mà nay, Hoàng đế cư nhiên lại muốn một mình nàng lưu lại.

Nơi nào đó tận đáy lòng, tựa như thoáng cái bùng tỉnh, An Lăng lão gia không cho tiểu thư tiến cung, không lẽ, trừ bỏ hôn phối cùng với Trẫm thiếu gia, còn có nguyên nhân khác?

Nghĩ đến điều này, trong lòng càng lúc càng khẩn trương, nàng thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng, tiếng hít thở nặng nề của chính mình.

Chợt Mộ Dung Vân Khương từ trong cảm xúc mới vừa rồi mà phục hồi tinh thần lại, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại Thượng Trang ở đằng sau, thấy vẻ mặt nàng ấy tràn đầy hoảng hốt. Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, một mình lưu lại, hần là, chuyện không tốt.

Than nhẹ một tiếng, bất quá việc này, không phải là chuyện nàng nên quản. Chính mình mới vừa rồi, cũng thiếu chút nữa chọc giận thánh nhan, Thánh Thượng không so đo, cũng là nhìn vào thể diện của Mộ Dung Vân Sở. Cho nên, nàng phải hiểu được cái đạo lý này.

Từng tử nữ cùng nàng cáo lui, đứng dậy, lùi bước xuống.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái, nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu cũng lui ra đi.”

Hoàng Hậu lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Thánh Thượng. . . .”

Hần dơ tay ngăn lại, không cho nàng nói thêm gì nữa, chỉ xua tay nói: “Lui ra.”

Hoàng Hậu cắn môi, khó hiểu, rồi lại hướng nhìn thoáng qua Thượng Trang, chần chờ một chút, cuối cùng đứng lên, đi ra cửa.

Bên trong tâm cung lập tức chỉ còn lại hai người, là nàng và Hoàng đế.

Thượng Trang hồi hộp gần như muốn ngừng thở, càng không ngừng suy nghĩ lung tung xoay vòng, nàng còn chưa hề phản ứng kịp.

Nhưng, sự thật lại là, Hoàng đế ra lệnh mọi người rời khỏi, độc lưu nàng ở Càn Thừa Cung.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau lại ngồi dậy, hướng nàng nói: “Lại đây.”

Thượng Trang cả kinh, mới ý thức được, người trước mặt là đang nói nàng.

Nàng chậm rãi hít vào một hơi, đứng lên, cúi đầu tiến lên vài bước, lại quỳ xuống.

“Đến trước mặt Trẫm.” Hoàng đế mở miệng lần nữa.

Nàng lại đứng dậy, đi đến phía trước. Ánh mắt rơi trên mặt đất, đã có thể nhìn thấy giày màu vàng sáng kia, còn có, màu vàng sáng của quần bên trong ống quần. Ánh mắt, cũng không thể hướng lên trên nữa, nàng biết, giờ phút này là không tiện để chiêm ngưỡng thánh nhan.

Quý xuống theo quy củ, cúi đầu trầm tư một cách phức tạp.

Hoàng đế cúi đầu dừng ở trước mặt nữ tử, để ý đến nhất cử nhất động của nàng, đều là quy củ như vậy, chưa từng có chút vượt quá.

Hắn cười nhẹ một tiếng, hỏi: “Vì sao không ngẩng đầu nhìn Trẫm?”

Thượng Trang vẫn cúi đầu như trước: “Hồi Thánh Thượng, nhìn thẳng thánh nhan, là tội đại bất kính.”

Hoàng đế cười: “An Lăng Thuần dạy người thật tốt!”

Những lời này, mặc dù là cười nói, nhưng, nghe vào trong tai Thượng Trang, lại chột nghe ra giai điệu mờ nhạt của sự tức giận?

Lại nghe hắn nói tiếp: “Trẫm xá người vô tội.”

Hoi ho kinh ngạc, chần chờ, cuối cùng ngược mắt.

Hoàng đế già rồi.

Cái trán, khoe mắt, đều đã xuất hiện nếp nhăn li ti. Đầu đầy tóc, cũng là một màu trắng. Mặc dù, chưa trắng toàn bộ, nhưng những sợi tóc đen cũng đã rất ít.

Mà ánh sáng trong đôi tròng mắt kia bắn ra lại vẫn sắc bén như trước, đến mức làm cho người ta run sợ.

Hắn đã chậm rãi mở miệng: “Trẫm trước phong người làm phi, sau lại đem người đầy vào lãnh cung, người cảm thấy như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Sợ hãi

Thượng Trang chỉ cảm thấy đầu óc “vo ve”, không thể tin mà nhìn người trước mặt.

Hắn nói gì?

Đây là mục đích hắn giữ mình nàng lại à?

Con người nữ tử xinh đẹp hơi căng ra đầy kinh ngạc pha lẫn tia sợ hãi.

Khoé miệng Hoàng Đế chậm rãi nhếch lên độ cong hài lòng, nàng rất đẹp.

Nữ nhân An Lăng gia từ trước đến giờ đều rất đẹp.

Nhưng, nữ nhân An Lăng gia trước giờ đều như Hoa Anh Túc.

Đó là một loại độc.

Ai chạm vào nó đều sẽ trúng độc rất nặng.

Ai cũng trốn không khỏi.

Lúc này, hắn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của nàng lại cảm thấy có chút hài lòng.

Hắn thích nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng. Biết đâu, nàng sẽ cầu xin hắn.

Hắn là thiên tử Tây Chu. Nếu hắn muốn. Hắn còn có thể giết nàng.

(*Tây Chu: triều đại Tây Chu, Trung Quốc khoảng từ thế kỷ XI trước Công Nguyên đến năm 771 trước Công Nguyên)

Oh.

Chỉ là hấn biết có nhiều cách chết, đó cũng không phải là cách trừng phạt hữu dụng nhất.

Ít nhất, trước mặt nữ tử này hấn không muốn.

Sau khi hấn nói câu kia, Thượng Trang nhìn thấy trên mặt Hoàng Đế lộ ra vẻ cười nhẹ. Ánh mắt vốn bén nhọn nhưng lúc này lại từ từ biến mất, đó là dáng vẻ nghiền ngẫm.

Hoặc, còn một chút hận.

Nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc. Nàng chợt hiểu ẩn ý trong lời lão gia. Hấn muốn mình cẩn thận hành vi, không muốn mình bị Hoàng Đế chú ý.

Nhưng, lão gia không biết rằng, nàng còn chưa kịp vào cung thì tên An Lăng Vu đã được đề lên trên danh sách tuyển tú. Nàng đã bị chú ý rồi.

Dù nàng ăn mặc mộc mạc cũng không giúp ích được gì.

Chỉ vì, ngoài sự khiêm tốn ở thể xác nàng còn là An Lăng Vu.

Hoặc là dòng họ An Lăng này.

Ánh mắt dần chăm chú chìm vào suy nghĩ. Hoàng Đế liếc nhìn nàng, mở miệng nói: “Người không cầu xin trăm sao?”

Lúc này, Thượng Trang mới hoàn hồn, cúi đầu nói: “Nô tỳ chưa nghĩ ra lý do gì để xin Thánh thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Cả người đều bối rối vì khăn trương mà cứng ngắc, nhưng nàng phải tận lực giữ bình tĩnh. Ít nhất, không thể để hấn thấy nàng đang run.

Hoàng Đế cười lớn dẫn đến ho khan, chậm rãi thả lỏng nói: “Trẫm chưa bao giờ vô cớ phong thưởng, cũng không vô cớ trách phạt.”

“Nô tỳ hiểu.” Nàng vẫn cúi đầu nhưng nàng không hiểu ý của hấn.

Hoàng Đế hơi ngần ra, nữ tử trước mặt tuổi tuy còn nhỏ nhưng có định lực. Nàng thật khăn trương và cũng sợ hãi, điều này hấn không hề nghi ngờ. Nhưng có thể làm hấn nhìn với cặp mắt khác là nàng có thể làm ra vẻ trầm ổn.

Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Đường đường là An Lăng tiểu thư, trẫm không tin An Lăng phủ ngay cả một thân gấm vóc sang quý cũng mua không nổi. Trẫm cảm thấy kỳ quái với cách ăn mặc của người.”

Trong lòng Thượng Trang chấn động, Hoàng Đế nói rất rõ. Chính là muốn nàng trả lời vì sao ăn mặc khiêm tốn như vậy.

Nhưng, nàng không trả lời sao, cũng không thể nói vì lão gia dặn không được đề Thánh Thượng chú ý nên nàng mới làm như thế. Tuy nàng không biết mục đích lão gia làm như vậy là gì, cũng không biết vì sao Hoàng Đế lại hỏi nàng như thế. Mà nàng lại biết, một khi nàng nói như vậy thì chính là ở trước mặt Hoàng Đế thừa nhận An Lăng phủ muốn che giấu sự thật nào đó.

Thượng Trang khép nhẹ hai mắt, cắn môi nói: “Chỉ vì, Thánh Thượng đã thấy khá nhiều quần áo lụa là. Còn ở trong cung, lại khó thấy được quần áo và trang sức thanh nhã.”

Hậu cung, ngay cả quần áo và trang sức cung nữ tuy đơn giản nhưng cũng không có vẻ thanh nhã hoàn toàn.

Hoàng Đế kinh hãi, hấn vốn tưởng nàng vì tránh ánh mắt của hấn mà lựa chọn như thế, không ngờ là hoàn toàn trái ngược

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đường lui

Dù sao cũng đã đến bước này. Thượng Trang nói tiếp: “Nếu ngay từ đầu, nô tỳ biết sẽ có kết cục như vậy thì nô tỳ bằng lòng không làm Thánh Thượng chú ý.” Không thể lấy ‘trang phục đơn giản’ như vậy làm Hoàng Đế chú ý chứ không phải là họ ‘An Lăng’ này. Lúc này, không phải nàng đã quên lời dặn dò của lão gia nhưng mọi chuyện đã ngoài dự đoán. Nhưng, nàng vẫn hiểu một điều. Đó chính là không thể mang đến rắc rối cho An Lăng Phủ. Muội muội thất lạc nhiều năm của nàng còn phải trông cậy vào lão gia. Nàng tự nhủ An Lăng Phủ sẽ là nhà của muội muội nàng. Mặc dù không nhất định là sẽ tìm được nhưng luôn luôn có một chút hy vọng. Chỉ cần có hy vọng, nàng sẽ cố gắng. Nàng sẽ không quên thân phận hiện tại của mình. Một khi có người biết nàng không phải là An Lăng Vu thật thì nàng là người đầu tiên đón nhận tội khi quân phạm thượng. Người chết đầu tiên sẽ là nàng. Rất đơn giản, nàng không muốn chết. Trước giờ, nàng luôn cho rằng không ai có thể vui vẻ chịu chết. Nhưng nếu thật sự phải như vậy thì nhất định đành chịu vì không có đường lui. Ánh mắt Hoàng Đế vẫn nhìn thẳng vào nữ tử đang quỳ trên mặt đất, rồi hấn bỗng lên tiếng cười nhạt, chậm rãi đứng dậy và bước xuống. Thượng Trang hoảng sợ, bản năng muốn lui lại. Nhưng quỳ gối còn dùng trán chạm đất. Một đôi giày màu vàng tươi sáng đã bước xuống

đứng trước mặt nàng. Nàng mở to mắt không thể không liếc nhìn, hẳn thực sự đi xuống. Vậy, hẳn sẽ phong nàng làm phi sao? Sau đó sẽ đẩy vào lãnh cung? Hắn ngồi xuống, dùng lực mạnh nâng cằm nàng. Thượng Trang bị đau liền nhắm mắt lại nhưng là cằm môi không thốt lên một tiếng. Dùng sức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cách hẳn thật gần. Mùi nguy hiểm dần dần lan tràn. Cuối cùng, Hoàng Đế cũng từ từ nở nụ cười, nhỏ giọng nói: “Có biết vì sao trẫm không đem nàng ban cho các vị Vương gia không?” Thượng Trang im lặng. Hắn lại nói: “Nữ tử An Lăng gia đều là hoa thủy. Cho nên, trẫm phải đem nàng đặt ở bên người, luôn luôn giám sát nàng.” Bỗng nhiên, hắn lại cười: “Nàng cho là trẫm thật sự phong nàng làm phi? À, trẫm vốn không muốn cho nàng bất cứ danh phận gì. Thời gian trẫm cũng không còn nhiều, mặc dù ngày sau tuần táng(* chôn theo người chết), vậy cũng sẽ có được thân phận phi tần cao nhất. Trẫm sẽ không.” Ba chữ cuối cùng hắn nói rất nhẹ nhàng. Nhưng rơi vào trong tai Thượng Trang là rất nặng. Đó là nỗi hận thù gì mà có thể làm hắn thành như thế? Nàng thật rất muốn hỏi hắn một chút là vì sao, nhưng nàng hiểu rằng không nên hỏi. Nàng là An Lăng Vu cho nên không thể hỏi những điều này, đây là chuyện nàng vốn ‘biết’. Tay bóp chặt cằm nàng đã buông ra, sau đó xoa nhẹ gương mặt nàng. Lòng bàn tay của hắn có nhiều vết chai sạn. Nhưng khi tiếp xúc lại không hề có cảm giác rất mát. Hoàng Đế lại nói: “Nàng cho rằng dung mạo đẹp của mình là có thể mê hoặc trẫm à? Trẫm trước giờ không hồ đồ.” Nói xong, hắn đứng nhanh dậy. Có thể là do đứng dậy quá nhanh, cả người hắn lắc lư nhưng vẫn đứng vững. Giọng nói nặng nề từ miệng hắn truyền tới: “Người đâu, đem nàng tới Hoán Y Cục.” Thượng Trang hoảng sợ nhìn hắn, Hoán Y Cục là nơi thấp nhất dành cho cung nữ. Nàng là tú nữ mà. Tuy, cũng có tú nữ không được chọn. Nhưng, tú nữ không được chọn đó dù hầu hạ các chủ tử trong các cung cũng có cấp bậc chính là nữ quan. Chưa bao giờ nghe nói có tú nữ trực tiếp bị đẩy đến Hoán Y Cục. Từ xưa đến nay, nàng chính là người đầu tiên. Có thái giám từ ngoài tiến vào, lên tiếng đáp “Vâng!” Rồi tiến lại vung phát trần, lạnh giọng nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Mỹ nhân

Thái giám thúc dục nàng ra khỏi Càn Thừa Cung, vừa nói: “An Lăng tiểu chủ. À không, người đã không còn là tiểu chủ.” Thái giám cười gian hai cái, lại nói: “Người thật có thể chọc giận Hoàng Thượng đến triệt để ư, đi mau nào!” Thượng Trang cười lạnh, gần vua như gần cọp. Hôm nay coi như nàng đã thấy. Chỉ cần một câu nói của hắn là có thể khiến cho nàng sa vào vạn kiếp bất phục. (* muôn đời muôn kiếp không thoát ra được) Làm cung nữ Hoán Y Cục. Ừm, biết đâu được nàng lại có thể rời xa vòng xoáy tranh đấu trong hậu cung. Thường nói hoa phúc khôn lường nào biết đâu là phúc là họa. Việc này đối với nàng mà nói cũng chưa hẳn là chuyện không tốt. Thái giám thấy nàng không trả lời cũng bất giác thấy mất mặt, khinh miệt hừ một tiếng, bước nhanh hơn. Lúc bước xuống bậc thang, thái giám nhìn thấy trước mắt thoáng hiện một chút bóng dáng, liền hoảng sợ vội quỳ xuống: “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương kim an.” Thượng Trang cũng giật mình kinh hãi. Lúc này, nàng mới nhìn thấy Hoàng hậu phía trước, vội quỳ xuống: “Nô tỳ thỉnh an nương nương.” Hoàng hậu nhìn thoáng qua nữ tử trước mặt, nàng cũng cảm thấy giật mình. Hoàng đế lưu một mình nàng ấy lại, nhưng khi quay lại thì đây nàng ấy đến Hoán Y Cục. Song, đó là quyết định của Hoàng đế, nàng dĩ nhiên sẽ không hỏi thêm. Lúc đi qua người nàng, Hoàng hậu bỗng dừng mở miệng: “Trong cung, dù cho người là chủ tử nhưng vẫn là nô tài, phải trung thành với Thánh thượng. Chỉ một câu của Thánh thượng, người muốn người sống thì tốt, muốn người chết cũng thế. Người không thể không cãi lời cũng không thể ghi hận.” Thượng Trang có chút giật mình, cúi đầu nói: “Nô tỳ xin nghe theo sự dạy bảo của nương nương. Đối với Thánh thượng, nô tỳ tuyệt không hai lòng.” Con không nhớ thù cha, thần không nhớ việc quân qua đời. Còn nàng chỉ là một thiếu nữ không có quyền lực gì để chống lại. Làm một nô tỳ, tôn nghiêm hay kiêu ngạo đều bị chà đạp. Còn lại chỉ có hèn mọn. Việc này, nàng biết rõ. Hoàng hậu rất vừa lòng, dừng bước, ngoái đầu nhìn lại nàng một lần. Nàng ấy thật khiêm tốn, từ lúc thấy nàng ấy bước vào điện đã nhìn ra. Kỳ thật, so với Mộ Dung Vân Khương thì nàng lại càng thích nữ tử như vậy. Chỉ là Hoàng Đế không thích. Giờ Hoàng đế tự mình ra lệnh, nàng tất nhiên cũng sẽ không mở miệng nói muốn nàng ấy. Lúc này không biết ai hô một tiếng: “Thái tử điện hạ.” Thượng Trang liền nghe thấy có tiếng bước đang đi tới khá nhanh, nàng hạ thấp người xuống hơn đợi cước bộ người gần tới, vội mở miệng: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.” “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Giọng nói nam tử vang lên, không lớn nhưng nghe qua cũng rất thư thái. Hoàng hậu khẽ nhíu mày nói: “Phong nhi sao đến đây?” Nguyên Duật Phong đứng thẳng người nói: “Nhiều ngày không gặp phụ hoàng, trong lòng nhi thần rất lo lắng. Hôm nay không bận gì nên tới. Mẫu hậu cũng đang muốn đi gặp phụ hoàng à?” Hoàng hậu gật đầu nói: “Vậy cùng đi với bốn cung.” Lời của nàng vừa mới dứt, Nguyên Duật Phong đã bước lên đỡ lấy tay nàng đi về phía trước. Đi được hai bước, hắn chợt ngoái đầu nhìn lại nữ tử quỳ trên mặt đất. Nàng kia không mặc quần áo trong cung, vậy thì đó là tú nữ vào cung lần này. Nhưng, lạ là vì sao chỉ có một mình nàng? “Mẫu hậu, nàng...” Hắn không khỏi tò mò hỏi. Hoàng hậu không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng người đem nàng đẩy đến Hoán Y Cục, tiếc thay một mỹ nhân như vậy.” Thật không? Hắn không khỏi nhìn về phía sau lần nữa, thấy nữ tử đã chậm rãi đứng dậy. Thái giám đứng bên cạnh nàng nói gì đó, rồi hai người cất bước rời đi. Bóng lưng nhỏ nhắn yếu đuối, quả nhiên là một mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Hiền phi

Thượng Trang đi phía sau thái giám, nàng hít nhẹ một hơi. Mọi thứ đều không thay đổi, làm nha hoàn năm năm ở An Lăng phủ, giờ vào cung cũng làm nô tỳ. Nàng khẽ cười. Có lẽ, đây chính là số phận của nàng. Nàng không nên mơ tưởng thay đổi nó làm gì. Thái giám đi rất nhanh, hẳn muốn nhanh chóng đem nàng tới Hoán Y Cục để rồi còn vội trở về bẩm báo lại. Trong cung, thái giám cung nữ đi qua đi lại, thỉnh thoảng sẽ có ánh mắt nhìn bọn họ. Lúc này, quần áo Thượng Trang đang mặc chọc đến sự chú ý của bọn họ, không phải vì quần áo lộng lẫy mà là bởi vì nó không phải là quần áo trong cung. Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng nặc kệ chuyện này. Lại đi thêm một đoạn đường, xa xa nhìn thấy chớp kiêu ở phía trước đang đi tới. Nàng im lặng liếc nhìn nét mặt thái giám một chút, gương mặt giận dữ của hắn thoáng hiện chút kính sợ, kiêu chưa tới hẳn đã quỳ ở một bên, hành lễ nói: “Nô tài thỉnh an

Hiền Phi nương nương.” Thì ra là Hiền phi. Thượng Trang hành lễ theo. Liền nghe giọng nói nữ tử vang lên: “Ngừng kiệu.” Kiệu dừng, nhưng nàng không xuống chỉ nhắc một góc màn kiệu lên. Bên ngoài, quả nhiên là thái giám Càn Thừa Cung. Không phải nói Thánh Thượng cho gọi nhóm tú nữ vào tắm cung à? Sao kết thúc nhanh vậy? Hiền phi nhíu mày, do dự một chút mới mở miệng hỏi: “Tuyển tú đã xong?” Thái giám không có ngừng đầu, chỉ lên tiếng trả lời: “Hồi bẩm nương nương, đã kết thúc rồi ạ.” Hiền phi lại hỏi: “Vậy còn An Lăng tiểu thư đâu?” Nàng vừa dứt lời, Thượng Trang liền giật mình, theo bản năng ngước mắt nhìn lại. Màn kiệu chỉ nhắc lên một góc, nhưng vẫn có thể thấy rõ người trong kiệu. Nữ tử bên trong có mái tóc vấn cao, gương mặt xinh đẹp với đôi môi thoa một lớp son mỏng. Nàng chăm sóc rất kỹ, không nhìn ra được tuổi thật. Thượng Trang không biết vị Hiền Phi này là ai, càng không biết vì sao đang yên lành nàng ấy lại nhắc đến tên An Lăng Vu. Thái giám cũng có chút hoảng sợ, im lặng quay đầu lại nhìn người bên cạnh một cái. Thượng Trang hiểu ý vội cúi đầu. Thái giám lại nhìn về phía Hiền Phi, mở miệng đáp: “Bẩm. . .bẩm nương nương, nàng chính là. . .là An Lăng thị.” Con người xinh đẹp của Hiền Phi tròn lớn, lập tức nhìn về phía nữ tử đang quỳ. Thái giám không có gọi là tiểu chủ cũng không có gọi là An Lăng tiểu thư mà trực tiếp dùng An Lăng thị. Điều này chứng tỏ cái gì, không cần người ta nói Hiền Phi cũng đã đoán được vài phần. Không khỏi buột miệng hỏi: “Công công muốn dẫn nàng đến nơi nào?” Thái giám lau mồ hôi xong mới nói: “Nô tài phụng lệnh Thánh Thượng mang nàng đến Hoán Y Cục.” Hắn thận trọng trả lời. Hiền Phi giật mình, đến Hoán Y Cục ư? Nàng thật không ngờ. Trực tiếp đem tú nữ đưa đến Hoán Y Cục, điều này trước giờ chưa từng có. Chỉ là, lúc này nàng không nên hỏi. “Nương nương.” Thái giám thấy nàng đột ngột im lặng, liền thận trọng gọi nàng rồi nói: “Nương nương, nô tài còn phải về bẩm báo.” Lúc này, Hiền Phi mới hoàn hồn, ho nhẹ một tiếng rồi hạ màn kiệu xuống và nói: “Khởi kiệu.” Cung nữ bên cạnh vội hỏi: “Nương nương, vẫn đi Càn Thừa Cung sao?” Một lát sau mới nghe bên trong truyền ra một chữ: “Đi.” Kiệu đã dần đi xa, Thượng Trang đứng lên liền nghe thái giám nói: “Ây da, thật đúng là không nhìn ra, người rất lợi hại. Mới vào cung, mà ngay cả Hiền phi nương nương cũng hỏi thăm người!” Nói xong, hắn hừ một tiếng rồi hướng phía trước mà đi. Thượng Trang không khỏi quay đầu lại nhìn, vì sao Hiền Phi hỏi thăm chuyện An Lăng Vu, thật ra nàng cũng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đổ tội (Giá họa)

Thái giám mang Thượng Trang tới Hoán Y Cục liền gặp một ma ma tươi cười nghênh đón, nói: “Không biết ngọn gió nào đưa công công tới đây?” Ánh mắt bà ta khá sắc bén, liếc mắt một cái liền nhận ra thái giám Càn Thừa Cung, ai không đến định bọ được chứ?

Thái giám khẽ hừ một tiếng chỉ vào Thượng Trang đang đứng đằng sau: “Nàng ta, về sau chính là cung nữ của Hoán Y Cục.” Hắn ngừng nói, và nở nụ cười châm biếm, lại nói: “Ma ma, đây là khẩu do Thánh Thượng đích thân ban xuống.”

Ma ma hiểu ý, vội gật đầu trả lời: “Dạ dạ.”

“Được rồi, người ta cũng đã đưa, giờ còn phải trở về bẩm báo lại.” Nói xong cũng không nhìn lại Thượng Trang một cái, đã quay người vội vàng rời đi.

Đợi cho bóng dáng thái giám khuất dần sau lối rẽ, ma ma mới thu lại ánh mắt. Nhìn nữ tử ở trước mặt, ma ma có hút kinh hãi, đúng là xinh xắn! Mặc dù nàng không rõ vì sao Thánh Thượng lại muốn điều nàng ta đến Hoán Y Cục, bất quá nhìn quần áo trang sức trên người cũng có thể biết được thân thế của nàng ta.

Mà vừa trước lúc rời đi, thái giám còn có ý nói cho nàng biết Thánh Thượng đã truyền lệnh đưa nàng đến đây thì không cần phải khách khí với nàng.

Biết đâu không khách khí với nàng, chính là thể hiện lòng trung thành với Thánh Thượng.

Cúi đầu ho nhẹ, nói: “Ta là quản sự ở đây. Ta họ Từ. Mọi người đều gọi ta là cô cô.”

Giọng điệu lạnh như băng, Thượng Trang khẽ thở dài, ma ma ở trong cung đều là những cung nhân phải trải qua bao năm nhẫn nhịn mà đạt tới, mà với thân thế của nàng, ngày sau có mong muốn sống an ổn sợ là cũng khó.

Cúi đầu ngoan ngoãn đáp: “Nô tỳ là An Lăng Vu, sau này phải làm phiền đến cô cô chỉ dạy.”

Đuôi lông mày Từ ma ma nhếch lên với vẻ khinh thường, cười nhẹ một tiếng nói: “Được rồi, sau này gọi người là Vu Nhi đi, họ kia của người cũng không có tác dụng, sớm đã không còn rồi.”

Ai chẳng biết việc Hoàng Đế tuyển tú, nhưng chỉ chọn ‘họ tên’ của tú nữ, bởi vì đằng sau nó là quyền lực. Mà nàng, nếu không được Hoàng đế thích thì xem ra cái ‘họ tên’ này của nàng cũng không quan trọng mấy.

Thượng Trang nhỏ giọng đáp lại,

Không có ‘họ tên’

Aiz, nhưng họa cũng là do ‘họ tên’ gây ra.

Đúng lúc này, một cung nữ bụng chầu đầy quần áo từ xa đi tới, Từ ma ma gọi nàng lại, nói: “Qua đây, đem cái này đưa cho người mới tới.”

Cung nữ kinh hãi, thấy sắc mặt Từ ma ma u ám vội vàng bước tới. Nhìn về phía người đứng bên cạnh Từ ma ma, nàng không nhận được nói: “Cô cô, nàng ... nàng còn chưa thay quần áo ...”

Từ ma ma cười lạnh nói: “Vừa hay, làm việc, bản thì thay. Giao cho nàng là được!”

Cung nữ biết điều ngậm miệng, đem chậu gỗ đang bưng đưa cho Thượng Trang. Thượng Trang sau một hồi sững sờ, cuối cùng đưa tay đón lấy.

Thật nặng đấy.

Từ ma ma không nhìn nàng nữa, vừa xoay người đi về phía trước vừa nói: “Đi theo ta.”

Cung nữ kia liếc nhìn Thượng Trang, muốn nói gì đó thì thấy Thượng Trang đã xoay người theo kịp bước chân của Từ ma ma, cuối cùng nàng đành nuốt xuống.

Thượng Trang đi theo sau Từ ma ma cũng không hỏi nàng muốn dẫn mình đi đâu. Chỉ có điều, theo nàng đi đã được vài vòng trong sân cũng không thấy nàng có ý định dừng lại. Trong khi Thượng Trang gần như không thể bưng được cái chậu gỗ kia, nó vốn đã không hề nhẹ, còn bắt nàng đi lâu như vậy.

Từ ma ma đột nhiên nhìn nàng, thấy Thượng Trang cắn môi, hai tay đã bắt đầu run run nhè nhẹ. Nàng hừ lạnh nói: “Aiz, đúng là thiên kim tiểu thư việc gì cũng chưa từng làm. Có điều, đã đến đây rồi thì cái gì cũng đều phải làm. Cô cô ta đang rèn luyện ngươi, để tránh cho sau này ngươi làm gì cũng lực bất tòng tâm!”

“Tạ ơn cô cô.” Thượng Trang cắn răng cố nói.

Ngày trước ở An Lăng phủ, tuy nàng là a hoàn nhưng cũng chưa từng phải làm việc gì nặng nhọc.

Mới chỉ nhớ lại, hai tay đã mất hết sức lực, chỉ kịp nghe thấy tiếng “ầm.”, toàn bộ quần áo trong chậu từ từ rơi vãi ra ngoài.

“A!” Từ ma ma hét lên, chỉ vào nàng và mắng, “Ngươi muốn chết hả, những thứ này đều là quần áo của chủ tử các cung, nếu làm hỏng một sợi tơ ngươi cũng đừng mong sống được!”

Thượng Trang không nói lời nào, hai tay run run đi nhặt.

Đầu ngón tay vừa chạm tới bộ đồ vàng nhạt, bỗng nhiên phát hiện chỗ vạt áo kia bị rách.

Nàng giật mình, đưa tay cầm lấy chỗ bị rách.

Đúng lúc này, bỗng thấy phía sau có người kêu lên: “A, cô cô, ngài mau nhìn xem, nàng xé rách quần áo của chủ tử!”

Người nói chính là cung nữ lúc nãy đem chậu gỗ giao cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Nhận tội

Thượng Trang theo bản năng quay đầu nhìn nàng, cung nữ kia chột dạ cúi thấp đầu.

Trong cung mà phạm lỗi chỉ có hai kết cục. Thứ nhất là nhận lỗi, nếu vậy chắc chắn sẽ bị phạt, còn về phần phạt thế nào thì đa dạng phương thức có thừa. Còn loại thứ hai, tốt nhất là gán tội cho người khác.

Nếu là người có chút tâm cơ, nói chung đều lựa chọn loại hai.

Thượng Trang định nói thì bộ y phục trong tay đã bị Từ ma ma chặn ngang đoạt lấy, bà ta cẩn thận nhìn, đồng tử co lại, đưa tay túm lấy tóc nàng, mắng: “Ta chỉ bắt ngươi đi vài vòng, ngươi liền tỏ thái độ? Còn nghĩ ngươi là thiên kim tiểu thư muốn thế nào thì như thế ý chắc?”

“A....” Thượng Trang không chịu nổi kêu ra tiếng.

Từ ma ma giật tóc nàng lắc qua lắc lại, quay đầu hướng cung nữ kia nói: “Đi tra xem là y phục của chủ tử nào, gọi người áp giải tiện tỳ này đi nhận tội!”

Cung nữ kia cũng chưa hề lui xuống, chỉ run giọng nói: “Cô cô, đây là ... là y phục của Hiền phi nương nương, lúc sáng đưa tới là do nô tỳ nhận.”

Thượng Trang nhìn nàng, xem ra nàng đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ đem củ khoai nóng ném ra. Mà cũng do vận may nàng không tốt, đụng phải ngay lúc này.

Nhưng mà, là y phục của Hiền phi, có lẽ ...

Nàng cố chịu đau không phản kháng lại. Chỉ là nàng hiểu rõ, ở nơi này có phản kháng cũng không tác dụng gì. Sẽ chỉ khiến chính mình bị thương thêm mà thôi. Cho nên nàng phải nhẫn nhịn chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng Từ ma ma cũng buông tay, lạnh lùng nói: “Vậy đem tới Tụ Ninh cung.”

Cung nữ gọi người, hai thái giám tới, mỗi người túm lấy một cánh tay Thượng Trang. Chỉ nghe trong đám đó có một người nói: “Bây giờ mới biết sợ?”

Nàng đâu phải vì vậy mà run rẩy không ngừng, sự thật là do bụng lâu nên mới chịu không nổi mà run rẩy.

Thái giám áp giải nàng ra ngoài, cung nữ cũng vội vàng đón lấy bộ y phục bị phá từ Từ ma ma rồi theo sau.

Mọi người mới bước tới cửa, đột nhiên gặp một người đứng lúc cũng tiến vào, thấy tình huống này, sững sốt buột miệng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng trang giật mình, người vừa tới là một cô nương xấp xỉ nàng.

Y phục hồng nhạt, chỉ có điều Thượng trang thoáng nhìn đã nhận ra không phải phục sức của cung nữ. Nhưng cũng không hiểu vì sao nàng lại có cảm giác cũng không phải tú nữ tiến cung đợt này.

Tú nữ thì không nên một mình tới nơi này.

Nàng liếc nhìn Thượng Trang, vừa định mở miệng nói thì nghe thấy tiếng của Từ ma ma truyền tới: “Ôi, Linh Khuyết cô nương sao lại tới đây?” Bà ta vừa nói vừa tới nghênh đón.

Từ ma ma kêu nàng là cô nương, như vậy là cung nữ của chủ tử cung nào rồi, có điều nhìn quần áo của nàng lại không giống.

Linh Khuyết thu lại ánh mắt đang nhìn Thượng Trang, hướng Từ ma ma nói: “Y phục của Hiền phi nương nương đã giặt xong chưa?”

Sắc mặt Từ ma ma trầm xuống, chỉ vào Thượng Trang nói: “Vốn là đã xong, nhưng lại bị tiện tỳ này xé rách, ta đang kêu người áp giải nàng tới cho nương nương trừng trị!”

“Hửm?” Linh Khuyết lại nhìn Thượng Trang, nàng trông thấy hai tay nàng ấy không ngừng run rẩy. Chỉ có điều, không biết vì sao nàng cảm thấy, không phải vì sợ hãi mà run rẩy.

Nàng xoay người lại nói: “Đã như vậy thì mang nàng tới Tụ Ninh cung đi.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Thái giám áp giải Thượng Trang vội vàng đuổi theo, cũng nữ cầm y phục kia cũng vội vã theo sau.

....

Tụ Ninh cung.

Linh Khuyết vào tới đại sảnh liền dừng lại, quay người chỉ vào Thượng Trang và cung nữ kia nói: “Hai người các ngươi ở lại, những người khác đi xuống đi.”

Hai thái giám vội vàng rời đi.

Lúc này, nghe thấy bên ngoài có người kêu “Nương nương”, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Mọi người trong phòng vội vàng quỳ xuống.

Cửa bị đẩy ra, Thượng Trang nghe thấy có người vào nhưng không phải chỉ có mình Hiền phi, nàng cúi đầu, nghe thấy tiếng của Hiền phi truyền tới: “Bình thường muốn gặp mặt con còn khó hơn lên trời, hôm nay Thánh Thượng ban thưởng tú nữ cho con, con lại nhanh như vậy đã đến tạ ơn?”

Nam tử khẽ cười nói: “Ai nói là nhi thần tới tạ ơn?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Kế sách

“Hửm?” Hiền phi kinh hãi quay lại nhìn con trai mình, sau phút hoảng hốt mới hỏi, “Vậy con tiến cung để làm gì?”

Nếu như là lo lắng bệnh tình của Hoàng đế thì hẳn nên tới Càn Thử cung thăm hỏi chứ không phải là theo nàng quay về Tự Ninh cung.

Nguyên Duật Diệp định trả lời. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt lại vô tình hướng tới thân hình đang còn trên mặt đất, con người hân hoi hơi buộc chặt, quay đầu liếc nhìn Linh Khuyết. Linh Khuyết tiến lên nói: “Cung nữ Hoán y cực xé rách y phục của nương nương, vì vậy vội áp giải tới để nương nương xử lý.”

Lúc này, Hiền phi mới để ý tới hai người đang quỳ trên mặt đất, tiến lên ngồi trên ghế thuận miệng nói: “Việc nhỏ này cũng muốn bản cung xử lý sao? Đã là phạm lỗi, nên làm thế nào thì liền làm như thế đó. Linh Khuyết, gọi người mang bọn chúng ra ngoài, bản cung và Vương gia còn có chuyện muốn nói.”

Thượng Trang cắn răng, lúc thái giám đưa nàng tới Hoán Y Cục, nàng từng gặp qua Hiền phi, chỉ tiếc Hiền phi cũng chưa từng nhìn qua hình dáng nàng. Vậy, nàng còn có thể đánh cuộc một lần sao?

Nàng nắm chặt hai tay, đang muốn mở miệng lại nghe Linh Khuyết tiếp tục nói: “Nương nương, Linh Khuyết lại cảm thấy việc này rất đáng giá để tra xét.”

Thượng Trang kinh ngạc trước lời của nàng, xem ra thân phận địa vị của vị Linh Khuyết này cũng không phải bình thường. Chỉ bởi nàng không có tự xưng “nô tỳ”.

Hiền phi liếc nhìn Linh Khuyết, lười biếng nói: “Ồ? Vậy bản cung liền nghe một chút.”

Linh Khuyết cười yếu ớt, quay đầu thoáng nhìn Nguyên Duật Diệp khoe miệng còn mang ý cười. Nguyên Duật Diệp nao nao, ánh mắt không tự chủ lại hướng tới hai người đang quỳ.

Hiền phi cũng liếc mắt nhìn, nàng bỗng nhiên kinh ngạc, là nàng!

Linh Khuyết tới bên cạnh cung nữ, mở miệng hỏi: “Người nói quần áo của nương nương là do nàng xé rách, là do người tận mắt trông thấy?”

Cung nữ giật mình, quay đầu lại mới run run mở miệng: “Dạ phải Là nô tỳ tận mắt trông thấy.”

Linh Khuyết quay lại nhìn về phía Thượng Trang: “Người còn muốn nói gì không?”

Hiền phi định lên tiếng, Thượng Trang đã giành trước: “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ muốn hỏi nàng một vấn đề.”

Hiền phi vốn có ý muốn bảo vệ nàng, bất quá giờ phút này nghe nàng nói vậy cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu. Nàng thật ra muốn nhìn xem nữ tử này thoát tội bằng cách nào.

Thượng Trang hít nhẹ một hơi mở miệng: “Ta chỉ muốn hỏi người, quần áo là lúc người đưa ta, ta liền xé rách hay là lúc sau mới xé?”

Cung nữ không ngờ tới việc nàng đột nhiên hỏi vậy, không chần chờ vội đáp: “Đương nhiên là lúc sau mới xé, là do cô cô bắt người bưng chậu gỗ kia, người không phục, đem y phục rút trên đất, rồi sau đó xé.” Lúc này, nàng ta không hề run sợ, liền một hơi đem toàn bộ nói ra, còn rất chi tiết.

“Tốt lắm.” Thượng Trang khẽ cười, hướng Hiền phi, cúi người nói, “Nô tỳ khẩn cầu nương nương cho người đi Hoán Y Cục đem chậu gỗ mà nô tỳ đã bưng qua mang tới.”

Hiền phi không rõ nguyên do, lại nghe thấy Nguyên Duật Diệp lên tiếng: “Linh Khuyết, phân phó người đi.” Nhìn nữ tử trên mặt đất, miệng hắn bất giác mang chút ý cười thần nhiên.

Nàng so với dự đoán của hắn, hẳn là người thông minh.

Vở diễn này, hắn càng lúc càng mong chờ. Lại nhìn cung nữ kia một chút, thật tốt, có thể dùng nàng ta để thử nàng.

Linh Khuyết khẽ cười, xoay người lui xuống.

Một lát sau, chậu gỗ liền được đem tới. Thượng Trang còn bảo để vào trong chậu lượng y phục giống như lúc nàng bưng.

Hết thấy đều chuẩn bị xong, nàng như thờ nhẹ ra, thấp giọng nói: “Vừa rồi ở Hoán Y Cục nô tỳ bưng chậu đi lại ước chừng một nén nhang, bây giờ, nô tỳ hy vọng nàng có thể lặp lại.” Vừa nói vừa chỉ vào cung nữ trước mặt.

Cung nữ hoảng sợ, nàng không biết rốt cuộc Thượng Trang muốn làm gì. Sau một hồi lâu mới đáp trả: “Bởi vì việc cô cô bắt người làm vốn là việc ta phải làm, cho nên đã chết đến nơi rồi người còn muốn chiếm lợi sao?”

Thượng Trang cười nhạt, nàng không có nhàm chán đến vậy.

Hiền phi lại lên tiếng: “Vậy liền bưng đi.”

Cung nữ cắn răng, vào lúc này cũng không dám lơ đãng, liền bưng lấy chậu gỗ. Linh Khuyết dẫn nàng đi ra ngoài. Thượng Trang mới lên tiếng: “Thỉnh nương nương và Vương gia dời bước.”

Nguyên Duật Diệp cười nhạt một tiếng, tiến lên đỡ Hiền phi ra ngoài. Mà hán ước chừng cũng đã đoán ra được kế sách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Trị tội

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, tay cô bám vào hành lang bên cạnh để dựa sức mà đứng dậy. Lúc này, nàng mới phát hiện hai tay đã tê cứng.

Nàng khẽ cười nhẹ, như thế cũng tốt, vừa vặn có thể chứng minh điều nàng nghĩ là đúng.

Mọi người đi ra bên ngoài, cung nữ bưng chậu gỗ đi một vòng lại một vòng thật lâu. Cuối cùng cũng giống như Thượng Trang không thể kiên trì được, đem chậu quần áo lật úp hết trên mặt đất.

Thượng Trang vội cầm lấy một bên cửa bộ y phục đã bị xé rách kia, rồi ngồi chồm hổm xuống đưa cho nàng ta, mở miệng nói: “Bây giờ, cô hãy xé nó đi.”

Lời nàng nói ra làm ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Nguyên Duật Diệp hiện ý cười trong mắt và nó càng lúc càng đậm.

Cung nữ cắn răng nói: “Cô thật to gan, lại muốn ta làm trò xé rách y phục trước mặt nương nương, cô cho làm như vậy nương nương sẽ trị tội ta sao?”

Thượng Trang vẫn giữ vẻ mặt ung dung nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Không, cô xé rách nó, nương nương mới không thể trị tội cô.”

Nếu xé không rách thì chứng tỏ nàng ta đã nói dối.

Cung nữ kinh ngạc nhìn nàng, Thượng Trang ghé sát tai nàng ta, nhỏ giọng nói: “Ta biết là cô đã giả họa cho ta.”

Nàng nhận ra, đây chính là hoàng cung.

Phi tần tranh giành, cung tỳ cũng tranh giành; chỉ cần nàng còn sống thì điều này sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Cung nữ lấy y phục trong tay Thượng Trang xé một cái, dùng hết sức mà xé xuống. Nhưng khi dùng lực, nàng chợt phát hiện hai tay của mình đã run rẩy không ngừng, ngay cả hơi sức cũng không có chứ nói gì đến xé rách nó.

Huống hồ đây lại là gấm vóc thượng hạng, nếu ở trong tình huống bình thường thì cũng phải dùng hết sức mới có thể xé rách. Thế nhưng hiện tại, hai tay nàng run rẩy không ngừng thì càng không thể làm được việc này.

Cung nữ sợ tới mức sắp khóc, cắn răng dùng hết sức lực, nhưng y phục trong tay vẫn nguyên vẹn.

Cuối cùng, nàng khóc ra thành tiếng, càng khóc càng hoảng loạn.

Lúc này, Thượng Trang mới xoay người lại và quỳ gối, cúi đầu nói: “Nương nương đã nhìn thấy.”

Linh Khuyết cười đùa choàng tay Hiền Phi, nói: “Nương nương, Linh Khuyết đã nói việc này rất đáng tra mà?”

Hiền phi tỏ vẻ khen ngợi nhìn nàng rồi nói: “Người đâu, mau đem nàng ta xuống, đánh ba mươi trượng!”

Thái giám vội tiến lên, áp giải cung nữ đi ra ngoài. Nàng khóc la: “Nương nương tha mạng! Nương nương xin người tha cho nô tỳ! Nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ không phải cố ý...”

Thật ra Thượng Trang biết, nàng ta không phải cố ý, không ai dám tùy ý xé rách y phục của chủ tử. Chẳng qua là, nàng ta muốn nàng chịu tội thay. Nhưng, nhìn thấy bộ dạng nàng ta đáng thương như thế, nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Có nên cầu xin tha thứ cho nàng ta không?

Trong lòng nàng đang đấu tranh giữa hai luồng suy nghĩ ‘nên’ hay ‘không’.

Lúc này, một thân ảnh đi tới, một tay kéo lấy nàng, ôm vào trong ngực. Hơi thở ấm áp của nam tử phả trên mặt nàng, nàng nghe hán cười nói: “Mẫu phi, cung nữ này thật thú vị, nhi thần thích nàng. Hay người ban nàng cho nhi thần, để nhi thần đưa nàng về phủ.”

Thượng Trang chỉ cảm thấy cả người chấn động, nàng không nghe lầm chứ?

Hắn nói, thích nàng.

Còn nói, muốn dẫn nàng về phủ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Gặp lại

Thượng Trang nhiều lần giấy giụa, nhưng nam tử vẫn vòng tay ôm nàng thật chặt, nàng cắn răng, nghe hắn cười nói: “Thế nào, Bôn vương ôm người không thoải mái sao?”

Hiền Phi kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống nói: “Diệp nhi, buông nàng ra.”

Linh Khuyết ôm cánh tay Hiền Phi cũng sợ hết hồn, nàng chậm rãi che dấu nụ cười, hướng ánh mắt nhìn về phía Nguyên Duật Diệp, nhìn thấy trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiền Phi chỉ có một người con trai là hắn, cho tới bây giờ những yêu cầu của hắn nàng đều đồng ý, huống hồ hôm nay chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi.

Hiền Phi nhìn cô gái mà hắn đang ôm trong ngực một lần nữa rồi nói: “Đây là khẩu dụ của Thánh Thượng, đem nàng đến Hoán Y Cục.” Ngụ ý chính nói cho hắn biết, cung nữ này hắn không thể đem đi được.

Nguyên Duật Diệp hơi ngần ra, cúi đầu liếc nhìn cô gái trong ngực, khẽ cười nhạt, buông lỏng tay đang ôm lấy nàng, tiến lên phía trước nói: “Vây là nhi thần đã phạm tội rồi, thì ra đây là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Hiền Phi thấy hắn không kháng kháng giữ nàng nữa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thượng Trang nói: “Được rồi, hôm nay người đi về trước, nói với Từ ma ma, ngày mai ta chỉ muốn người mang y phục của bôn cung đến đây.”

Thượng Trang thoáng ngạc nhiên, đến khi phản ứng được, mới vội cúi đầu nói: “Tạ ơn nương nương, nô tỳ cáo lui trước.”

Câu nói này của Hiền phi là ân điển lớn đối với nàng. Đây là lời cảnh cáo của nàng ta dành cho Từ ma ma không nên gây khó dễ cho nàng nữa.

Nhìn bóng dáng của cô gái đi ra ngoài, mắt của Nguyên Duật Diệp khẽ sáng lên.

Lúc này, Hiền Phi mới nói: “Đúng rồi, con còn chưa nói cho mẫu phi biết, hôm nay vì sao lại vào cung?”

Hắn quay về với vẻ mặt như lúc bình thường, lắc đầu nói: “Hiện tại không có chuyện gì cả.”

“Diệp nhi...” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn là con trai của nàng nên nàng hiểu hắn rất rõ. Chỉ là bây giờ hắn không muốn nói, như vậy thì cho dù như thế nào, cũng sẽ không nói cho nàng biết. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng nói: “Con không muốn nói, mẫu phi cũng không ép con. Hôm nay mẫu phi đã qua Càn Thừa Cung thăm phụ hoàng của con, thân thể của phụ hoàng con...” nàng bỗng nhiên không biết nói sao nữa, chợt xoay người đi.

“Mẫu phi.” Nguyên Duật Diệp tiến lên, cầm tay nàng.

Nàng ngược mắt lên nhìn nhi tử, trở tay cầm lấy tay của hắn nói: “Hôm nay hoàng hậu đã ở đó, còn có thái tử. Diệp nhi à, làm sao con cứ không hiểu chuyện như vậy? Trong khoảng thời gian này, con nên đến Càn Thừa Cung nhiều hơn, đây chẳng phải là cơ hội tốt đối với việc chọn ra người xuất sắc lần này hay sao?”

Hắn cười nói: “Làm sao mẫu phi biết lần này thái tử vị trí sẽ có biến?”

Cuối cùng Hiền Phi giật mình.

Nguyên Duật Diệp vừa cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài, một mặt nói: “Nhi thần đi về trước, ngày khác lại đến thăm mẫu phi.”

“Diệp nhi...” Hiền Phi vừa mở miệng, hắn đã sớm đi ra cửa.

Linh Khuyết muốn mở miệng gọi hắn, nhưng hắn nhanh chân đi rồi. Nàng quay lại, nhìn Hiền Phi với vẻ mặt thay đổi, vội nói: “Nương nương đừng thương tâm, hắn là như vậy, người cũng không phải không biết. Nương nương nên đi nghỉ ngơi sớm, Linh Khuyết cũng nên trở về rồi.” Rồi nàng cúi chào, đuổi theo nam tử đã đi trước.

...

Thượng Trang từ Trữ Ninh Cung đi ra, mới phát hiện bầu trời đã dần tối.

Nàng hít một hơi thật sâu, chẳng qua chỉ mới là ngày thứ hai vào cung, giống như nàng đã đi một vòng qua Quỷ Môn Quan. Nàng cố gắng không nghĩ đến chuyện cung nữ đã bị bắt đi kia bây giờ như thế nào.

Giờ phút này, nàng mới biết câu nói kia của lão gia “Người phải sống”, ba chữ đơn giản, nhưng lại đặc biệt quan trọng.

Hoàn Y Cục, tuy rằng là nơi nàng không muốn trở về, nhưng lại không thể không trở về.

Nàng không biết vì sao Hoàng Đế lại cấm giết người nhà Lăng Vu, nhưng nhờ những câu nói của Hiền Phi mà nàng lại thấy có hy vọng.

Nghĩ đến việc này, nàng bất giác nở nụ cười. Bất kể như thế nào, nàng chỉ muốn sống.

Diệc Trang...

Nàng thầm gọi tên muội muội trong lòng. Tay không tự chủ vỗ nhẹ lên ngực, cách y phục, có thể cảm nhận độ cứng của ngọc bội kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, chỉ vì nàng không chỉ có một mình, vẫn còn một người thân đang đợi nàng.

Đi qua con đường nhỏ phía tây ngự hoa viên, trong lúc lơ đãng, Thượng Trang ngẩng đầu lên thì nhìn thấy có một người ở trong đình phía trước.

Bóng lưng rất đỗi quen thuộc.

Nàng thâm kinh hãi, không biết tại sao chính mình lại có cảm giác như thế.

Nàng có chút thất thần nhìn xuống mặt đất, sau đó mới đi đến gần ngôi đình kia, đột nhiên nghe được người nọ nói: “Mạc Tầm?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Là hấn

Mạc Tầm?

Thượng Trang bất chợt muốn xem mặt người kia.

Hướng ánh mắt thẳng vào lưng của người ở phía trước, là hấn sao?

Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, tim của nàng thoáng cái đã đập nhanh hơn.

Nàng không biết rõ, đó là cảm giác gì.

Tóm lại, rất kỳ quái.

Giờ phút này sắc trời đã tối dần, nàng và hấn cách nhau hai trượng. Ánh trăng mờ mờ tỏa sáng.

Có lẽ, trong không khí còn mang đến một chút sương.

Có lẽ, là quá xa.

Nàng nói vậy.

Nhưng, những điều này cũng không thể ngăn cản nàng tiến lên. Trong tiềm thức của Thượng Trang, nhìn thấy hấn tựa như gặp một người quen.

Mặc dù, bọn họ chỉ mới gặp mặt một lần. Tuy nhiên đối với nàng thì ở chốn thâm cung xa lạ này, hấn chính là người quen của nàng.

Ở một nơi xa lạ gặp được một người quen.

Nghĩ đến điều này, môi nàng khẽ cong lên, nàng thấy thật hào hứng.

Đi lên trước, muốn mở miệng, lại thấy nam tử trước mặt đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, nàng sợ run lên, hấn lại nhú mày, mở miệng lần nữa: “Mạc Tầm?”

Nàng và hấn ở khoảng cách gần như vậy.

Cặp mắt đẹp sáng như ánh sao, giống như lúc mới gặp nhau, có thể làm cho người khác hấp sâu trong đó.

Mà Thượng Trang bất chợt rung động

Hắn không nhìn thấy!

Hắn lại không nhìn thấy!

Hai tay không tự chủ nắm chặt lại, một khắc kia, không rõ vì sao, nàng cảm thấy rất đau lòng.

Nàng đã thấy, đôi mắt xinh đẹp nhất trên đời, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Gặp tình huống này, đột nhiên thoáng cái, nàng chợt nảy ra một ý nghĩ.

Hắn nói muốn Mạc Tầm nhường đường, mà ánh mắt của hắn chưa từng nhìn sang bên này.

Nàng té ở chân của hắn, hắn muốn đưa tay, cũng là Mạc Tầm chặn tay của hắn lại, rồi nói công tử, nàng không có chuyện gì...

Cho nên khi đó, nàng đã cảm thấy khó hiểu.

Hắn nhíu mày, tay nắm chặt hai bên tay vịn, chuyển hướng nhìn người trước mặt.

Thượng Trang cảm thấy việc này ngoài dự tính của nàng, nam tử đã ở trước mặt nàng, thế là cuối cùng nàng không nhìn được, thờ nhẹ một tiếng, không tự chủ lùi về sau một bước.

Nàng thấy rõ ràng rồi, hắn không có ngồi trên mặt ghế đá ở trong đình mà là ngồi trên chiếc xe lăn.

Thì ra hắn không chỉ không nhìn thấy, mà còn...

Thượng Trang không biết tâm tình nàng giờ phút này là như thế nào, chỉ là cảm thấy rất đau lòng.

Nàng cảm thấy không nên như thế, không nên như thế.

Hắn cuối cùng cũng ý thức được người trước mặt không phải là Mạc Tầm, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười khổ, nhỏ giọng nói: “Ta đã làm cho người sợ à?”

Thượng Trang phục hồi tinh thần lại, cuống quýt lắc đầu: “Không... Không có...”

Không có?

Hắn sẽ tin sao. Mặc dù, hắn không nhìn thấy nhưng ánh mắt của nàng, hắn cũng có thể cảm giác được. Chỉ là cảm giác này thật khó hiểu, tại sao hắn lại cảm thấy, người trước mặt, cho hắn cảm giác quen thuộc?

Thượng Trang hít vào một hơi, cuối cùng tiến lên.

Hắn như cảm thấy, vịn xe lăn lùi một chút.

“Ta chỉ là...” lời chưa nói xong nàng bỗng im lặng.

Chẳng qua là vậy? Nàng tự vấn lòng, không ngờ lại không trả lời được.

Hắn lắc đầu cười một tiếng, lại hỏi nàng: “Người là ai?”

“Ta là An Lăng...” nàng bỗng im lặng, ngừng lại một lúc, rồi mới nói, “Ta là Thượng Trang.”

Lúc đầu gặp nhau nàng đã dùng thân phận An Lăng tiểu thư để lừa hắn.

Gặp lại một lần nữa, nàng nghĩ nên dùng thân phận thật của mình.

Nàng tự nhủ với mình, hắn không nhìn thấy nên sẽ không biết nàng.

“Thượng Trang...” Hắn nhẹ giọng đọc lại, “Một cái tên rất đặc biệt.”

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói như thế, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn, buột miệng nói: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Lời vừa nói ra, nàng mới cảm thấy có chút không ổn.

Lúc mới gặp gỡ hần, nàng cảm giác được hần là một người không đơn giản. Mà hôm nay, hần lại xuất hiện ở nơi này.

Nàng không quên, nơi này là hoàng cung Tây Chu.

Nàng bắt đầu kinh ngạc với thân phận của hần, hoặc ở trước mặt hần nàng nên tự xưng là “Nô tỳ”.

Hần cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nàng là cung nữ Hoán Y Cục, thật vậy sao?

Ngước mắt nhìn về phía nàng, hần nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Nàng tạo cảm giác cho hần, rằng bọn họ từng gặp nhau lúc trước. Nhưng, cung nữ Hoán Y Cục, có vẻ điều đó là không thể.

Thượng Trang vội lên tiếng phủ nhận: “Không có.”

Bọn họ hôm nay, là mới gặp gỡ lần đầu. Bởi vì, hôm nay nàng là Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Lẩn tránh (Trốn chạy)

Hần vẫn còn cười, tại sao hần lại như vậy?

Bọn họ từng gặp nhau ư, làm sao có thể chứ?

“Người làm gì ở đây?” hần hỏi.

Thượng Trang khẽ nói: “Đây là đường trở về Hoán Y Cục, đúng lúc ta đi ngang qua.”

Nàng không hỏi hần là ai, hần cũng không nói.

Hần nghĩ nàng không biết thân phận của hần. Và hần cũng không muốn nói cho nàng biết.

Cho tới bây giờ, người biết thân phận của hần đều tỏ thái độ kính trọng từ xa.

Dù cho không biết, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của hần cũng sẽ chủ động tránh ra.

Nhưng nàng lại không làm vậy.

Cảm giác yên lặng này, trong hơn hai mươi năm qua hần chưa từng cảm nhận được.

Hần không bác bỏ điều này vì hần thích như vậy.

Hai bàn tay nắm chặt hai bánh xe lăn khẽ thả lỏng, khoe miệng vẫn là nụ cười thư thái. Thượng Trang nhìn thấy nụ cười đó, tinh thần căng thẳng ban nãy đã tan biến, thay vào đó là một tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

“Người uống trà không?” hần lại hỏi nàng.

Lúc này, Thượng Trang mới nhìn thấy trên bàn để ấm trà, còn có trái cây và điểm tâm.

Hần đang ở đây chờ ai sao?

Bất giác nhìn quanh bốn phía cũng không thấy người nào sang đây. Ở phía xa cũng chỉ có vài cung nhân. Nhưng khoảng cách khá xa, do nàng nhìn thấy trong tay bọn họ có cầm đèn lồng nên mới có thể phán đoán ra là có người. Cách ngồi đình không xa, phía trên hành lang, họ đang chỉnh lại đèn lồng, ánh sáng theo đó lan đến đây nên mọi thứ trong đình đều có thể thấy rõ được.

Thượng Trang bước lên lấy ấm trà rót ra tách, đưa tới trước mặt hần, nói: “Người muốn uống sao?”

Hần cười gượng tay lên, Thượng Trang vội cầm tách trà cẩn thận đặt vào tay hần. Hần hít nhẹ một cái, khẽ cau mày, mỉm cười nói: “Đã nguội rồi.”

Thượng Trang kinh ngạc, trà cũng nguội, vậy xem ra hần ngồi đây đã lâu rồi.

Hần lại đột nhiên nói: “Người đi lâu như vậy không quay về, sẽ không sao chứ?”

Hắn vừa dứt lời, Thượng Trang mới nghĩ tới. Tuy nhiên, giờ này trở về cũng đã trễ rồi. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Không sao đâu, công việc ngày hôm nay ta đã làm xong rồi.” Nàng không nói rõ, nàng thích ở chỗ này dù cho trở về sẽ bị trách phạt.

Hắn “ừ” một tiếng, lại uống một ngụm.

Thượng Trang cau mày nói: “Trà đã nguội lạnh, không nên uống nhiều.”

Hắn cười: “Ta khát.”

Thượng Trang ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại nói: “Vây, ngâm trong miệng chốc lát sẽ ấm lên.” Hôm nay đã cuối thu, khí trời đã chuyển lạnh, nhất là vào buổi tối, không khí lạnh như băng. Uống trà lạnh đối với thân thể là không tốt.

Hắn lại thật sự nghe lời mà ngâm một ngụm ở trong miệng.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Nàng vừa muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện có ai từ đằng xa vội vàng chạy tới. Nàng không nhìn thấy người, chỉ thấy tốc độ đèn lồng di chuyển rất nhanh.

Nàng lấy làm kinh hãi, nói: “Ta phải trở về rồi”. Nàng không thể để cho người khác nhìn thấy nàng, hơn nữa, bên cạnh hắn là Mạc Tầm.

Ở trước mặt hắn, nàng không muốn làm An Lăng Vu, nàng chỉ muốn làm một Thượng Trang bình thường.

Nàng vội vàng xoay người rồi đi.

Cũng trong lúc đó, nàng nghe giọng nói của hắn từ phía sau truyền tới: “Ngày mai, ngươi có tới không?”

Bước chân nàng chậm lại, tim đập nhanh hơn.

Ngày mai...

Có thể gặp nhau sao.

Nàng không kịp quay đầu lại nữa, cắn môi, vội chạy đi.

Mạc Tầm nhanh chóng bước tới phía đình. Trời cũng đã hoàn toàn tối đen như mực, trong đình, không có đèn. Chỉ dựa vào ánh sáng từ chiếc đèn lồng đang cầm bên hông, mới có thể thấy rõ người ở bên trong.

Hắn chạy lên trước, đem đèn lồng đặt ở trên bàn, thở hổn hển mấy hơi, mới mở miệng: “Chủ tử, nàng không chịu tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Chèn ép

Có vẻ như hắn biết trước được điều này nên cũng không có tỏ vẻ kinh ngạc, cười nhạt một tiếng nói: “Không sao, chúng ta về phủ.” Dứt lời, gơ tay đặt tách trà trong tay lên bàn.

Lúc này, Mạc Tầm mới để ý thấy vị trí đồ vật trên bàn đã thay đổi, hắn có chút kinh ngạc, buột miệng nói: “Có ai vừa mới đến đây sao?”

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng trả lời, “Thượng Trang đã tới.”

“Thượng Trang?” Mạc Tầm kinh ngạc, ai là Thượng Trang?

Hắn vừa mới nghĩ tới, liền thấy người bên cạnh đẩy xe lăn đi về phía trước. Hắn kinh hãi, bước lên trước, tay nắm chặt xe lăn. Bỗng nhiên, lại nghĩ tới chuyện hôm nay, trầm giọng nói: “Chủ tử, hay là đi tìm Thánh Thượng?”

Hắn ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lắc đầu: “Không được, đây cũng không phải là chuyện quan trọng.”

Dường như Mạc Tầm muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy nét mặt của hắn thì đành giữ im lặng.

Thượng Trang chạy một đoạn rất xa, mới vỗ ngực chậm rãi đi bộ.

Bây giờ nàng mới nhớ là mình lại quên hỏi tên hấn nữa rồi.

Àizz, nàng nở nụ cười.

Thật ra, nếu như lúc ấy nàng có nhớ thì có lẽ cũng sẽ không hỏi.

Chỉ vì, biết tên của hấn rồi thì có lẽ sẽ gián tiếp biết được thân phận của hấn.

Nàng không muốn như vậy.

Hít một hơi thật sâu, nhìn thấy Hoán Y Cục đang ở trước mắt.

Tuy vậy nàng không hề dừng bước, vẫn hướng phía trước đi tới.

Hôm nay, việc duy nhất làm cho nàng cảm thấy hào hứng, đó là được gặp hấn trong cung.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, ở trước mặt hấn, nàng chỉ muốn làm Thượng Trang.

Đơn giản, chỉ là Thượng Trang.

Nghĩ tới đó, khóe miệng nàng nở một nụ cười nhẹ.

Buổi tối Hoán Y Cục yên tĩnh một cách đáng kinh ngạc, Thượng Trang đi vào, có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh bước chân của mình. Về đến nơi ở dành cho cung nữ, liền nghe giọng nói của Từ mama truyền đến: “Ta thật đúng là xem thường ngươi, vừa có thể thoát tội, lại có thể mượn thế này mới trở về. Ngươi cho rằng hoàng cung này là nhà ngươi à, muốn như thế nào thì như thế đó sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, xoay người lại, thấy bà ta từ một bên hành lang đi ra ngoài. Ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào gương mặt mập mạp của bà ta, có thể nhìn thấy rõ là một khuôn mặt đang tức giận. Bà ta quản lý Hoán Y Cục này đã nhiều năm, cũng chưa từng thấy cung nữ nào kiêu ngạo như vậy. Nếu bà ta bỏ qua việc này, thì sau này uy danh của bà ta ở Hoán Y Cục sẽ không còn nữa.

“Cô cô.” Thượng Trang lui nửa bước, cúi đầu gọi bà ta.

Từ mama đi lên trước, ra sức nhéo vai nàng một cái, mắng: “Ngươi cho mình là thiên kim tiểu thư hả? Đã tới Hoán Y Cục này rồi thì tốt nhất nên nhớ rõ thân phận của mình!”

Thượng Trang bị nhéo đau nên nhú mày lại, theo bản năng che bả vai, thấy tay kia lại muốn nhéo tiếp. Thượng Trang nhanh chóng lui lại mấy bước, Từ mama nổi giận, định mở miệng, nhưng lại nghe Thượng Trang nói trước: “Cô cô, Hiền Phi nương nương nói nô tỳ phải tự mình đưa quần áo đến cho người hằng ngày, nếu nô tỳ không có đủ sức mang những quần áo kia, đến lúc đó, sợ là không làm tròn trách nhiệm nương nương đã giao.”

“Ngươi!” Từ mama nhướn lông mày, trừng mắt nhìn nàng. Nàng ta tính toán gì đây? Dám lấy Hiền Phi ra dọa mình sao?

Thượng Trang vẫn cúi đầu nói: “Sắc trời không còn sớm, cô cô nên nghỉ ngơi sớm, nô tỳ xin về phòng trước.” Vừa nói xong, nàng cũng không nhìn bà ta, đi về phía trước.

Từ mama cố gắng chịu đựng, trong lòng rất khó chịu. Định mở miệng mắng tiếp, đột nhiên cảm giác có người đi vào Hoán Y Cục, bà ta kinh ngạc, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của người nọ.

Nàng muốn lên tiếng kinh hô, hấn vẫn bước nhanh tiến tới, níu lấy vạt áo bà ta, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, sau này đừng gây phiền toái cho nàng.”

Từ mama chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, run run gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Hiểu lầm

Sáng sớm hôm sau, Thượng Trang cùng với những cung nữ khác vào làm việc ở trong viện, nàng ngẩng nhìn bốn phía xung quanh một chút, cũng không thấy cung nữ kia. Điều làm cho nàng càng cảm thấy kỳ lạ là Từ mama cũng không còn tìm đến gây phiền toái cho nàng.

Nàng mỉm cười, bà ta không đến, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Nàng gật đầu, bước ra khỏi Hoán Y Cục.

Lúc đi ngang qua ngôi đình hôm qua, Thượng Trang cố ý nhìn thoáng qua hướng bên đó, giờ phút này trong đình không có một bóng người. Nàng lại nghĩ tới lời nói hôm qua của hắn.

Ngày mai, ngươi có tới không?

Nghĩ đến chuyện này, nàng cười nhạt một tiếng.

Từ Trữ Ninh Cung đi về, nàng không có chuyện gì làm nên đến nơi này chờ hắn.

Nàng đến nơi nhưng vẫn chưa thấy ai.

Nàng đợi được lúc, bất chợt đụng phải một bộ ngực rộng lớn đang đi tới.

Thượng Trang giật mình, vội lui ra nửa bước, cúi đầu nói: “Nô tỳ đáng chết!” Ở chỗ này không thể là thái giám, như vậy hắn nhất định là chủ tử.

Đụng phải chủ tử, đó là có tội.

Nàng âm thầm trách cứ chính mình đã sợ ý lo là.

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu liếc nhìn cô gái trước mặt, là một tiểu cung nữ. Hắn giơ tay xoa thái dương, là hắn đang bước đi trong tâm trạng ngơ ngẩn, chưa nhìn rõ đã đụng phải nàng.

Thượng Trang chờ mãi cũng không nghe thấy nửa lời trách cứ..., nhưng lại nghe được tiếng cười nhẹ của người trước mặt. Nàng kinh ngạc, không tự chủ ngược mắt nhìn về phía hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ngài không có sao chứ?”

Mộ Dung Vân Sở lắc đầu, thấy nàng đứng qua một bên, hắn cũng không đi ngay, mà lại mở miệng hỏi: “Ngươi tên gì?” Hắn cũng không biết vì sao lại hỏi như vậy, chỉ là hắn muốn hỏi như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên, vội trả lời: “An Lăng Vu.”

Nghe vậy, Mộ Dung Vân Sở chấn động, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt. Thì ra là nàng!

Tâm mắt có chút mơ hồ, hắn khẽ lắc đầu, cười một tiếng nói: “Thì ra ngươi chính là người vừa mới vào cung đã khiến một cung nữ thiệt mạng, An Lăng Vu.”

Thượng Trang kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn vừa nói gì?

Từ khi nào nàng lại...

Nàng chợt nghĩ đến cung nữ ngày hôm qua, bị đánh chết sao?

Nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, Mộ Dung Vân Sở nhẹ cau mày, vẻ mặt như vậy, hắn đã thấy nhiều lắm rồi.

Nữ nhân trong cung, ngươi có thể không biết hết, nhưng không thể không đề phòng.

Hồi tưởng lại lúc Mộ Dung Vân Khương cùng nàng tranh chấp ở Chi Hoa Trai, xem ra, nàng không chỉ có gian xảo mà còn rất biết dùng thủ đoạn.

Hắn tiến tới gần nàng: “Thánh Thượng không cho ngươi danh phận, ngươi không cam lòng phải không?”

Thượng Trang giật mình, không hiểu hắn đang nói gì?

Nàng lắc đầu nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì?”

Hắn lạnh lùng nói: “Ngươi là ai mà lại xưng ‘Ta’ ?” muốn thân nhiên ngang hàng với hắn sao?

Liếc nhìn cô gái trước mặt, nàng biết thân phận của hắn lúc nào vậy? Nghe nói lúc mới vào cung, nàng còn chủ động nói lời xin lỗi với Vân Khương, xem ra, nàng có dụng ý khác.

Thượng Trang rất kinh ngạc, nghe hắn nói như vậy, không lẽ hắn biết nàng sao? Nhưng, nàng không biết hắn.

Nàng đang suy nghĩ, lại thấy hắn nhíu mi tâm, có vẻ đứng không vững. Thượng Trang thở nhẹ một tiếng, vội nắm chặt quần áo trong tay, một tay nắm lấy tay áo của hắn, cắn răng nói: “Ngài làm sao vậy?”

Có thái giám đi tới nhìn thấy, giật mình vội chạy tới, đỡ lấy hắn, nôn nóng gọi: “Thừa tướng đại nhân!”

Thượng Trang giật mình nhìn nam tử trước mặt, hắn chính là Mộ Dung Vân Sở! Ca ca của Mộ Dung Vân Khương!

Nhưng, vì sao hắn đối với mình lại có sự hiểu lầm sâu sắc như vậy?

Nàng chưa từng gặp hắn.

Nàng hoảng hồn, chỉ cảm thấy nam tử đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra. Hắn nghĩ mình vẫn đứng vững trước mặt nàng được.

“Ca.”

Thượng Trang quay đầu nhìn lại thì thấy Mộ Dung Vân Khương đang đứng ở phía sau bọn họ. Thanh Nhi nhủ mày, vội xông lại, đẩy ra nàng, đỡ lấy Mộ Dung Vân Sở nói: “Thiếu gia vẫn khỏe chứ?”

Hắn gật đầu, Mộ Dung Vân Khương tiến lên, nhìn hắn nói: “Thánh Thượng ân chuẩn ca mấy ngày nay ở quý phủ nghỉ ngơi, vì sao ca còn muốn vào cung?”

Trầm ngâm nhìn nàng, hắn lạnh nhạt nói: “Tại sao ta làm vậy, trong lòng muội rõ nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Tức giận

Tay nàng nắm chặt chiếc khăn tay khẽ run lên, bất giác cúi đầu xuống.

Mộ Dung Vân Sở đẩy tay Thanh Nhi ra, tiến lên cầm tay nàng, hơi dùng sức, đem nàng kéo qua một bên. Thượng Trang kinh ngạc, nàng không biết huynh muội bọn họ cuối cùng có chuyện gì, đây không phải là chuyện của nàng, nàng còn phải đi đưa quần áo đến Trữ Ninh Cung.

Nghĩ tới việc đó, nàng liền xoay người đi, ôm chặt quần áo trong ngực, vội vã đi về phía trước.

P phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Thanh nhi: “Không làm được phi tử của Thánh Thượng thì cô muốn tiếp cận thiếu gia nhà ta sao? Ta nói cho cô biết, cô đừng nên nghĩ đến chuyện đó!”

Thượng Trang đi chậm lại, nhưng chỉ là trong nháy mắt, vẫn đi về phía trước.

Cười khổ một tiếng, nàng không có làm gì cả, nhiều lắm chỉ là quàng tay giúp Mộ Dung Vân Sở. Nếu như chỉ như vậy mà lại bị xem là tiếp cận, thì nàng cũng không còn lời nào để nói.

Đây có thể gọi là lòng người đáng sợ hay không?

Thanh Nhi thấy nàng đã đi xa, lúc này mới xoay người lại, muốn tiến lên, suy nghĩ một chút rồi cuối cùng dừng bước.

Mộ Dung Vân Khương cố gắng khỏi tay nam tử, một tay vỗ về cổ tay trắng, cổ tay đã trở nên ửng hồng. Từ xưa đến giờ hắn chưa từng nổi giận với nàng, nhưng lần này, mặc dù hắn chưa mở miệng, nhưng trong lòng nàng biết, hắn đang tức giận.

Người Tây Chu ai cũng biết, người Mộ Dung luôn luôn ôn hòa.

Mộ Dung Vân Sở khép hờ hai mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

Hắn nói, thanh âm lạnh như băng: “Là do ta từ nhỏ chiều muội sinh hư! Tốt, rất tốt.”

Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, cuối cùng tiến lên đỡ lấy hắn, cau mày nói: “Ca, mấy ngày nay huynh quá mệt mỏi, hay là gọi người đưa huynh trở về phủ đi.”

Nói xong, nàng liền muốn gọi người lại, nhưng bị hắn ngắt lời, nói: “Ta cũng chỉ chịu đựng vài đêm, nếu không cũng sẽ không vô dụng như vậy. Vân Khương, bỏ thuốc ta, ngăn cản ta tiến cung, cuối cùng muội muốn làm gì?”

“Ca...” nàng kinh ngạc, cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện sao? Nàng chỉ muốn đợi đến khi hoàng đế đã phong nàng thành phi tử rồi mới nói cho hắn biết.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, trầm giọng nói: “Ta nghe nói Thánh Thượng chỉ hôn muội cho Hoàn Vương, vì sao lại không đồng ý?” Câu nói này mang theo hương vị rất tức giận.

Hốc mắt nàng ửng đỏ, nhưng lại chột cười nói: “Ca cũng không phải không biết chuyện của Hoàn Vương, huynh sao nhẫn tâm để ta gả đi?”

Siết chặt tay nàng, hắn nói rõ từng chữ: “Cuộc sống trong cung không thích hợp với muội.” Muội muội của hắn là người rất đơn thuần, sao có thể cùng đông đảo Tần phi tranh giành nhau?

Chẳng biết tại sao, hần bỗng nhớ tới cô gái vừa rồi. Nhớ tới cung nữ đêm qua bị đánh chết, trong lòng không cách nào bình tĩnh được. Hoàng đế gả nàng cho Hoàn Vương, đó chính là một ân điển lớn nhưng nàng lại không muốn!

Mộ Dung Vân Khương rút tay ra khỏi tay hần, xoay người, đưa lưng về phía hần, nhẹ giọng nói: “Nơi này là nơi tập trung quyền lực cao nhất Tây Chu. Huynh là người tiền triều, cũng vì Thánh Thượng tận trung. Nếu như muội có thể ở phía hậu cung làm một số việc cho huynh, muội sẽ không lùi bước. Lần này, muội không muốn đến Hoàn Vương phủ làm vị Vương Phi có tiếng không có miếng dăm.”

Hần giật mình, hần chẳng bao giờ nghĩ tới, nàng làm thế vẫn là vì hần.

“Vân Khương...”

Nàng lắc đầu ngắt lời hần: “Huynh không cần phải nói, Vân Khương hiểu được mọi chuyện. Hiện tại, Vân Khương sống rất tốt.”

Hần là người thân duy nhất của nàng, làm vợ của ai cũng không sao cả, nàng chỉ cần hần khỏe mạnh.

Nàng cả đời này, cứ như vậy đi.

Cho nên, nàng sẽ không chọn Hoàn Vương.

Nếu như, Hoàng Đế đem nàng ban hôn với thái tử, nàng sẽ vui vẻ đồng ý. Đáng tiếc là...

Nàng than thở, chợt nhớ tới lần chọn tú này, rất nhiều tú nữ cũng bị chỉ hôn cho Vương gia. Chỉ duy nhất không chỉ hôn ai với thái tử, cách làm này của Hoàng Đế, đến giờ nàng vẫn không hiểu được.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, Mộ Dung Vân Sở cảm thấy không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Thân thích

Thượng Trang ôm y phục vào Trữ Ninh Cung, nhìn thấy mấy cung nữ đang quét dọn ở trong viện. Nàng nhìn quanh, nhưng không thấy Linh Khuyết, không thể làm gì khác hơn là tiến lên hỏi: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục, đem y phục đến cho Hiền Phi nương nương, xin hỏi nên đặt y phục ở nơi nào?”

Một người trong số những cung nữ đó ngẩng đầu đầu lên, cười nói: “Hoán Y Cục sao? Đi vào bên trong đi, nương nương đang chờ người đó.” Nàng ta vừa nói, vẫn không quên đưa tay chỉ cho nàng.

Thượng Trang hơi chần chờ, cuối cùng nói cảm ơn rồi bước đi.

Nàng không quên Hiền Phi đối đãi với An Lăng Vu rất khác lạ.

Có lẽ, trong tiềm thức nàng cũng tò mò, muốn biết vì điều gì.

Bước qua cửa, liền thấy một cung nữ đi ra ngoài, khác với Linh Khuyết ngày hôm qua, cô gái này mặc y phục cung nữ làm bằng tơ tằm màu trắng nhạt. Thượng Trang biết chỉ có cung nữ cấp bậc ngũ phẩm mới có được chất liệu vải như vậy, nàng nghĩ đây có lẽ là cung nữ thân cận bên cạnh Hiền phi.

Nàng vội cúi đầu nói: “Cung nữ Hoán Y Cục An Lăng Vu, tới đưa y phục đến cho Hiền Phi nương nương.”

Cung nữ mỉm cười nói: “Đi theo ta, nương nương đang chờ người.” Nói xong, liền xoay người đi vào bên trong.

Thượng Trang vội bước theo sau, bức rèm che được mở một cách cẩn thận, đi vào trong, đột nhiên đập vào mi mắt là một bức bình phong. Những bông hoa mai đỏ ngạo nghễ đứng ở đầu cành, chung quanh còn có tuyết trắng, mang lại cảm giác mát lạnh lạ kỳ.

Phía sau tấm bình phong, có khói bay lên, hơi lơ mơ, không hề cảm thấy khói quá nhiều.

Cung nữ dẫn nàng đến trước, nàng nhìn thấy Hiền Phi đang nằm nghiêng trên giường.

Cung nữ tiến lên, nhỏ giọng nói: “Nương nương, nàng đã tới.”

Nghe vậy, Hiền phi liền mở mắt, hướng ánh mắt nhìn Thượng Trang, khẽ mỉm cười. Nàng vịn cung nữ đứng dậy, sau đó mới nói: “Y Ti, người đi xuống trước đi.”

Y Ti gặt đầu, xoay người lại, lấy y phục trong tay Thượng rồi lui xuống.

Thượng Trang bước lên phía trước hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hiền Phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

Hiền phi ngồi thẳng, cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt.

Lông mày lá liễu, môi hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng, quả thật là một mỹ nhân. Nàng bỗng nhiên đứng lên, tiến lên đỡ tay nàng. Thượng Trang ngạc nhiên, vừa lui ra sau nửa bước, vừa cúi đầu.

“Ngươi là An Lăng Vu?” Hiền phi hỏi.

Thượng Trang gặt đầu.

Lại nghe nàng ta nói: “Ngươi chẳng những có tướng mạo xinh đẹp, lại rất thông minh, quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của An Lăng gia.”

Có chút kinh ngạc, Tề Hiền phi không biết nàng vốn không phải là nữ nhi của An Lăng gia. Chỉ là nghe ngữ điệu của nàng ta, có lẽ là người quen của gia đình An Lăng. Và lại, nàng còn rất quan tâm.

Nàng hiểu rõ, đem nàng đến Hoán Y Cục là ý chỉ của Hoàng Đế, như vậy, nàng ta là phi tử của hắn, thì sao có thể đối nghịch với ý muốn của hắn?

Thượng Trang không biết tại sao khi bản thân nghĩ tới hai chữ “Đối nghịch”, nhưng xem xét đến chuyện hôm qua, nàng bỗng nhiên có thể khẳng định, ngay cả khi nàng không không nghĩ ra cách vạch trần chuyện nói dối của cung nữ kia, Hiền Phi vẫn sẽ bỏ qua cho nàng. Nàng cũng không biết vì sao chính mình lại có ý nghĩ như vậy.

Cúi đầu, nàng ung dung nói: “Nô tỳ không hiểu.”

Ngoài miệng mặc dù nói không hiểu, nhưng trong lòng của nàng thì khác. Người phụ nữ này là Hiền Phi, hiện tại là người có thân phận cao quý nhất bên cạnh Hoàng Thượng.

Nàng còn có một người con trai là Thành vương, không hề thua kém so với thái tử.

Một nữ nhân như vậy, lại cố ý đến gần nàng khi mà trong mắt hoàng đế nàng là họa thủy. Điều này làm cho nàng cảm thấy không đề phòng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Lấy lòng

Thượng Trang tỏ vẻ kinh ngạc.

Bà con xa.

Nàng mới biết, mẫu thân của Hiền phi là cô cô của An Lăng phu nhân, không phải là cô cô ruột, mà là quan hệ cô bạn dì. Đây là bà con xa, thật có thể nói là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy cũng không quá đáng.

Thảo nào, khi các tú nữ vừa mới đặt chân ra khỏi Càn Thừa Cung, Hiền phi liền ngồi loan kiệu vội vàng chạy tới, lại cố ý muốn hỏi thăm về An Lăng Vu.

Nhưng, khi biết được nàng bị giáng xuống làm cung nữ Hoán Y Cục, nàng ta vẫn không hề tỏ ra hờ hợt với nàng.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng bồn loạn, không có ai với bất kỳ lý do gì vì giúp nàng mà đắc tội với Hoàng Đế. Nhất là với thân phận địa vị hiện nay của Hiền phi, ngay cả khi nàng không đề ý đến bản thân mình cũng không thể không quan tâm đến tiền đồ của Nguyên Duật Diệp.

Hiền Phi thấy nàng vẫn cúi đầu không nói lời nào, cười nói: “Tốt lắm, ngày sau ở nơi này của Bồn cung, không cần câu nệ lễ tiết, nếu trong cung có chuyện gì cứ nói với Bồn cung.”

Thượng Trang ngạc nhiên, vừa muốn cự tuyệt, lại thấy nàng ta lấy một chiếc bình, từ bên trên đưa xuống cho nàng, cười nói: “Ngươi nên nhớ rõ điều đó. Đây là hoa hồng hương lộ mà Bồn cung rất vất vả mới lấy được.”

“Nương nương...”

Hiền phi đem bình nhét vào trong tay của nàng, nhũn mày nói: “Đây chỉ là một vật nhỏ, ngươi muốn từ chối Bồn cung sao? Chẳng lẽ ngươi không nể mặt

Bồn cung ư?”

Thượng Trang vội lắc đầu: “Không, nô tỳ sao lại có ý đó được?”

Hiền phi cười nói: “Bồn cung chỉ nói đùa thôi, nhìn người kia, liền xem là thật à?”

Thượng Trang có chút lúng túng đem bình nắm chặt trong tay, lặng lẽ nhìn Hiền phi một cái, suy nghĩ một chút, mới mở miệng: “Nô tỳ cả gan xin hỏi nương nương, nương nương có biết vì sao Thánh thượng... Thánh thượng không thích người nhà An Lăng không?” Nàng vốn muốn nói là “hận”, nhưng cuối cùng lại đổi sang từ khác.

Nụ cười trên mặt Hiền phi khẽ tắt, đưa mắt nhìn nàng, lắc đầu: “Chuyện này Bồn cung cũng không biết, nhưng người yên tâm, có lẽ là Thánh thượng đã hiểu lầm người. Đợi khi nào có cơ hội, Bồn cung sẽ nói chuyện với người, người sẽ không cần làm việc ở Hoán Y Cục nữa.”

Nghe vậy, Thượng Trang không biết nên nói gì. Từ mama cũng không còn làm khó nàng nữa, không lẽ việc này cũng nhờ Hiền phi sao?

Nàng ta đã chiều cổ nàng như vậy, nên hiện tại nàng cũng không cần cầu xin chuyện gì.

Bỗng nhiên, Thượng Trang chợt nghĩ tới chuyện cung nữ bị đánh chết đêm qua, khẽ cắn môi. Hiền phi cũng không phải là người nương tay, từ chuyện hôm qua là có thể nhìn ra được điều đó. Mà nàng đối với mình như thế, tất nhiên cũng không hề đơn giản.

Chẳng qua, vào lúc này nàng không thể nghĩ ra trên người mình có cái gì đáng giá như thế.

Nhưng nếu Hiền phi nói như vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là nói: “Nô tỳ tạ ơn nương nương.”

Đi đâu cũng không sao cả, miễn là nàng còn sống.

Thật ra, nếu như ở Hoán Y Cục có thể làm cho nàng sống an bình trong cung, cho dù có chút tủi thân nàng vẫn cam lòng. Chỉ là, hôm nay Hiền phi đã nói như vậy, nàng tốt nhất không nên cự tuyệt.

Nhưng nàng cũng mơ hồ cảm thấy, cuộc sống của nàng đã bắt đầu không yên bình nữa. Dù sao, nàng chỉ là cung nữ. Thở dài một tiếng, rất nhiều chuyện, đều là thân bất do kỷ.

Từ Trữ Ninh cung đi ra ngoài, nàng mới nhớ đến chuyện giao hẹn cùng hấn.

Chẳng biết tại sao, nhớ tới hấn, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn.

Thì ra là, không hỏi, không biết, cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Không tự chủ cười thành tiếng, chân bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Chờ hấn

Ngôi đình quen thuộc kia đang ở trước mắt, Thượng Trang chạy chậm lại.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, mang đến sự ấm áp, nàng chạy đến đồ bưng cả khuôn mặt, vịn tay vào cột hành lang khẽ thở hắt hển.

Hấn vẫn chưa tới.

Hôm qua trong đình có một ít nước trà cùng chút đồ ăn nhẹ, nhưng giờ này lại chỉ là một khoảng không trống rỗng. Bốn phía gió thổi lên làm rối loạn những sợi tóc của nàng.

Nàng giơ tay lên giữ tóc, chợt nhớ tới một chuyện.

Nếu hấn đi cùng với Mạc Tầm, vậy chẳng phải thân phận của nàng đã bị lộ rồi sao?

Đầu ngón tay khẽ run, nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, cách đó không xa, có một hòn giả sơn.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức chạy lên trước, núp ở phía sau hòn giả sơn, không dám thở mạnh.

Ở hậu cung, ngoại trừ việc phải bảo vệ tính mạng của mình thì có lẽ, chỉ có chuyện này là làm cho nàng quan tâm đến.

Nàng không muốn suy nghĩ nhiều, nếu ngay cả nói chuyện qua loa với hân cũng không thể, vậy nàng thất vọng biết mấy đây?

Một lúc sau, nàng nghe thấy có tiếng bước chân đi tới.

Còn có một âm thanh khác, hôm nay nghe thấy một lần nữa không cảm thấy kỳ quái.

Đó là tiếng động phát ra từ bánh xe lăn ma sát với mặt đường, mà lúc này nàng lại cảm thấy dễ nghe.

Lặng lẽ thò đầu ra, hôm nay hân đổi một bộ y phục khác, là một màu trắng, làm nổi bật màu da trắng của hân. Ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt hân, tựa như phát ra tầng tầng ánh sáng, làm nàng có chút ngáy đại khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Phía sau hân, quả nhiên là Mạc Tầm.

Thượng Trang thầm nghĩ thật may mắn. Nàng không nên trực tiếp ở trong đình chờ hân, nếu không, hôm nay dưới ánh mặt trời sáng rực có thể nhìn rõ mọi thứ, cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không được nữa.

“Mạc Tầm.” Hân nhẹ giọng nói.

Mạc Tầm hiểu ý của hân, ngược mắt nhìn về phía ngôi đình bên kia, cúi đầu nói: “Chủ tử, bên kia không có ai.”

Không có ai.

Tay hân để ở đầu gối khẽ siết chặt lại, rồi nở nụ cười nhạt.

Có lẽ là hân tới sớm, còn nàng thì chưa tới thôi.

“Chủ tử.” Mạc Tầm cúi đầu nhìn hân, ngừng một lát, sau đó mới nói, “Thánh thượng truyền người đến mỗi ngày, là vì...”

“Mạc Tầm.” Hân ngắt lời, hân hiểu rõ Mạc Tầm muốn nói gì.

Chuyện thành thân, vốn nên là hai bên tình nguyện, thế nhưng hôm nay lại là sự không đồng ý từ cả hai phía.

Tâm tư Hoàng Đế, hân hiểu được.

Hân biết vì sao lại chọn trúng hân.

Hân sống hơn hai mươi năm, chẳng bao giờ tranh giành cho mình bất cứ thứ gì, mà mẫu hậu hân cũng là người dịu dàng điềm tĩnh...

“Chủ tử.”

Mạc Tầm đột nhiên gọi hân một tiếng, hân mới chột hoàn hồn, mở miệng hỏi: “Đến nơi rồi à?”

Nghe tiếng trả lời của Mạc Tầm, hân mới gật đầu nói: “Ngươi lui ra đi.”

Nhưng Mạc Tầm lại lắc đầu nói: “Hãy để thuộc hạ theo hầu hạ người, huống chi, thuộc hạ muốn nhìn thấy cô gái mà chủ tử đã kể là một người như thế nào.” Ngày hôm qua, trong lúc hân xuất cung đã thuận tiện dứt một thời bạc cho một thái giám, nhờ hân hỏi thăm về Thượng Trang.

Đến hôm nay vào cung một lần nữa, đáp án của đối phương vẫn giống nhau.

“Mạc thị vệ có phải đã nhớ nhầm rồi không, trong cung chưa từng nghe nói có người này.”

Nhưng nhìn thấy bộ dạng cao húng của chủ tử, Mạc Tầm không đành lòng dă kích người. Chẳng qua hân cũng rất mong đợi, xem Thượng Trang là người như thế nào? Vì sao nàng lại có ý định tiếp cận chủ tử của hân?

Hoàng Đế bệnh nặng, hậu cung tiền triều là nơi các thế lực đang rục rịch ngóc đầu dậy, không phải hân không biết chuyện đó.

Thượng Trang lộ ra nửa cái đầu nhìn hai người trong đình.

Nguy rồi, nếu Mạc Tầm không rời đi, nàng phải làm sao đây?

Nàng khẽ cắn môi, không hề phát hiện có người từ phía sau đi tới. Cho đến khi hai bàn tay to ôm ngang hông nàng, nàng mới hoảng hốt cúi đầu chạy ra ngoài.

Nam tử tỏ vẻ trêu chọc cười: “Ta đã làm gì ngươi đâu, thì ra là đang chờ hân.”

Quyển 1 - Chương 36: Vụng trộm

Thượng Trang bỗng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Thành Vương Nguyên Duật Diệp đang ở phía sau nàng cười ranh mãnh, đôi mắt màu hổ phách kia chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, đầy mắt lộ ra tia nguy hiểm.

Nàng giật mình, theo bản năng tránh né.

Hắn vẫn như trước rất nhanh ôm lấy nàng.

Thấy nàng như một chú nai con hoảng sợ, không rõ vì sao hắn lại cảm thấy rất đáng yêu.

Hắn cười cười buông nàng ra, Thượng Trang cuống quýt lùi lại nửa bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Dứt lời, nàng cúi thấp người, trán chạm mặt đất.

Ở trong cung, càng khiêm nhường thì càng tốt.

Hơn nữa, Nguyên Duật Diệp hắn, nàng một chút cũng không nhìn ra hắn là người thế nào.

Nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, hắn không kêu nàng đứng lên mà lại khom người ngồi xuống. Thượng Trang vẫn như trước không hề động đậy, có điều nàng lại cảm thấy, nam tử chỉ cách nàng rất gần, thậm chí nàng có thể cảm nhận được cả hơi thở của hắn.

Hắn đưa tay nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của nàng, dùng sức nâng lên, ánh mắt lại hướng tới đình kia liếc nhìn, thấp giọng nói: “Vì vậy mới không muốn theo bốn vương hầu phủ?” Nguyên lai, là vì hắn.

Thượng Trang kinh hãi, nàng không rõ hắn đang nói cái gì.

Nhìn bộ dạng mờ mịt của nàng, hắn thật muốn cười.

Giả bộ, ở trước mặt hắn còn muốn giả bộ.

Đề ý nàng từ lúc ở Trữ Ninh Cung, nàng khéo léo minh oan, càng chứng minh cho suy nghĩ lúc trước của hắn, nàng là quân cờ của hắn.

Khóe miệng cười nhẹ, đưa mắt nhìn vào trong đình, một thái giám tiến lên nói gì đó, Mạc Tầm liền cùng thái giám rời đi.

Nguyên Duật Diệp cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua Thượng Trang.

Thượng Trang chỉ mới liếc nhìn, liền nghe thấy thanh âm nam tử truyền tới: “Còn không đi.”

Mạc Tầm không ở đây, trong đình chỉ còn lại mình hắn, nàng chờ đợi chẳng phải là cơ hội như lúc này hay sao?

Thượng Trang kinh hãi, nhìn nam tử trước mặt, hắn cũng đã đứng lên, xoay người nói: “Bốn vương hầu còn có việc đi trước.”

Trái tim còn đang điên cuồng loạn nhịp, nam tử đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Thượng Trang lúc này mới hít sâu một hơi, đứng dậy ngoái đầu nhìn lại.

Sau phút do dự, cuối cùng chậm rãi tiến lên.

Người trong đình nghe được tiếng bước chân lại gần, ngoảnh đầu nhìn lại cười nói: “Thượng Trang.”

Nàng cũng cười đáp lại: “Ta tới muộn.”

Hắn lắc đầu: “Không vấn đề, việc ở Hoán Y Cục làm xong rồi?”

“Ừ.” Nàng gật đầu tiến lên, lần này, hắn không hỏi nàng có muốn uống trà không. Trên bàn trống trơn, cái gì cũng không có.

Hắn chán chường, đột nhiên hỏi: “Nàng vì sao không hỏi ta là ai?”

Thượng Trang kinh ngạc, vấn đề này nàng vốn không muốn nhắc tới lại bị hắn hỏi đến. Không đợi nàng trả lời hắn lại tiếp tục nói: “Có lẽ, ta có thể giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục, cũng có thể giúp nàng có được công việc nhẹ nhàng.” Hắn cũng không rõ vì sao bản thân lại muốn giúp tiểu cung nữ này, hắn

chỉ mơ hồ cảm thấy, từ trên người nàng, hẳn không cảm nhận được được sự tranh giành.

Bình lặng giống như mẫu hậu hẳn vậy.

Đôi mắt hẳn vẫn đẹp như vậy, chân thành nhìn nàng.

Thượng Trang im lặng, Hiền phi cũng nói muốn giúp nàng, nhưng lại không cho nàng cảm giác an tâm, ngược lại, lại khiến nàng cảm thấy bất an. Bởi vì nàng biết, một khi đã giúp đó là một món nợ ân tình. Nợ gì cũng được nhưng nợ ân tình thì không thể.

Chỉ có điều nam tử trước mặt này, nàng không sợ nợ hẳn ân tình, ngược lại, lại sợ hẳn vì nàng mà đi nợ người ta ân tình.

Trên người hẳn, khiến nàng cảm nhận được sự tĩnh lặng.

Nàng biết, người có thể xuất hiện ở đây, tất là hoàng tộc.

Ắc là hoàng tử, vậy nàng cần gì phải hỏi. Không hỏi còn tự lừa mình dối người một chút, có đôi khi nàng cảm thấy như vậy rất tốt.

Nàng vừa muốn trả lời, bỗng nhiên có tiếng cười phía sau truyền đến, nàng không khỏi ngoảnh lại nhìn, Nguyên Duật Diệp rõ ràng đã rời đi tự nhiên lại quay lại. Nàng nắm chặt hai tay, cảm thấy nam tử này, rõ ràng không có ý tốt.

Hắn bước nhanh lại, quen thuộc ôm lấy người nàng, không màng đến việc nàng không ngừng giãy dụa, đẩy nàng tiến lên, nói: “Cung nữ này đúng là lớn mật, dám cả gan quang minh chính đại cùng nam tử vùng trộm. Ngài nói xem, hoàng thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Thúc – Diệt (chú – cháu)

Thượng Trang kinh hãi, ánh mắt dời khỏi Nguyên Duật diệt, chậm rãi, chậm rãi dừng ở nam tử trước mặt.

Nguyên Duật Diệp gọi hẳn là Hoàng thúc.

Nàng chỉ nghĩ đến việc hẳn là hoàng tử nào mà thôi, cũng chưa từng nghĩ đến hẳn chính là nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên đế, là con trai duy nhất của Thuần Giai Hoàng hậu, là ấu đệ của đương kim Thánh thượng, Hoàn vương Nguyên Chính Hoàn.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn khế biến, hẳn đã nghe ra người vừa tới là ai.

Ngón tay thon dài hơi động, hẳn lãnh đạm nói: “Có thể ở trong cung gặp được người cũng thật không dễ dàng.” Vốn biết được người cháu này của hẳn từ trước tới giờ đều ung dung tự tại, không có việc thì rất ít khi tiến cung.

Như vậy lúc này, phải chăng là vì Hoàng đế bệnh nặng cho nên hẳn mới tiến cung?

Long ý kia quả nhiên có lực hấp dẫn lớn, cho dù Tây Chu sớm đã có Thái tử. Hẳn cũng biết, tân đế một ngày chưa đăng cơ thì trận tranh đấu này vẫn còn chưa chấm dứt.

Nguyên Duật Diệp cười nói: “Hoàng thúc thật hay nói đùa, chỉ là không biết Hoàng thúc định xử trí cung nữ này thế nào.” Lúc hẳn nói những lời này, tay nắm chặt lấy tay Thượng Trang.

Nàng bất ngờ không kịp đề phòng hoảng hốt hô ra tiếng.

Ấn đường Nguyên Chính Hoàn hơi nhíu lại, hẳn sao lại không rõ, hẳn ta chẳng qua chỉ muốn nhắm vào hẳn. Hẳn ta chỉ muốn lấy Thượng Trang ra để khai đao, chỉ đơn giản như vậy.

Xe lăn hơi chuyển động, mắt hẳn nhìn không được, nhưng bù lại thính lực thì vô cùng tốt.

Thượng Trang thấy hẳn lại gần, không khỏi kinh hãi.

Bất quá giây tiếp theo, nàng đến cả hô hấp cũng đều ngưng lại.

Chỉ vì, ngón tay thon dài của nam tử đã với lên tay nàng, nhẹ nhàng cầm lấy, sức hẳn không lớn, lại khiến nàng cảm thấy rất có lực.

Nghe thanh âm nhu hòa của nam tử truyền đến: “Không cần xử trí nàng, bản vương thích cung nữ này, cho nên, nàng cũng không phải câu dẫn bản vương.”

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hần vậy mà lại nói hần thích nàng.

Đôi mắt sáng như ánh sao, chậm rãi tràn nét tươi cười.

Thượng Trang ngẩn ra, nàng không hề biết, hóa ra hần cười lại đẹp như vậy.

Tay khẽ run lên, nàng cảm giác được, tay hần nắm tay nàng dần dần chặt hơn.

Ngón tay hần thon dài, đầu ngón tay lạnh giá, có điều, tay nàng bị nắm lấy lại thấy rất thoải mái.

Nguyên Duật Diệp sững người, hần không ngờ tới hần ta sẽ nói như vậy. Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, không hiểu vì sao, hần lại cảm thấy phần nộ.

Hai người bọn họ muốn hát đôi sao?

Tay đang giữ cánh tay nàng, khẽ nắm chặt lại, Thượng Trang bị đau đến nhú máu, lại nghe hần cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thúc thích nàng? Ngài đừng nói với ta là ngài muốn cùng với Phụ hoàng ta tranh giành nữ nhân!”

Ở trong cung tất cả, đều là của Hoàng đế.

Nữ nhân, càng không phải ngoại lệ.

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, nói: “Bổn vương nói với Thánh Thượng muốn nàng, Thánh Thượng đồng ý thì nàng chính là người của bổn vương.” Nói xong, hần hơi dùng sức nắm lấy tay Thượng Trang.

Thượng Trang cảm nhận được, nàng theo bản năng giãy dụa, mong muốn thoát khỏi sự giam cầm của Nguyên Duật Diệp, chỉ có điều hần lại ôm nàng chặt đến như vậy.

“Buông nàng ra.” Nguyên Chính Hoàn trầm giọng nói.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng kinh ngạc, trong trí nhớ của hần, chưa bao giờ nghe thấy hần ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện. Hoàn vương, từ trước tới nay đều xem nhẹ mọi thứ, mọi người đều cho rằng cái gì hần cũng không tranh, cái gì cũng không quan trọng.

Thậm chí, ngay cả phụ hoàng hần cũng cho là như vậy.

Chỉ có điều, vì sao Nguyên Duật Diệp hần lại cảm thấy sự thật không phải là như vậy? Trước giờ hần vẫn nghĩ, tâm tư của con người là sâu không thấy đáy.

Giống như Hoàng thúc của hần, Nguyên Chính Hoàn.

Hần là đứa con duy nhất của tiên đế, sinh bởi Hoàng Hậu. Bởi vì thân thể mới mất đi ngôi vị Hoàng đế, cho tới bây giờ hần đều tin rằng không ai lại có thể cam tâm bị như thế.

Cho nên, hần vẫn chú ý nhất cử nhất động của hần ta.

Nguyên Chính Hoàn cảm nhận được, hần không hề có ý thả Thượng Trang. Hần cũng không dùng lực tiếp, chỉ thấp giọng mở miệng: “Diệp nhi, sao lại quên phép tắc với trưởng bối? Người sao dám ở trước mặt bổn vương làm càn!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Khó khăn

Nguyên Duật Diệp tỏ vẻ không thể tin ngược nhìn người trước mặt, hần ta vì một cung nữ bình thường mà dám đem thân phận ra dọa hần!

An Lăng Vu!

Hần gần như muốn gọi tên cô gái trong ngực.

Thượng Trang có chút hoảng sợ nhìn hai người bọn họ, nàng chưa bao giờ nghĩ đến nàng là nguyên nhân phát sinh mọi chuyện.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, cuối cùng buông tay ra. Thượng Trang còn đang bất ngờ thì đã bị Nguyên Chính Hoàn kéo qua, lạnh nhạt nói: “Diệp nhi, nếu không có chuyện gì thì lui ra đi.”

Thượng Trang đứng ở bên cạnh hắn, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, tim tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn Thượng Trang một cái, mở miệng nói: “Điệt nhi thật chưa từng thấy hoàng thúc hào hứng như vậy. Những ngày gần đây, hoàng thúc nhiều lần vào cung, phụ hoàng có thể nghĩ người vào cung là để nhìn Hoàn Vương Phi tương lai. Trước giờ, diệp nhi vẫn cho là đúng như vậy, nhưng hôm nay thật đáng ngạc nhiên.”

Một lúc sau, Thượng Trang mới nhớ tới Hoàn Vương Phi tương lai mà hắn nhắc đến chính là Mộ Dung Vân Khương. Nàng không rõ, vì sao đột nhiên nhắc tới nàng ta.

Nguyên Chính Hoàn buông tay nàng, trên mặt của hắn vẫn giữ nét bình tĩnh, cười nhạt nói: “Bốn vương chưa bao giờ biết, Diệp nhi lại quan tâm Bốn vương như vậy.”

Hiện tại, hắn đối diện với nam tử này cũng không có chút tức giận, còn mỉm cười nói: “Hoàng thúc đã quá lời, hôm nay diệp nhi còn giúp ngài mời nàng đến.”

Lời của hắn vừa dứt, Thượng Trang liền nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện hình ảnh một cô gái dịu dàng. Mộ Dung Vân Khương đang vịn tay Thanh Nhi đi đến đây. Nàng giật mình nhìn Nguyên Duật Diệp một cái, thì ra mới vừa rồi hắn nói có việc đi trước, là chuyện này sao?

Mộ Dung Vân Khương ngược mắt nhìn lên thấy người trong đình, nàng ngạc nhiên, vội bước đến, mở miệng hỏi: “Không phải nói ca ca muốn gặp ta sao? Sao lại...” Nàng khẽ cắn môi, người ngồi trên xe lăn kia, không phải là người mà nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn tránh – Hoàn Vương sao?

Theo ý của Hoàng Đế là muốn bọn họ làm quen nhau trước, nhưng hôm qua, lúc thị vệ Hoàn Vương tới mời nàng, nàng đã hung hăng cự tuyệt hắn. Chẳng lẽ Hoàn Vương chưa từ bỏ ý định nên mới nghĩ ra chủ ý này?

Thanh Nhi cũng cau mày: “Công công ban nãy nói là thiếu gia truyền lời tới.”

Mộ Dung Vân Khương vừa định xoay người lại, liền nghe Nguyên Duật Diệp cười nói: “Mộ Dung tiểu thư nếu đã tới, sao lại không đến đây?”

Mộ Dung Vân Khương biết đây là Thành Vương Nguyên Duật Diệp. Nếu Thành Vương đã nói như thế thì có lý nào nàng lại quay trở về. Hít một hơi thật sâu, nàng vịn tay Thanh Nhi tiến lên.

Nguyên Chính Hoàn nghe thấy tiếng bước chân thì khẽ cau mày. Xem ra là Mộ Dung Vân Khương cũng rơi vào mưu kế của Nguyên Duật Diệp. Nếu không hôm qua nàng sẽ không cự tuyệt nhanh như vậy, ngày hôm nay lại thoải mái tới.

Nữ tử chậm chậm tiến lên, nhún người nói: “Vân Khương tham kiến hai vị Vương gia.”

Trong khi Nguyên Chính Hoàn mỉm cười không nói một câu thì Nguyên Duật Diệp lại cười nói: “Mộ Dung tiểu thư thật khách khí, không bao lâu nữa, Bốn vương còn phải gọi người là ‘Hoàng Thăm’ đó.”

Mộ Dung Vân Khương còn đang giật mình khi nghe Nguyên Duật Diệp nói như thế, thì hắn đã đổi đề tài nói: “Bốn vương sẽ không quấy rầy các người.” Hắn xoay người lại nhìn Nguyên Chính Hoàn, “Hoàng thúc, diệp nhi xin được cáo lui trước.” Lúc xoay người, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười, mặc dù lãnh đạm, lại ý vị thâm trường.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng có cảm giác, Nguyên Duật Diệp đã khiến cho nàng hoảng hốt. Giống như ở trước mặt hắn, nàng tựa như một con thú bị vây hãm, bị ánh mắt hắn nhìn chăm chăm theo dõi. Nàng nắm chặt hai tay, cuộc sống về sau, sợ chỉ sẽ càng thêm khổ sở. Nói cho cùng, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ bé mà thôi. Mà hắn, lại là Vương gia quyền cao chức trọng. Nếu hắn muốn đối phó nàng thì cũng đơn giản như giết chết một con kiến bình thường mà thôi. Điều càng làm cho nàng sợ, đó chính là Nguyên Duật Diệp dường như muốn lợi dụng nàng để đã kích Nguyên Chính Hoàn. Nàng không tự chủ nhìn Nguyên Chính Hoàn một cái, mà hắn như dựa theo trực giác, khẽ nghiêng mặt nhìn nữ tử bên cạnh...

Lúc này, Mộ Dung Vân Khương không nhìn Nguyên Duật Diệp nữa, mới thấy rõ nữ tử đứng bên cạnh Nguyên Chính Hoàn. Đầu ngón tay nàng khẽ run, là nàng ta sao!

Thanh Nhi cũng mở to hai mắt, nhìn nàng với vẻ mặt không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 39: Nhục nhĩ

Thượng Trang cảm thấy hơi lúng túng, theo lý thuyết thì hiện tại nàng là cung nữ Hoán Y Cục, như vậy khi nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương thì nàng nên hành lễ. Chỉ là với thân phận hiện giờ của Mộ Dung Vân Khương thì thật khó xử. Hoàng đế ban hôn nhưng nàng ta lại kháng chỉ. Hoàn Vương Phi tương lai này không biết cuối cùng có thể trở thành Vương Phi hay không, đây là một ẩn số. Mà hiện giờ, nàng ta không còn là tú nữ nữa, như vậy cũng không cần gọi một tiếng “chủ tử”.

Thượng Trang còn đang phân vân, chợt nghe nam tử bên cạnh mở miệng nói: “Mộ Dung tiểu thư, nếu không có việc gì thì nên về nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Vân Khương ngẩn người ra, ban đầu nàng còn tưởng rằng hắc dùng kế dụ nàng đến, chẳng lẽ lại không phải như vậy sao? Đưa mắt nhìn qua nữ tử ở bên cạnh hắc, chần chờ, cuối cùng mở miệng nói: “Vân Khương cả gan, xin hỏi Vương gia, tại sao nàng ta lại ở cùng một chỗ với Vương gia?” Nàng vừa nói vừa nhìn Thượng Trang từ trên xuống dưới. Mộ Dung Vân Sở đã từng nói, An Lăng Vu là một cô gái có tâm kế. Như vậy, có phải là nàng ta chủ động đến gần Hoàn Vương?

Thượng Trang giật mình, nàng thật sợ vừa rồi nàng ta gọi tên nàng ra.

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng nói: “Làm sao Mộ Dung tiểu thư đối với chuyện Bôn vương ở cùng với người nào lại để ý đến vậy? Vậy mà bôn vương cho rằng người nhất định sẽ không để ý.” Nếu có thể kháng chỉ không muốn gả cho hắc, thì vì sao phải hỏi người con gái bên cạnh hắc?

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Vân Khương hiện rõ vẻ lúng túng, nàng biết rõ, việc chính mình kháng chỉ Nguyên Chính Hoàn nhất định có lưu tâm. Hôm nay, nàng thử quan tâm một chút đã làm cho hắc hiểu sai ý.

Thanh Nhi cắn răng, cố lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng vẫn chưa được thu hồi, Vương gia ngài sao có thể nhục nhã tiểu thư nhà ta như thế?” Tay nàng nắm chặt thành hai nắm, nếu hôm nay hắc nổi giận thì nàng vẫn sẽ làm vậy. Tiểu thư nhà nàng là tiểu thư tốt nhất trên đời, nàng không muốn tiểu thư phải chịu chút ủy khuất nào.

“Thanh Nhi!” Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng gọi nàng

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng: “Bôn vương nhục nhã nàng như thế nào? Ngay cả nếu hôm nay nàng là Vương Phi của Bôn vương, cũng không có tư cách yêu cầu Bôn vương chỉ cưới một mình nàng.” Ngón tay đặt trên tay vịn khẽ nắm chặt, có lẽ trong hơn hai mươi năm qua hắc chưa từng dùng nhiều lời nói nặng như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên nhìn hắc một cái, hắc đã xoay xe lẩn, lãnh đạm nói: “Chúng ta đi.”

Thượng Trang mở to mắt, hắc nói, chúng ta... đi.

Hít một hơi thật sâu, nàng không quay đầu lại nhìn người phía sau mà lại chạy chậm về phía trước. Nàng chần chờ, cuối cùng đưa tay nắm lấy tay đẩy của chiếc xe lẩn, giúp hắc đẩy xe lẩn đi về phía trước.

“Tiểu thư!” Thanh Nhi giận đến mức nhảy dựng lên, “An Lăng Vu kia coi mình là ai? Sao mỗi lần tiểu thư có đồ gì, nàng ta đều muốn cùng chúng ta tranh giành chứ!”

Mộ Dung Vân Khương kinh ngạc nhìn hai người vừa rồi đi, đồ vật ư? Haizz, Nguyên Chính Hoàn cũng không phải là đồ vật.

*

Âm thanh xe lẩn chuyển động trên đường làm cho tâm trí Thượng Trang không thể bình tĩnh được nữa, cuối cùng chỉ còn lại hai người họ. Nhưng thân phận của hắc lúc này không còn giống như trước. Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi có chút chán nản, nàng không biết rõ là vì sao.

“Cảm thấy thất vọng sao?” Nam tử đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thượng Trang giật mình, nàng không rõ hắc hỏi nàng thất vọng là có ý gì?

Hắc đột nhiên ngừng lại, im lặng không nói gì, lát sau mới nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng đúng là làm khó cho nàng ta. Ban này, ta có hơi nặng lời với nàng ta rồi.”

“Vương gia...” Nếu như Mộ Dung Vân Khương là vì thân thể hắc mà kháng chỉ, như vậy, không phải chính nàng ta đã làm tổn thương hắc trước sao?

Nàng lắc đầu, “Nô tỳ lại không cảm thấy như vậy.” Đây là lời thật lòng của nàng. Vì nàng thấy đau lòng thay cho hắc.

Nếp nhăn ở trán hắc từ từ giãn ra, cuối cùng cười nói: “Thượng trang không nên dùng kính ngữ đối với ta.” Đây chính là điều hắc lo sợ? Cho nên hắc mới không muốn nói cho nàng biết về thân phận của hắc.

Nàng cũng cười: “Vương gia đang lo lắng chuyện gì sao? Nô tỳ vẫn dùng kính ngữ đối với ngài, bởi vì thân ở hoàn cảnh, chứ không phải bởi vì thân phận của ngài.” Ở trong cung, nơi nào cũng cần phải cẩn thận. Mắc phải tội danh mạo phạm đến tên của chủ tử, cũng không phải là tội mà một cung nữ như nàng có thể chịu đựng được. Nếu nàng gặp chuyện không may, cũng không phải là chuyện mà hắc muốn thấy. Có lẽ, ngay cả nàng cũng cảm thấy lạ lùng. Nàng vốn cho là một khi đã biết thân phận của hắc rồi, thì nàng sẽ muốn chạy trốn hắc. Nhưng, sự thật thì ngược lại.

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, hắc chưa từng nghĩ cô gái bên cạnh lại có suy nghĩ độc đáo như vậy. Nhưng thật ra, tư tưởng của hắc thật quá cổ lỗ sĩ rồi.

Khoảng cách, lại há có thể vì một tiếng xung hô mà tùy tiện kéo dài ra sao?

Hắn thoải mái cười một tiếng, quay đầu lại nói: “Vây, người theo Bồn vương qua Càn Thừa Cung đi, Bồn vương hôm nay ở trước mặt Thành vương đã nói là sẽ nói với Thánh thượng ban người cho Bồn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Không sợ

Hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói là sẽ hỏi Thánh thượng ban người cho hắn. Lời của hắn nhẹ nhàng rơi vào lòng của nàng tựa như khơi dậy hàng vạn hàng nghìn lớp sóng.

Muốn nàng, là bởi vì trong lòng hắn đã có suy nghĩ này, hay là do hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói như vậy?

Những điều này, Thượng Trang còn chưa kịp hỏi liền nhìn thấy hắn đã đẩy xe lăn đi về phía trước. Nàng giật mình, vội chạy đến, đưa tay giữ chặt xe lăn của hắn, đột nhiên nói: “Vương gia, người không nên đi.”

Nguyên Chính Hoàn hơi ngần ra, nàng nói... không nên đi sao.

Một lát sau, hắn mới cười nhẹ một tiếng nói: “Vì sao?” chẳng biết tại sao, lúc hỏi câu này, hắn bỗng nhớ tới Mộ Dung Vân Khương. Phải chăng cô gái này cũng giống như Mộ Dung Vân Khương?

Thượng Trang vội vòng tới trước mặt hắn, quỳ xuống nói: “Thánh thượng ban hôn, tuy hiện giờ là Mộ Dung tiểu thư cự tuyệt, nhưng ngài không thể vào lúc này đi làm trái thánh ý.”

Nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, nàng dĩ nhiên biết rõ nguyên nhân. Sự thật là nàng chỉ mới nói ra một nguyên nhân mà thôi. Nhưng, còn một nguyên nhân khác, chính là nếu đi thì thân phận của nàng sẽ không giấu được nữa. Nếu Hoàng đế ở trước mặt nàng đã nói như vậy, thì tuyệt đối không thể nào đem nàng ban cho Nguyên Chính Hoàn. Huống chi, nàng chẳng biết tại sao Hoàng đế đối với người nhà An Lăng lại có thái độ thù địch. Có lẽ, nàng sẽ liên lụy đến hắn.

Nguyên Chính Hoàn hơi ngần ra, từng câu từng chữ đều là suy nghĩ cho hắn. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khác thường, đó là sự ám áp sao.

Hắn cười: “Bồn vương không sợ.”

“Vương gia...”

Đúng lúc đó hắn ngắt lời nàng: “Hôm nay người đắc tội với Thành vương, theo tính tình của hắn, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha người. Mặc dù hắn không thường xuyên nhập cung, thì Hiền phi cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Hắn biết, Hiền phi là mẹ ruột của Nguyên Duật Diệp, nên tất nhiên bọn họ sẽ đi chung một con đường.

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, hắn không biết Hiền phi ngầm lời kéo nàng. Mặc dù cho tới bây giờ, nàng cũng không biết dụng ý của Hiền phi là thế nào, nhưng theo trực giác của nàng, nhìn chung đây không phải là chuyện tốt.

Nàng giương cao khuôn mặt tươi cười lên, lộ ra nụ cười rục rờ, nói: “Nô tỳ cũng không sợ.”

Hắn còn không sợ Hoàng đế, thì nàng sao lại sợ Thành Vương được?

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thở dài nói: “Thượng Trang, ở trong cung, nếu muốn sống sót, nhất định phải có thủ đoạn phi thường.”

Nàng gật đầu: “Thượng Trang sẽ luôn cẩn thận.”

Hắn tự tay đỡ nàng đứng lên, lại nói: “Người chỉ cần nhớ những gì Bồn vương đã nói, Bồn vương có thể thay đổi thân phận của người, chỉ cần người nguyện ý.”

“Thượng Trang sẽ ghi nhớ.” Nhất định sẽ ghi nhớ.

“Hoán Y Cục...”

“Nơi đó rất tốt, không có chủ nữ nào gây khó dễ cho nô tỳ.”

“Ừ.”

“Vương gia...” Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói, “Hôm qua, người ngài chờ là Mộ Dung tiểu thư sao?”

Hắn cũng không kiêng kỵ, gật đầu nói: “Đó là ý của Thánh thượng, người muốn Bôn vương tới gặp nàng ta.”

Câu nói kế tiếp, hắn không có nói ra, nhưng Thượng Trang biết. Mộ Dung Vân Khương không muốn tới.

Bên tai nàng vang lên lời nói của Thanh Nhi ban nãy. Chẳng biết tại sao, trong lòng Thượng Trang có chút tức giận, Thanh Nhi nàng ta có tư cách gì nói hắn nhục nhã tiểu thư của nàng ta chứ? Chuyện hôm qua, chẳng phải Mộ Dung Vân Khương cũng không quá đáng ả?

“Tối rồi sao?” hắn đột nhiên hỏi.

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, thì ra sắc trời đã tối dần rồi.

Chợt nghe hắn nhẹ giọng nói: “Ánh mắt không nhìn thấy nên sẽ đặc biệt nhạy cảm.”

Thượng Trang nhìn thẳng vào hắn, là nhiệt độ xung quanh sao? Nàng khẽ hít vào một hơi, quả thật, nhiệt độ đã hạ thấp rồi. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới Mạc Tầm, không nhịn được hỏi: “Vương gia vào cung một mình sao?”

“Không, còn có thị vệ của Bôn vương, đã bị Thánh thượng truyền đến Càn Thừa Cung rồi.”

Thì ra là như vậy, nàng còn tưởng rằng, chuyện của Mạc Tầm là do Nguyên Duật Diệp đã giờ trò.

Thượng Trang cười, định nói chuyện, lại nghe hắn nói trước: “Không còn sớm nữa, người trở về đi, Bôn vương cũng nên trở về.”

Lần này, hắn không hỏi chuyện ngày mai nữa, Thượng Trang không khỏi có chút thất vọng. Chỉ là, nàng quả thật không thể lưu lại, đành phải nhún người hành lễ nói: “Vây nô tỳ về trước.” Vừa xoay người, nàng chợt ngừng lại, nói: “Vương gia, khi ngài cười nhìn rất đẹp.”

Nói xong, lòng bàn chân như mê muội, cuối cùng co chân bỏ chạy.

Nam tử phía sau nàng chậm rãi hé môi cười.

Một hồi lâu sau, nụ cười như hoa như ngọc chợt nhạt dần. Hắn lạnh lùng gọi: “Mạc Tầm, còn không ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 41: Biết rõ

Phía sau hắn, một người nam tử từ trong bóng tối đi ra, chính là Mạc Tầm.

Hắn chần chờ, tiến lên thấp giọng nói: “Chủ tử.”

Nguyên Chính Hoàn cũng không xoay người lại, chỉ nói: “Nhìn đủ rồi sao?”

Mạc Tầm cả kinh, vội quỳ một chân xuống nói: “Chủ tử thứ tội, thuộc hạ chỉ muốn...” Hắn theo bản năng ngược mắt nhìn theo hướng nữ tử vừa rời đi trong màn đêm, đã không thấy rõ hình ảnh nữ tử đó nữa. Hắn hít vào một hơi, lại nói, “Chủ tử, cung nữ kia vốn không phải Thượng Trang, nàng thật ra là...”

Hắn chưa nói xong, lại bị Nguyên Chính Hoàn chen ngang: “Bôn vương mệt rồi, chúng ta trở về phủ thôi.” Nói xong, Nguyên Chính Hoàn tự mình đẩy xe lăn đi về phía trước.

Mạc Tầm vội đứng dậy đặt tay lên tay cầm của xe lăn mà đẩy, nhú mồm muốn mở miệng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: “Bôn vương đã biết rồi.”

Mạc Tầm giật mình, hắn nói, hắn biết. Mạc Tầm không khỏi nhìn thoáng về phía trước, hắn bỗng nhiên cười yếu ớt. Đúng rồi, Hoàn Vương là ai, chỉ

bằng thủ đoạn đó của An Lăng Vu thì sao có thể mê hoặc được hắn? Giờ phút này, nghe chính hắn nói ra, tâm tư của Mạc Tầm còn đang treo lơ lửng, giờ đã có thể nhẹ nhõm hơn.

Nàng có việc gạt hắn, Nguyên Chính Hoàn cảm giác được. Cho nên, hắn mới ở trước mặt nàng nói mắt không nhìn thấy người nên giác quan sẽ đặc biệt nhạy cảm. Chẳng qua là, ngay cả như thế, hắn vẫn không cảm thấy nàng tiếp cận hắn là có bất kỳ mục đích gì. Hắn không nên dễ dàng tin tưởng người khác, mà chỉ là, ở trước mặt nàng, hắn có chút không kim lòng được. Nhẹ thở dài một tiếng, hắn khẽ nhú lông mày lại. Một lát sau, hắn mở miệng hỏi: “Thánh thượng truyền người để hỏi về chuyện gì?”

Mạc Tầm hồi thần đáp: “Hỏi về chuyện chủ tử cùng Mộ Dung tiểu thư”

“Vậy người trả lời thế nào?”

“Thuộc hạ nói, mỗi khi trở về, thuộc hạ cũng không có ở bên chủ tử, cho nên không biết.”

Hắn khẽ cười một tiếng, gật đầu nói: “Rất tốt.” Nếu Mộ Dung Vân Khương không muốn gả, như vậy nên đem toàn bộ chuyện này đẩy cho nàng ta thôi. Hiển nhiên, hắn cũng không muốn cưới nàng ta. Hoàng đế bàn tính rất kỹ, Nguyên Chính Hoàn hẳn không cách nào thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng, ngay cả như vậy, Hoàng đế vẫn không quên lợi dụng dòng họ Nguyên của hắn để giúp đỡ con cháu của mình.

Mạc Tầm chần chờ, cuối cùng mở miệng: “Thánh thượng nói, nếu ngài có rảnh rỗi thì nên qua Càn Thừa Cung. Hoàng đế còn nói, người cùng với chủ tử, đã lâu chưa tâm sự với nhau.”

Lần này, Nguyên Chính Hoàn không nói gì thêm, chỉ nhẹ “ừ ” một tiếng. Mạc Tầm cũng không nói, hai người chậm rãi xuất cung.

Đi được một đoạn lại gặp đoàn người đang đi tới.

Mạc Tầm dừng bước, hướng người đi đầu hành lễ: “Thần tham kiến Thái tử điện hạ.”

Nguyên Duật Phong nhìn thấy là Hoàn Vương, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng vẫn cười tiến lên phía trước nói: “Hôm nay là ngày mấy, sao hoàng thúc lại vào hoàng cung? ” Vào ban ngày, hắn nghe nói Mộ Dung Vân Sở đã cáo bệnh nhiều ngày cũng tiến cung. Thật ra, hắn nghe nói bọn họ cùng tới gặp Mộ Dung Vân Khương. Hắn có chút khó hiểu, đã sớm nghe nói Mộ Dung Vân Khương cự tuyệt việc ban hôn, mà Hoàn Vương cũng không chịu tới gặp nàng. Rõ ràng rất là kỳ lạ.

Nguyên Chính Hoàn cảm giác người trước mặt đang đi đến gần, lạnh đạm nói: “Điện hạ dò xét để hỏi đáp Thánh thượng sao? Bỏn vương phải đi về.”

Mạc Tầm vội đẩy xe lăn Nguyên Chính Hoàn tiến lên, Nguyên Duật Phong không ngăn cản, chỉ xoay người lại nhìn hắn nói: “Hoàng thúc, Mộ Dung Vân Khương kia to gan như vậy, không cưới cũng được. Nếu như ngài thích, Bỏn cung sẽ tặng ngài mấy mỹ nhân.”

“Chủ tử...” Mạc Tầm tức giận cắn răng nói.

Nguyên Chính Hoàn giờ tay lên, ý bảo Mạc Tầm không cần tức giận, đi được một đoạn khá xa, mới nghe Nguyên Chính Hoàn lạnh lùng nói: “Mạc Tầm, ngày mai truyền lời vào hoàng cung, Bỏn vương thân thể khó chịu, không tiện vào cung.”

Mạc Tầm cảm thấy khó hiểu: “Vậy chuyện của Mộ Dung tiểu thư kia...”

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười nói: “Ngày mai, chỉ sợ sẽ có chuyện náo nhiệt, chuyện này sẽ không phải là chuyện chúng ta nên tham gia.”

Mạc Tầm vẫn không rõ, nên cũng không hỏi nhiều nữa. Chủ tử của hắn trước giờ liệu việc như thần.

Nguyên Duật Phong vừa xoay người lại, liền nghe thái giám nói: “Điện hạ, nô tài nghe nói lần này, Thánh thượng ban thưởng ba tú nữ cho Thành Vương. Sao Thánh thượng lại không ban bất cứ ai cho ngài?”

Nguyên Duật Phong quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, thái giám bị làm cho sợ đến nín thở. Vội sai bước nhanh chóng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Chông đối

Thượng Trang một mình trên đường trở về Hoán Y Cục, trong lòng nàng đang suy nghĩ đến chuyện của Nguyên Chính Hoàn.

Ban đầu, nàng chỉ không muốn ở trước mặt hấn làm An Lăng Vu, giờ thì tốt rồi, bảo nàng làm sao mà mở miệng? Mạc Tầm nhận ra nàng, chủ tớ Mộ Dung Vân Khương cũng biết nàng. Trong cung, mọi người, ai cũng biết nàng là An Lăng Vu. Đợi ngày nào đó, nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, liệu hấn có cho rằng nàng tiếp cận hấn là do có lòng dạ khác không? Nàng đang nghĩ mông lung đến nhập thần, không hề chú ý đến một bóng người đang lặng lẽ đến gần nàng.

Nguyên Duật Diệp nhìn thẳng nữ tử trước mắt, nàng chỉ chăm chăm cúi đầu đi về phía trước, giống như đang để tâm trí ở nơi khác. Là bởi vì Hoàn Vương ư? Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, trong lòng hấn có chút tức giận. Hấn đưa tay ra ôm nữ tử đó vào lòng.

Thượng Trang bị động tác bất ngờ này làm cho giật mình, nàng định la lên thì bàn tay to kia nhanh chóng vòng qua che miệng nàng lại. Nàng né tránh mấy lần, rồi nhả bàn tay kia mà cắn xuống một cái thật mạnh.

Nguyên Duật Diệp không nghĩ tới chuyện nàng sẽ cắn hấn mà lại còn dùng sức cắn mạnh như vậy.

Hấn một tay đem nàng tới chân tường, cắn răng nói: “Chết tiệt, người dám cắn Bôn vương!”

Thượng Trang chưa hề quay đầu lại nhưng đã biết người đến là ai. Nàng sợ hết hồn, tránh khỏi ngực của hấn, lùi ra mấy bước, trên mặt chưa từng lộ vẻ sợ hãi. Vội hít vào một hơi nói: “Vương gia không nên ở nơi này uy hiếp nô tỳ.”

Nguyên Chính Hoàn nói không sai, nàng hôm nay đắc tội hấn, hấn sẽ không bỏ qua cho nàng. Chẳng qua là, nàng cảm thấy sự phiền toái này sao lại đến mau như thế.

Nguyên Duật Diệp theo bản năng lắc lắc tay, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm càn, người dám dùng thái độ như vậy khi thấy Bôn vương sao?”

Thượng Trang khẽ nắm chặt hai tay, theo quy cũ quỳ xuống trước mặt hấn.

Hấn là Vương gia, là chủ tử, hấn đang tức giận thì người chịu thiệt là nàng. Cho nên, nàng nên thức thời một chút, không nên cùng hấn chống đối.

Nguyên Duật Diệp hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn nữ tử trên mặt đất, nghe nàng mở miệng: “Vương gia nếu muốn trách phạt thì xin người cứ phạt. Ngài dạy dỗ xong, nô tỳ còn phải nhanh chóng trở về Hoán Y Cục. Đã muộn rồi, cô cô sẽ phạt nô tỳ.”

Nguyên Duật Diệp chưa từng dự liệu được lại gặp một Thượng Trang như vậy. Chẳng qua là, nàng vội vã muốn thoát đi là vì sao?

Nghĩ đến chuyện này, hấn cũng không cho nàng đứng dậy, vẫn giống như lúc ban ngày, ngồi xổm người xuống, đưa tay bóp chặt cổ tay trắng mảnh khảnh nàng, trầm giọng nói: “Người có quan hệ gì với Hoàn Vương?”

Thượng Trang lúc này mới kinh ngạc, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt.

Khoảng cách giữa nàng và hấn khá gần, có thể nghe rõ từng nhịp thở của đôi phương. Đôi mắt thâm thúy thẳng tắp như muốn đem nàng khóa lại; thấy vậy, tim nàng đập nhanh hơn.

Hấn ra sức bóp chặt tay nàng, từ giữa hàm răng phun ra một chữ: “Nói.”

Thượng Trang bị đau đến nổi nhú mào lại, nàng theo bản năng rút tay lại nhưng nàng phát hiện, hấn đã nắm tay nàng rất chặt.

Nàng cùng Hoàn Vương vốn không có quan hệ gì, thế nhưng, nếu Nguyên Duật Diệp đã hỏi như thế, thì tức trong lòng hấn đã có sự hoài nghi. Thượng Trang không phủ nhận, chỉ hỏi: “Ngài cho rằng nô tỳ và Hoàn Vương là quan hệ như thế nào?”

“Người muốn hỏi Bôn vương?” Ánh mắt của hấn khẽ nheo lại, nhưng không hề giận, nói tiếp, “Dù cho Bôn vương có nói cho người biết đi nữa, thì sao hả?”

Thượng Trang ngẩn người ra, ý của hấn rốt cuộc là gì?

Tay hấn bóp chặt tay nàng đột nhiên dùng sức, cùng lúc đó nam tử đứng lên, kéo theo nữ tử đang quỳ, bàn tay to của hấn giữ vòng eo thon thả của nàng, kéo gần sát thân thể của mình, cắn răng mở miệng: “Bôn vương biết, người là người của hấn.”

Thượng Trang giật mình la lên một tiếng, giờ tay lên muốn đẩy hấn ra thì nghe hấn nói thế nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Hấn nói gì, nàng là người của Hoàn Vương ư?

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, lại nghe hấn lạnh giọng nói: “Người không cần tỏ vẻ vô tội ở trước mặt Bôn vương. Trước đêm chọn tú nữ, hấn cái trang đi ra ngoài, chính là đi An Lăng phủ.” Lời nam tử vừa nói... từng chữ từng câu rất mạnh mẽ.

Thì ra, hấn nói chính là lần nọ?

Chỉ là hiểu lầm.

Nhưng, ngay khi nàng thờ phào nhẹ nhõm thì lại bất ngờ cảm thấy mùi vị của sự giận dữ.

Một khắc đó, nàng không biết lấy dũng khí từ đâu, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, cắn răng nói: “Ngài đường đường là một Vương gia, lại làm chuyện như vậy sau lưng người khác, ngài không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Chống đối

Nguyên Duật Diệp giật mình, hần căn bản chưa từng nghĩ, nữ tử trước mặt lại đột nhiên nói như thế.

Làm chuyện sau lưng người khác? Nàng vừa nói gì?

“Nói thế là ý gì?” Hần hỏi, từng chữ lạnh như băng.

Thượng Trang có chút khản trương, hần tức giận. Nàng không biết khi hần tức giận, sẽ như thế nào?

Nhưng, nàng vẫn muốn nói: “Ngài theo dõi hần, đúng không? A.” Nàng bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói tiếp, “Nô tỳ còn tưởng rằng, làm hạ nhân như nô tỳ mới cực khổ. Nô tỳ chưa từng nghĩ người thân là chủ tử cũng giống như vậy. Vì sao, mọi người ai cũng muốn nhắm vào hần?” Tay nhỏ bé của nàng theo bản năng nắm lấy ống tay áo của hần, khẽ run.

Mộ Dung Vân Khương như thế, Nguyên Duật Diệp hần cũng như thế.

Nguyên Duật Diệp lấy làm kinh hãi, cười lạnh nói: “Người thương hại hần sao?”

Nàng lại lắc đầu, từ đáng thương này căn bản là không thể dùng với Hoàn Vương.

Đối với nàng, Hoàn Vương không cần sự thương hại của bất cứ ai. Nàng chỉ là cảm thấy đau lòng thay cho hần.

Tay Nguyên Duật Diệp đặt ở eo nàng chợt tăng lực, nữ tử thoáng nhíu chặt lông mày và khẽ cắn môi, không để bật ra tiếng vì đau.

Lần này, Nguyên Duật Diệp không hề cố chấp chuyện về Hoàn Vương nữa, nhưng lại hỏi: “Là Bôn vương dùng sức quá ít hay là người không biết đau?” Lực đạo dùng ở trên người của nàng, hần biết rõ, vòng eo vô cùng mềm mại dường như muốn bị hần uốn cong lại.

Thượng Trang nhin đau, cắn răng mở miệng nói: “Nếu nô tỳ kêu đau thì ngài sẽ nương tình thu tay lại sao?”

“Sẽ không đâu.” Hần nhanh nhẹn trả lời.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng: “Nếu như thế, nô tỳ sẽ không làm chuyện vô nghĩa.”

Một tay hần rời khỏi eo nàng, khéo léo chậm rãi xoa khuôn mặt nàng. Thượng Trang hạ thấp người muốn né hành động đó, nhưng thân thể lại bị hần giam cầm, không thể nhúc nhích được. Nàng có chút sợ hãi, mà tay của hần vẫn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, một lúc sau, mới khẽ cười nói: “Miệng lưỡi thật nhanh nhẹn, đây là nguyên nhân khiến người đắc tội với phụ hoàng ta sao?”

Thượng Trang cắn môi không đáp.

Hần lại nói: “Linh Khuyết nói cảm thấy thích người, hôm nay Bôn vương mới phát hiện, thì ra người thật sự có điểm để cho Bôn vương thích người.”

Nàng ngạc nhiên ngược mắt nhìn hần, nàng không hần có tâm tư gì khi nói thích nàng.

Hần miệng thì nói thích, nhưng trong ánh mắt của hần, không hề để lộ vẻ thích nàng gì cả. Nơi đó, vẫn sâu thẳm thẳm, vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút rung động nào.

Hoàn Vương tạo cho nàng một cảm giác thanh bình. Nhưng hần, tuy bề ngoài bình tĩnh, nàng lại cảm thấy có một sự nguy hiểm đang tiềm ẩn. Hết lần này tới lần khác, nàng hoàn toàn không đoán được.

Nguyên Duật Diệp buông lỏng khí lực ở tay đang đặt nơi thắt lưng nàng, qua cuộc nói chuyện vừa rồi với nàng, hần đã xác định được, nàng không phải là người của Hoàn Vương. Từ những câu nói của nàng hần có thể xác định được điều đó. Như vậy, là hần ngay từ đầu đã đoán sai, là Hoàn Vương muốn đến gần nàng sao? Hần hiện tại có chút mơ hồ.

Hương thơm từ nữ tử ở bên cạnh hần phảng phất nhẹ trong không gian tĩnh mịch. Rất nhạt, nhưng vẫn nhận biết được.

Thượng Trang thấy khoe miệng của hắn chậm rãi nở nụ cười, hắn cũng đã hoàn toàn buông nàng ra. Thượng Trang giật mình, nàng không rõ Nguyên Duật Diệp đang định làm gì.

Hắn chợt nói: “Ngươi không về à? Không phải ngươi nói nếu về trễ sẽ bị phạt sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, nhưng nếu hắn đã nói như thế, nàng vội nhún người hành lễ rồi xoay người cáo lui.

“Chờ một chút.”

Mới bước được một bước, nam tử phía sau đã gọi nàng dừng lại. Thượng Trang hơi kinh hãi, chẳng lẽ hắn là người nói một đằng làm một nẻo?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Lời nói thật lòng

Nàng chưa kịp quay người, thì đã nghe thấy tiếng bước chân của hắn đang tới gần.

Hắn nói: “Lần này có rất nhiều tú nữ được ban cho các vị Vương gia.”

Thượng Trang kinh ngạc quay đầu lại, chuyện này, lúc trước khi nàng ở Càn Thừa Cung đã biết. Điều mà nàng không rõ chính là, vì sao Nguyên Duật Diệp lại nhắc đến chuyện này.

Trong màn đêm, hắn chậm rãi đi về phía nàng, hắn có cảm giác, nữ tử này là một người thông minh. Khi phụ hoàng ban tặng cho hắn ba tú nữ đó, hắn không cảm nhận được điều này.

Nam tử đã đến gần rồi, Thượng Trang không tự chủ lùi một bước. Có lẽ hắn muốn hỏi nàng, khi rơi vào kết quả như vậy, trong lòng có thể nảy sinh oán hận hay không? Vậy thì, nàng nên lên tiếng phủ nhận.

Chưa nghĩ xong, Nguyên Duật Diệp nói tiếp: “Ngươi biết vì sao phụ hoàng lại ban thưởng ba tú nữ cho Bốn vương không?”

Nhờ vào ánh đèn cách đó không xa, Thượng Trang nhìn thấy sắc mặt nam tử trước mặt trầm xuống. Nàng liền cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là do Thánh thượng quan tâm đến Vương gia.”

Lời nàng vừa nói ra, liền nghe nam tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, hắn trầm giọng nói: “Bốn vương muốn nghe lời nói thật lòng của ngươi. Đây không phải là suy nghĩ trong lòng ngươi.”

Đầu ngón tay khẽ run, Thượng Trang có chút hoảng hốt.

Nàng cúi đầu, hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, vậy thì sao biết trong nội tâm nàng nghĩ gì?

Đúng, nàng thừa nhận, ban đầu lúc ở Càn Thừa Cung, đối với hành động này của Hoàng Đế nàng không thể lý giải được. Nhưng sau này nàng có nghĩ đến một số chuyện. Nhưng, những chuyện này, cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Tuyệt đối không thể nói ra được. Hơn nữa, càng không thể nói trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Nàng hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Những điều này đều là lời thật lòng của nô tỳ.”

“An Lăng Vu.” Đột nhiên hắn gọi tên của nàng, và không bước về phía trước một bước nào nữa, một lát sau, mới mở miệng, “Bốn vương nghĩ ngươi là một nữ tử thông minh. Ngươi cam tâm ở Hoán Y Cục đợi cả đời sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, lời của hắn là có ý gì? Không phải chuyện này rất kỳ lạ sao? Nhiều người nói sẽ giúp nàng, giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục. Nhưng, càng nhiều người nói như vậy, nàng lại càng thấy hoảng hốt. Nàng chưa bao giờ biết, thì ra, tuy là đi Hoán Y Cục, nơi hẻo lánh nhất trong cung nhưng vẫn có nhiều người chú ý đến nàng như vậy.

Nàng chậm rãi, che dấu đi tâm tư, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, nở nụ cười hờn hờ: “Lời ngài nói quá thâm sâu, nô tỳ không hiểu. Không còn sớm nữa, Vương gia xin hãy trở về. Nô tỳ xin phép cáo lui.” Nàng vừa dứt lời, nhún người hành lễ với hắn, rồi xoay người rời đi. Bất kể hắn có lý do gì mà ở lại trong cung vào lúc này thì nàng quả thật cũng cần phải rời đi. Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, thể nhưng nàng cùng bọn họ qua lại đã quá nhiều. Nàng không muốn trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

Lần này, Nguyên Duật Diệp cũng không gọi nàng nữa. Nhìn bóng người nhỏ nhắn biến mất dần giữa trời chiều, chẳng biết tại sao, khóe miệng của hắn chậm rãi lộ ra nụ cười. Mặc dù nàng không nói, hắn vẫn tin tưởng, tiểu cung nữ này biết được mục đích của Hoàng đế. Nhưng việc nàng không nói đã chứng minh cho hắn thấy nàng vừa cẩn thận lại rất thông minh.

“Vương gia.” Một người từ phía sau hắn chạy tới, hắn quay đầu lại, thấy Linh Khuyết đang vội vàng chạy tới.

Nàng ngừng lại, vỗ ngực thở hổn hển mấy hơi thở, mở miệng nói: “Nương nương quả thật đi tìm nàng.”

Linh Khuyết không chỉ rõ là ai, nhưng Nguyên Duật Diệp đã đoán được. Hắn không khỏi nhìn thoáng qua hướng nữ tử vừa rời đi, nhưng rất nhanh, hắn đã xoay người nói: “Chúng ta trở về phủ.”

Linh Khuyết ngạc nhiên: “Không đi Trữ Ninh Cung sao ạ?”

Hắn không nói lời nào.

Linh Khuyết đuổi theo hắn, lại nói: “Nghe nói Thánh thượng thân thể đã khá hơn một chút, hôm nay thái tử điện hạ qua Càn Thừa Cung, còn nói muốn mở cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung.”

Nguyên Duật Diệp đi chậm lại, nhưng không hề dừng lại, chỉ nói: “Muốn cử hành cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung sao?” Hoàng đế xưa nay yêu thích cưỡi ngựa bắn cung, nhưng hiện tại người không thể nào tự mình ra sân, có lẽ là đến để thưởng thức.

Linh Khuyết gật đầu nói: “Mấy ngày sắp tới, nương nương muốn ta chuyển lời, nói người phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Hiếu tử

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Linh Khuyết bên cạnh, thấy nàng nháu mày, hắn cười nhẹ: "Sao thế, không tin bốn vương sao?"

Linh Khuyết nghe vậy, liền nhỏ giọng: "Linh Khuyết không phải đang lo cho ngài sao?"

Hắn bật cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa lấy cái mũi xinh xắn của nàng, mỉm cười: "Tiểu nha đầu này."

Linh Khuyết cũng cười. Hai người đi về phía trước, bỗng nhiên gặp một đoàn người.

Nguyên Duật Phong thấy hai người trước mặt, đồng tử có chút buốt buốt. Hai người nhanh chóng hành lễ, hắn liền mở miệng: "Sao đã trở như vậy mà Ngũ đệ vẫn còn ở trong cung?" Hắn hỏi, mày nhíu lại càng sâu.

Ai cũng biết, ban đêm, trong hậu cung không được xuất hiện bất cứ nam nhân nào.

Cho dù là hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Hoàng cung to lớn như vậy chỉ có hai nam nhân. Một người là hoàng đế, mà người còn lại, chính là Thái tử.

Thần sắc Nguyên Duật Diệp vẫn không đổi, hắn bình tĩnh đáp: "Thân thể mẫu phi không khỏe, thần đệ phải qua bẩm báo với phụ hoàng nên mới chậm trễ như vậy."

"Thế sao?" Nguyên Duật Phong cười nói, "Ngũ đệ thật đúng là hiếu tử, chỉ là bốn cung ngược lại cảm thấy thật kỳ lạ, phụ hoàng bệnh lâu như vậy cũng không thấy đệ thường xuyên tới thăm."

Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nam tử trước mặt, nàng làm sao nghe không ra ý tứ trong lời của hắn chứ?

Lời Nguyên Duật Diệp nói, Thái tử căn bản không tin.

Nguyên Duật Diệp lại nở nụ cười, hắn đi lên phía trước, nói nhỏ bên tai Nguyên Duật Phong: "Đệ không đi, chẳng phải sẽ hợp ý điện hạ sao? Hôm nay ở ngự tiền, hình như chỉ có một mình điện hạ."

Khóe miệng Thái tử cong lên, tựa cười như không, lời nói không chút yếu thế: "Không ngờ Ngũ đệ còn là một người hiểu chuyện."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng, không nói gì thêm.

Thái tử đi qua, thái giám cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo, không ai nói thêm câu nào.

Đi một đoạn, Nguyên Duật Diệp mới duỗi tay, ý bảo thái giám phía sau tiến lên, dặn dò: "Đi hỏi thăm xem Tề Hiền phi có phải bị bệnh hay không."

"Nô tài tuân mệnh." Thái giám vội vàng lui xuống.

Nam tử quay lại nhìn hai thân ảnh sớm đã đi xa, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Sức khỏe phụ hoàng ngày càng không ổn, tiền triều hậu cung cũng bắt đầu không chịu yên tĩnh.

Chỉ cần hấn chưa leo lên ngôi vị hoàng đế, tất cả chuyện này sẽ không dừng lại.

Linh Khuyết và Nguyên Duật Diệp đi được một đoạn đường, nàng cuối cùng đã nhận không được, nói: "Thái tử sẽ cho người đi kiểm chứng."

Nguyên Duật Diệp không chút động dung, Nguyên Duật Phong muốn tra thì cứ đi tra, tất cả hấn sớm đã có chuẩn bị. Những lời hôm nay nói ra, hấn cũng đã có tính toán từ trước.

.....

Trên đường trở về Hoán Y Cục, bước chân Thượng Trang mỗi lúc một nhanh, nàng sợ Nguyên Duật Diệp sẽ đuổi theo phía sau.

Mỗi lần đối diện với hấn, trái tim của nàng lại đập cực nhanh.

Bước vào Hoán Y Cục, nàng lập tức trở về phòng mình, lại không ngờ phía sau có người vỗ vào vai nàng. Nàng sợ hãi quay đầu, đã thấy Phục Linh đứng cười hi hi, gọi nàng: "Tiểu thư."

Thượng Trang giật mình: "Sao người lại ở đây?"

Phục Linh vẫn cười: "Tiểu thư quên rồi sao? Phục Linh là nha đầu của người mà."

Thượng Trang cười khổ một tiếng, người đã tới Hoán Y Cục rồi, nàng nơi nào còn là tiểu thư nữa chứ?

Thấy nàng không nói chuyện, Phục Linh tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư đang nghĩ gì thế?" Phục Linh vừa hỏi vừa quay đầu nhìn xung quanh, thấy nơi này không có ai mới xoay người lại.

Thượng Trang lắc đầu, đi tới gian phòng của mình.

Phục Linh đuổi theo, lại nói: "Cô cô bảo, tiểu thư không đến buổi tối sẽ không trở về phòng, quả thật là như vậy. Tiểu thư đã đi đâu?"

Thượng Trang bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, hỏi: "Cô cô còn nói gì nữa?"

Phục Linh sợ run, lắc đầu: "Không có, bà ấy chỉ là đặc biệt phải nô tỳ tới ở cùng với người thôi."

Hai người đi vào, mọi người bên trong đã ngủ.

Phục Linh nằm cạnh Thượng Trang, nói nhỏ: "Lúc nô tỳ tới có thấy Lữ Đức nghi đang khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm. Nô tỳ thật không rõ, ngài ấy vừa được tấn phong làm Đức nghi, thì có chuyện gì phải đau lòng chứ?"

Thượng Trang không nói gì, nàng ấy thương tâm còn không phải vì chuyện được tấn phong sao?

Không có con nối dõi, vậy thì sau khi hoàng đế quy thiên, các nàng, chỉ có hai con đường để đi.

Tuần táng, hoặc là thanh đăng thường bần.

Mà nàng bị giáng xuống làm nô tài ở Hoán Y Cục, đôi khi còn may mắn hơn các nàng.

Khóe miệng khẽ động, Thượng Trang vừa nhắm mắt thì đột nhiên nghe một trận ồn ào bên ngoài, theo đó là thanh âm của Từ ma ma: "Dậy đi, toàn bộ dậy đi! Thái tử điện hạ tới, mau ra nghênh giá!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 46: Tôn nghiêm

Thái tử điện hạ?

Thượng Trang cả kinh, lập tức đứng dậy.

Nàng không phải nằm mơ chứ, nhưng nơi này là Hoán Y Cục, cái nơi thấp kém nhất trong hoàng cung, Thái tử điện hạ tôn quý sao có thể tới đây?

"Tiểu thư." Phục Linh bên cạnh khẽ gọi nàng.

Lúc này, nàng mới phát hiện cung nữ cùng phòng đã vội vàng đứng dậy, nhao nhao mặc y phục, đẩy cửa ra ngoài.

Nàng và Phục Linh cũng lập tức đi theo.

Giờ phút này, bên ngoài đã là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Thượng Trang nhìn dáng người cao to của nam tử đang đứng trong nội viện, bên cạnh hắn, Từ ma ma cúi đầu khom lưng thì thầm gì đó. Cung nữ Hoán Y Cục đều cúi đầu đứng đấy, cảm lạnh như hến.

Nàng cũng không nói chuyện, chỉ cùng Phục Linh im lặng cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, giọng của Từ ma ma truyền tới: "Nói, ai đã cầm ngọc bội của Thái tử điện hạ?"

Lời vừa dứt, mọi người đều kinh hãi.

Thượng Trang cũng cả kinh không thôi, cầm ngọc bội của Thái tử, tội danh này thật sự không nhỏ. Ở nơi này lại có cung nữ to gan tới vậy hay sao?

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn thoáng qua cung nữ bên cạnh. Các nàng đều giống nàng, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Miếng ngọc bội đó chắc hẳn vô cùng quan trọng, nếu không, hẳn thân là Thái tử cao quý sao có thể tới nơi thấp kém như vậy tìm đồ. Thượng Trang không ngừng suy nghĩ, người cầm ngọc bội của hắn nếu bị bắt được, quả thật sẽ rất thảm.

"Còn chưa chủ động giao ra sao?" Từ ma ma nghiêng răng quát.

Đối phương là Thái tử điện hạ, là Tây Chu Thái tử, quốc quân tương lai, ai lại không muốn thừa cơ nịnh nọt hắn? Nếu lúc này có thể giúp hắn tìm được miếng ngọc bội kia, người đó chắc chắn sẽ được đặt cách rời khỏi Hoán Y Cục.

Nhưng lúc này, không có ai đứng ra.

Các cung nữ nhìn nhau, ai cũng không dám nói bậy.

Thượng Trang chỉ cúi đầu, dù sao, việc này không phải nàng làm, nàng cũng không cần sợ.

Nguyên Duật Phong quay người ngồi xuống ghế đá, lên tiếng: "Lục soát cho bốn cung, mỗi một góc đều không được bỏ sót."

"Vâng." Người lĩnh mệnh lập tức xông vào từng gian phòng.

Cung nữ càng thêm hoảng sợ, nhưng vẫn không dám lên tiếng nói lời nào.

Từ ma ma mở miệng: "Khởi bẩm điện hạ, có lẽ, ngọc bội bị giấu trên người cũng không biết chừng."

Nguyên Duật Phong đưa mắt nhìn bà ta, bà ta liền cười nói: "Nô tài sẽ cho khám người." Nói xong, bà ta xoay người trở về.

Từ ma ma đi tới trước mặt Thượng Trang, đột nhiên dừng lại.

Thượng Trang kinh hãi, bà ta lại khinh miệt cười, sau đó đưa mắt nhìn sang Phục Linh, chỉ tay vào nàng: "Cởi quần áo ra."

Phục Linh căng mắt nhìn Từ ma ma, bà ta nói cái gì? Kêu nàng cởi quần áo?

Thượng Trang càng thêm hoảng sợ, nói là soát người, cuối cùng lại dùng phương pháp như thế.

Cởi y phục trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là tui nhục. Phục Linh là tỳ nữ của nàng, sau lưng nàng có Tề Hiền phi làm chỗ dựa, Từ ma ma không thích nàng nhưng không dám động vào, cho nên liền khai đao trên người Phục Linh.

"Còn chưa cởi? Chẳng lẽ ngươi muốn cô cô ta tự mình động thủ hả?" Từ ma ma nhú mày, hung dữ nhìn người trước mặt.

Phục Linh cắn môi, kêu nàng cởi y phục ở đây có khác gì kêu nàng đi tìm cái chết?

Nhưng, nếu không làm theo, thứ phía sau đang chờ nàng, không biết sẽ là cái gì.

Bàn tay run rẩy, chậm rãi di chuyển tới vạt áo của mình, nàng hung hăng nắm chặt.

Thượng Trang lập tức bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng: "Người cô cô nhắm vào là nô tỳ, cần gì phải dùng phương pháp như thế đối xử với Phục Linh?"

Từ ma ma cười nói: "Người đang nói gì vậy? Ta chẳng qua là thay Thái tử điện hạ tìm đồ. Ngọc bội của Thái tử bị mất, kẻ làm nô tài đương nhiên phải tận lực giúp đỡ."

Đúng vậy, dùng Thái tử làm lá chắn, cho dù sau này Tề Hiền phi có biết cũng không thể làm gì được. Nếu không, bà ấy sẽ công khai đối địch với Thái tử.

Bàn tay giữ lấy Phục Linh vẫn không buông lỏng, Thượng Trang biết, để một nữ tử trong sạch coi đồ trước mặt nhiều người như vậy sẽ có ý vị gì.

Cho dù chỉ là nô tài, cũng cần phải có tôn nghiêm.

Từ ma ma vẫn cười như trước: "Không ai là không muốn thể hiện lòng trung thành, người muốn tự mình động thủ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Mùi thơm

Tự mình động thủ? Sao có thể?

Phục Linh nhìn nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư..."

Thượng Trang không nhìn Phục Linh, hai tay vẫn chăm chú giữ lấy y phục. Nàng biết người Từ ma ma nhắm tới là nàng, nhưng nếu nàng để Phục Linh chịu nhục trước mặt mọi người, vậy nàng, quả thật là quá thất bại.

Từ ma ma nhú mi nhìn nàng, mĩa mai: "Sao thế, còn chưa động thủ hả? Nếu không làm được, cô cô đây giúp người."

Dứt lời, thấy Thượng Trang vẫn đứng bất động, bà ta nhìn không được, duỗi tay nắm lấy vạt áo của Phục Linh, ra sức kéo. Nhưng thật không ngờ, khí lực của Thượng Trang lại lớn như vậy.

Từ ma ma trừng mắt nhìn nàng, quay đầu nói với Nguyên Duật Diệp: "Khởi bẩm điện hạ, hai nô tỳ này không chịu phối hợp, có lẽ là có chuyện che giấu." Bà ta dừng lại, ngữ khí tăng lên, "Người đâu, coi bỏ y phục trên người hai nô tỳ này, để điện hạ nhìn rõ!"

Thượng Trang chấn động, rốt cuộc nàng cũng biết, thì ra thứ Từ ma ma đợi, chính là kết quả như vậy.

Thái giám liền tiến lên, thời điểm duỗi tay qua, Thượng Trang không biết lấy hết dũng khí từ nơi này, giờ tay đẩy bọn họ, chạy tới phía Nguyên Duật Phong.

Mọi người đều kinh hãi, thái giám bên cạnh hần lập tức ngăn cản, hai tay giữ chặt người nàng, quát: "Muốn chết hả, dám xông vào Thái tử điện hạ?"

Nguyên Duật Phong không ngờ tiểu cung nữ này lại to gan như vậy, không khỏi đưa mắt nhìn tới.

Thượng Trang quỳ trước mặt hần, nói: "Điện hạ muốn tìm ngọc bội, nô tỳ không dám hai lời. Nhưng, nếu điện hạ để cô cô cho người coi quần áo của nô tỳ, nô tỳ thà chết chứ không chịu khuất phục."

Nàng cứ nghĩ, thời khắc bắt đầu làm nô, tôn nghiêm, kiêu ngạo của nàng sẽ bị chà đạp. Lại không ngờ, thì ra, trong lòng nàng vẫn luôn có giới hạn. Cho dù thế nào, nàng cũng không buông bỏ.

Tuy rằng làm cung nữ, nhưng nàng vẫn là nữ tử trong sạch.

Phía sau nàng, Phục Linh cũng quỳ xuống.

Từ ma ma há lớn miệng, bà ta thấy Thượng Trang căn bản là không muốn sống nữa, lời nàng nói không phải ám chỉ Thái tử làm việc sai trái sao? Bà ta đắc ý, thật muốn nhìn nàng sẽ giải quyết cục diện rồi rắm này thế nào.

Nguyên Duật Phong có chút khiếp sợ, cung nữ trước mặt này không chỉ lớn mật, nàng ta rõ ràng là không muốn sống tiếp nữa mà.

Hắn chậm rãi đứng dậy, phát tay ý bảo tất cả lui ra rồi mới tiến lên.

Thượng Trang cúi đầu, nàng cảm nhận nam tử đang tới gần, bất giác nắm chặt hai tay. Lời tuy chưa nói ra, nhưng so với sự trong sạch của mình, những thứ này đều không đáng là gì.

Chết, cũng phải chờ cho nàng một chút tôn nghiêm.

Nàng nhắm chặt hai mắt, hít vào một hơi thật sâu.

Nguyên Duật Phong đã tới gần nữ tử trước mặt, nàng cúi đầu rất thấp, thân thể nhỏ gầy.

Bước chân càng tới gần, trong không khí hình như có một mùi hương bay lên.

Hắn khẽ nhíu mày, rất nhạt, nhưng, hắn vẫn có thể ngửi ra được.

Mùi hương này, không ai quen thuộc hơn hắn.

Một khắc đó, trái tim hắn phảng phất như bị thứ gì đâm vào, bỗng dưng đau nhói. Đó là cảm giác mà nhiều năm rồi hắn chưa từng trải qua.

Mùi hương này...

Cung nữ trước mặt...

Con người hắn thoáng buột chặt, dừng trên người nàng.

Trong sân viện, không ai dám lên tiếng một câu, bởi vì không ai biết, Thái tử sẽ trách phạt cung nữ không biết tốt xấu này thế nào.

Từ ma ma nhìn không được muốn cười.

Nguyên Duật Phong cuối cùng đã lên tiếng, nhưng chỉ hỏi Thượng Trang: "Vậy theo ý của người, việc này nên tra thế nào?"

"Điện hạ..." Từ ma ma mở miệng, lại thấy Nguyên Duật Phong quét mắt liếc nhìn, bà ta sợ tới mức nuốt lời vào miệng.

"Bồn cung đang hỏi người." Ngón tay nam tử dùng lực nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của nàng, "Nói không được, bồn cung sẽ..."

Nháy mắt đó, trong lòng run lên, Nguyên Duật Phong giật mình.

Đã qua nhiều năm, hay là nói, cho dù có bao nhiêu thời gian trôi qua, mùi hương này, hắn vẫn cảm thấy, ký ức đó vẫn còn mới mẻ. Mà hắn, lại cảm thấy bối rối.

Lời ngoài lề của tác giả: Đoán thử xem, Thái tử vì sao lại đột nhiên như vậy? HOHO~~

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Thẩm vấn

Tìm Thượng Trang đập rất nhanh, nàng thật sự không biết nên thoát khỏi tay hắn thế nào.

Chỉ là, câu nói nửa vời kia... Thật khiến Thượng Trang kinh ngạc.

Nàng theo bản năng ngược mắt nhìn nam tử, chỉ thấy hắn nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Thần trí hắn, đi rồi.

Hắn căn bản không hề chú ý tới cung nữ trước mặt đang nhìn hắn..

"Điện hạ." Nàng cố lấy dũng khí gọi hắn một tiếng.

Nguyên Duật Phong lúc này mới hoàn hồn, suy nghĩ dời về nữ tử trước mặt, thân thể hắn khẽ run, bàn tay giữ lấy nàng chậm rãi buông lỏng. Hắn cúi đầu, cẩn thận đánh giá nàng.

Thật lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Tất cả lui xuống, bồn cung tự mình thẩm vấn nàng."

Phục Linh kinh hãi, vừa định mở miệng đã thấy Thượng Trang nhủ mi nhìn nàng, ý bảo không được nói chuyện.

Thái tử cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại một mình nàng. Thượng Trang mặc dù không biết hành động này của hắn là vì nguyên nhân gì, nhưng nàng có thể khẳng định, hắn sẽ không gây bất lợi với nàng. Nếu không, hắn hoàn toàn có thể ở trước mặt mọi người xử lý nàng.

Trực giác mách bảo, Nguyên Duật Phong không phải con người nhảm chán như vậy.

Tất cả mọi người đều lui xuống.

Thái giám cẩn thận đặt đèn lồng lên trên bàn đá.

Nguyên Duật Phong ổn định tâm thần mới đem ánh mắt dừng trên cung nữ trước mặt. Thượng Trang cúi đầu, nói: "Nô tỳ cảm ơn điện hạ trước."

Hắn bắt động thanh sắc lên tiếng: "Vì sao cảm tạ bốn cung?"

Thượng Trang vẫn thong dong trả lời: "Tạ điện hạ nguyên ý một mình nghe nô tỳ nói." Nàng đã chống đối chủ tử, còn... Nàng còn làm ảnh hưởng tới mặt mũi của hắn. Nàng cúi đầu, hít một hơi thật sâu, nói tiếp, "Điện hạ đã tới Hoán Y Cục điều tra, nô tỳ cho rằng, thứ ngài quan tâm không phải ngọc bội, mà món đồ đó hiện đang nằm trên người ai."

Nếu không có mục tiêu, hắn sẽ không tự mình tới đây.

Nguyên Duật Phong có chút kinh ngạc, hắn thật không ngờ, nàng lại có thể biết rõ sự thật. Hắn cười: "Cho nên..."

"Cho nên ngài hoàn toàn có thể chỉ điều tra một mình người nọ." Hắn căn bản không cần huy động nhân lực điều tra tất cả như vậy.

Hắn khẽ khụ một tiếng, âm sắc nặng nề: "Bốn cung làm thế, đương nhiên là có suy nghĩ của mình."

"Vâng." Thượng Trang cắn môi.

Suy nghĩ của hắn, Thượng Trang không phải không biết.

Ngọc bội, tất nhiên là thứ vô cùng quan trọng. Bên trong đã có mục tiêu, nhưng hắn vẫn lựa chọn kiểm tra từng người, đơn giản là muốn để tất cả nhìn thấy. Hắn muốn mọi người về sau không dám thò tay làm loạn.

Đương nhiên, người cuối cùng cầm đồ của hắn, tuyệt sẽ không có kết cục tốt.

Nàng chẳng qua là may mắn, bởi vì, nàng không cần phải chết.

Từ thời khắc hắn cho mọi người lui xuống, nàng đã biết. Về phần vì sao, nàng không rõ, cũng không có ý định hỏi hắn.

Nguyên Duật Phong khen ngợi nhìn nàng, nói: "Đúng vậy, ngươi rất thông minh, cũng rất gan dạ sáng suốt."

Thượng Trang không tiếp tục nói chuyện, nàng kỳ thật không phải to gan như vậy. Nàng chỉ là không muốn sống uất ức.

"Ngươi tên gì?" Nam tử lại hỏi.

Thượng Trang nao nao, trả lời: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

An Lăng Vu, ở trước mặt Thái tử, nàng không phải Thượng Trang. Thầm thở dài một tiếng, nàng cúi đầu cười khổ.

Nguyên Duật Phong nhìn nàng, thì ra, nàng chính là tú nữ bị phụ hoàng giáng xuống tới Hoán Y Cục. Hắn không khỏi tiến lên một bước. Vừa định lên tiếng, cách đó không xa lại truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Điện hạ, điện hạ, ngọc bội của ngài đã tìm thấy rồi." Thanh âm thái giám không lớn, chỉ sợ quấy rầy tới hắn.

Nguyên Duật Phong hoàn hồn, lạnh giọng nói: "Dẫn tới!"

Một cung nữ bị đưa lên, nàng ta không ngừng run rẩy, khóc lóc: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng! Nô tỳ không biết đây là ngọc bội của điện hạ, nếu không, cho dù nô tỳ có lá gan lớn như trời cũng không dám! Điện hạ tha mạng!"

Thái giám cẩn thận trình ngọc bội ra.

Hắn nhận lấy, nắm chặt trong tay, xem như trân bảo.

Nguyên Duật Phong lên tiếng: "Giải xuống, đánh ba đại bản."

Thái giám tiến lên kéo cung nữ xuống, nàng ta không ngừng hô hào tha mạng.

Thượng Trang cúi đầu, ba đại bản, chỉ sợ, nàng ta không thể sống nổi.

Hắn quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Bồn cung cho rằng ngươi sẽ thay nàng ta cầu tình."

"Nô tỳ không dám." Nàng sẽ không rước phiền toái cho mình, nàng vì Phục Linh, chỉ vì không muốn nhìn Phục Linh chịu nhục vì nàng.

Mà cung nữ kia, ngọc bội thật sự tìm được trên người nàng ta, vì vậy cho dù thế nào, nàng cũng quản không nổi.

Hắn xoay người, Từ ma ma liền không ngừng nịnh hót, cầm đèn soi đường.

Hắn không bước lên, một lát sau mới lên tiếng: "An Lăng Vu, kể từ hôm nay, ngươi tới Đông cung, hầu hạ bồn cung."

Lời ngoài lề của tác giả: Ha ha ha... Hay cho một trận đùa giỡn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Đông cung

Lời Nguyên Duật Phong nói làm Thượng Trang ngẩn ra.

Muốn nàng tới Đông cung, hầu hạ hắn?

Sắc mặt Từ ma ma lập tức thay đổi, tiến lên nhỏ giọng: "Điện hạ, việc này..."

Hắn quay đầu liếc nhìn, Từ ma ma sợ tới mức nuốt lời muốn nói xuống. Thượng Trang vẫn quỳ gối, nghe giọng nói hắn truyền tới: "Còn chưa đứng dậy?" Nói xong, hắn cũng không nhìn lại, xoay người đi về phía trước.

Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đứng lên, nhìn qua Từ ma ma rồi chạy theo. Đi phía sau hắn, nàng nhỏ giọng: "Điện hạ có thể... Muốn nhiều hơn một người không?" Từ ma ma và nàng như nước với lửa, để Phục Linh ở lại, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Bước chân Nguyên Duật Phong chậm lại, nhưng không dừng, hắn chỉ nhàn nhạt hỏi: "Bồn cung vì sao phải thương hại người khác?"

Đáy lòng Thượng Trang buộc chặt, xem ra, không cần nàng nói rõ, nam tử trước mặt đều có thể tinh tường. Đúng vậy, hắn là Thái tử, hắn muốn ai thì muốn, ai có thể ép hắn thu nhận một người?

Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt, quay đầu nhìn lại, Phục Linh, người nhất định phải sống thật tốt.

Theo hắn rời khỏi Hoán Y Cục, nàng mới phát hiện sắc trời vẫn tối đen như mực. Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ ánh đèn đã được thắp sáng khắp hoàng cung, ả ả lộ ra một tia mờ lung. Lúc này gió cũng nổi lên, cả người phảng phất cảm thấy man mát.

Thượng Trang nhìn thái giám tiến lại, phủ thêm áo choàng cho hắn, dặn dò: "Đêm lạnh, điện hạ bảo trọng thân thể."

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Trang yên lặng theo sau. Có rất nhiều người nói sẽ giúp nàng rời khỏi Hoán Y cung, nhưng nàng không ngờ, nàng sẽ ra ngoài bằng cách như vậy.

Chẳng qua là vì một câu của hắn.

.....

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang bước vào Đông cung.

Nếu Quan Sur cung là nơi tất cả nữ tử hậu cung đều tha thiết mong muốn, thì nơi đây chính là khát vọng của tất cả hoàng tử.

Ánh mắt bất giác dừng trên bóng lưng nam tử trước mặt, hắn là chủ nhân của Đông cung, là Tây Chu Thái tử. Có lẽ, được hắn che chở, nàng sẽ được bình an, không phải sao?

Nàng đang nghĩ ngợi thì một nữ tử phán trang chậm chậm đi tới.

Tới gần, nàng ta hành lễ với Nguyên Duật Phong: "Điện hạ đã trở về, thần thiếp có chuẩn bị một vài món ăn chờ điện hạ cùng dùng." Nữ tử nhàn nhạt cười, giờ phút này tiến lên khoác lấy cánh tay hắn.

Nguyên Duật Phong rút tay ra, mở miệng: "Bổn cung đã dùng bữa ở Quan Sư cung, nếu nàng một mình buồn bực thì dâng tặng Lâm phụng nghi đi." Nói xong, hắn cũng không nhìn nàng, bước nhanh về trước.

"Còn không đi theo?" Thái giám bên cạnh thúc giục.

Thượng Trang đuổi theo, nữ tử kia nhìn nàng, cung mày nhíu lại, thuận tiện giữ lấy thái giám, hỏi: "Nàng ta là ai vậy?"

Thái giám quay đầu đưa mắt nhìn Thượng Trang, vội đáp: "Hồi Lương đệ, đây là cung nữ ở Hoán Y Cục, điện hạ nói điều nàng ta tới Đông cung hầu hạ."

Đáy mắt Tần Lương đệ hiện lên một tia lệ khí, nàng ta đẩy thái giám ra, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Thượng Trang một đường đi theo Nguyên Duật Phong trở về tẩm cung, cung nữ cẩn thận vén rèm che lên. Nàng đi vào nội thất mới nghe hắn thở phào một tiếng, ngồi xuống giường êm bên cạnh. Hắn lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, tưởng tượng xem xét một hồi mới cất vào trong ngực.

Thời điểm ngược mắt, hắn mới nhớ trong phòng còn một người khác.

Thượng Trang kinh hãi, vội cúi đầu.

Hắn tập trung suy nghĩ, vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám: "Hôm nay điện hạ dùng bữa trong phòng sao?"

Nguyên Duật Phong trả lời, thái giám bên ngoài liền lui xuống. Thượng Trang lẳng lặng nhìn nam tử trước, không phải hắn nói đã dùng bữa ở chỗ Hoàng hậu rồi sao? Chẳng lẽ là gạt Tần Lương đệ?

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn Thượng Trang, cũng chẳng biết tại sao, hắn cười nói: "Kỳ lạ lắm sao?"

Thượng Trang vội lắc đầu.

Hắn ngừng một lát, mới nói: "Các nàng suốt ngày chỉ biết ồn ào..." Hắn bắt đầu cười, vẫy tay với nàng, "Tới đây."

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng tiến lên.

Hắn một tay bắt lấy tay nàng, đem nàng kéo vào lòng. Nàng chấn động, theo bản năng giãy dụa, nam tử liền đem nàng giữ chặt, gương mặt vui sâu vào cổ, tham lam hít lấy mùi hương trên người, nỉ non lên tiếng: "Bổn cung thích ngươi."

[Hết quyển 1]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Trục phong - Hương lộ

Hắn nói, thích nàng

Trái tim Thượng Trang điên cuồng nhảy loạn. Nam tử vẫn vui đùa vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào bên tai làm nàng hoảng hốt.

Mà Thượng Trang, trong một khắc này lại chấn động thật mạnh.

Hắn nói thích nàng, vậy không bằng nói hắn yêu thích mùi hương trên người nàng lúc này.

Đúng vậy, mùi hương.

Có thứ gì đó xẹt qua trong đầu.

Hương lộ hoa hồng!

Cả người run lên, nàng theo bản năng đưa tay chạm vào bình sứ trước ngực.

Nàng cũng không biết tại sao lại nghĩ tới hương lộ hoa hồng trên người, chỉ đơn giản là theo bản năng nhớ tới.

Thượng Trang cắn môi, biện pháp Tề Hiền phi nói muốn giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục chính là để Nguyên Duật Phong ra tay sao?

Đáy lòng, điên cuồng hỗn loạn.

Nàng không biết phía sau hương lộ hoa hồng này đang cất giấu chuyện gì.

Nhưng, việc đó chắc chắn có liên quan tới Nguyên Duật Phong.

Nàng xấu hổ ngượng ngùng, duỗi tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại chần chờ. Hắn là chủ tử, nàng làm như vậy sẽ là dĩ hạ phạm thượng. Phục Linh còn ở Hoán Y Cục, nàng ấy đang chờ nàng tới cứu. Nàng không thể vào thời điểm này đi chọc giận Thái tử.

Thượng Trang do dự, đứng lúc bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Điện hạ đã nghỉ ngơi, thỉnh Phụng nghi trở về."

"Cút, dám cản đường của ta, ngươi không muốn sống nữa hả?" Nữ tử phần nộ quát.

Ánh mắt Thượng Trang nhìn ra bên ngoài, nàng ở bên trong đương nhiên không thể nhìn thấy, nhưng nàng biết người tới là Lâm Phụng nghi.

Mà nàng, tựa hồ cũng lý giải được câu nói vừa rồi của Nguyên Duật Phong.

Nguyên Duật Phong rút cuộc cũng buông cánh tay ôm nàng, thanh âm nhàn nhạt: "Thay bồn cung cơi áo ra."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại không quan tâm tới nàng, chỉ hỏi: "Là bồn cung nói không rõ, hay ngươi nghe không hiểu hả?" Nói xong, hắn đứng dậy, tiến lên vài bước, ngồi xuống mép giường.

Thượng Trang tiến lên, đưa tay giúp hắn cơi bỏ nút thắt. Chẳng biết tại sao, hai tay khẽ run rẩy, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng ép chính mình không được khản trương như vậy.

Hắn lại nhàn nhạt lên tiếng: "Bồn cung còn ở chỗ này, ngươi sợ cái gì?"

Nàng không đáp.

Nàng không nói thể nói rõ, nhưng nàng biết, cả người nàng run run không phải vì việc này.

Có lẽ là Lâm Phụng nghi đến, nhưng lại không vào.

Nếu Tề Hiền phi đã dám dùng cách này để tính toán nàng.. Không, Thượng Trang lắc đầu, nàng chẳng qua là một cung nữ bị giáng chức, An Lăng lão gia hiện tại cũng không còn là trọng thần trong triều, cho nên bà ấy không phải nhắm vào gia tộc An Lăng.

Như vậy, là vì Nguyên Duật Phong sao?

Lặng lặng quét mắt nhìn nam tử, những nghi kỵ trong lòng chậm rãi liên hệ lại.

Vì sao Tề Hiền phi phải đối phó Thái tử, chỉ sợ cho dù kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Đơn giản, bà là vì Nguyên Duật Diệp, vì con trai của bà.

Nhưng, chỉ một hương lộ hoa hồng nhỏ nhoi kia, rốt cuộc đang ẩn chứa loại bí mật gì?

"Lâm Phụng nghi, Lâm phụng nghi..." Cung nữ vội đuổi theo Lâm Phụng nghi.

Lâm Phụng nghi nhanh chóng đi vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, khuôn mặt nhất thời bị một tầng sương bao phủ. Nàng tiến lên, cau mày hỏi: "Điện hạ, ngài nói hôm nay muốn qua chỗ của thần thiếp, sao ngài lại quên vậy?" Nàng ta vừa nói vừa hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thượng Trang. Chẳng qua là một cung nữ thấp kém mà cũng dám tranh đoạt Thái tử với nàng sao?

Hắn không kêu dừng lại, Thượng Trang chỉ đành tiếp tục động tác trên tay.

Lâm Phụng nghi nhịn không được, tiến lên đẩy nàng ra, cả giận quát: "Chủ tử đang nói chuyện, ở đây đâu tới phiên có mặt ngươi? Còn không mau cút xuống!"

Thượng Trang không kịp chuẩn bị nên té nhào xuống đất, nàng theo bản năng ngược nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không động, chỉ khẽ ho một tiếng: "Ngày khác sẽ qua chỗ nàng, hôm nay bồn cung mệt rồi." Lúc hắn nói chuyện lại nhìn thoáng qua Thượng Trang, ý bảo nàng đi tới.

"Điện hạ..." Lâm Phụng nghi mềm dẻo gọi, cả người quẩn lấy thân thể hắn, "Không phải lần trước ngài khen thần thiếp nhảy rất đẹp sao? Thần thiếp vừa học một điệu múa mới, cho nên nóng lòng muốn cho ngài xem."

"Lâm Phụng nghi." Hắn lạnh giọng.

Lâm Phụng nghi vẫn cười nhẹ: "Điện hạ đi cùng thần thiếp một lát thôi, thần thiếp đã chuẩn bị món ngon rượu thơm đợi ngài."

Thượng Trang nao nao, lại còn món ngon rượu thơm nữa. Xem ra Tần Lương đệ cùng vị Lâm Phụng nghi này có chỗ tương tự nhau.

Nàng ta lôi kéo hắn ra ngoài, hắn lại lớn tiếng gọi Thượng Trang: "An Lăng Vu!"

Lâm Phụng nghi hoảng sợ, sau nửa ngày mới phản ứng lại, đó chắc hẳn là cái tên của cung nữ kia. Nàng ta tức giận, vừa định lên tiếng lại nghe Nguyên

Duyệt Phong nói: "Còn không qua hầu hạ bổn cung nghỉ ngơi?" Hắn dùng lực hất tay Lâm Phụng nghi ra.

Nguyên Duyệt Phong nổi giận rồi.

Thượng Trang biết, nếu lúc này Lâm Phụng nghi không biết thức thòi, người chịu thiệt sẽ chính là nàng ta.

Nàng vừa tiến lên, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng nói: "Hoàng hậu giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Thanh danh

Đã trễ thế này, sao hoàng hậu lại tới?

Thượng Trang theo bản năng chạm lấy lọ sứ trước ngực, trong lòng nàng, ần ần cảm thấy bất an.

Cung nữ diu hoàng hậu đi vào.

Trong phòng, mọi người lập tức hướng bà hành lễ.

Nguyên Duyệt Phong tiến lên trước, hỏi: "Mẫu hậu sao lại tới đây?"

Hoàng hậu không trả lời, ánh mắt liếc nhìn Thượng Trang, thần sắc lộ ra kinh ngạc. Lần đầu bà gặp nàng, khi đó, bà còn cảm thấy rất thích nữ tử này.

Lâm Phụng nghi có chút đắc ý, nàng ta định tiến lên cáo trạng, Hoàng hậu liền nhìn nàng, sắc mặt lạnh lẽo, mở miệng: "Không có gì còn không lui xuống?"

Lâm Phụng nghi lắp bắp kinh hãi, ủy khuất đưa mắt nhìn Nguyên Duyệt Phong, thấy hắn chưa từng nhìn mình, giờ phút này nàng cũng không dám lơ đãng, không cam lòng nhưng vẫn phải rời đi.

Bên ngoài, Tần Lương đệ xa xa nhìn thấy hai mắt Lâm Phụng nghi đỏ hồng, khoe miệng cong lên một tia cười lạnh. Nàng chẳng qua kêu cung nữ châm ngòi trước mặt Lâm Phụng nghi, nữ nhân đầu óc đơn giản này lại thật sự tới nháo ở chỗ Thái tử.

"Lương đệ." Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng gọi nàng.

Nàng khẽ cười: "Trở về thôi."

Nàng, Tần Tử Ngữ không ngu xuẩn như vậy, muốn động thủ cũng không thể tự mình đi làm. Hôm nay, nàng là Lương đệ của Đông cung, phía sau nàng còn có Hoàng hậu làm chỗ dựa, không phải sao? Nghĩ tới đây, uất ức trong lòng cũng được giải trừ, nàng ngược lại muốn xem cung nữ của Hoán Y Cục kia có thể có năng lực gì, muốn vào Đông cung sao? A, nghĩ cũng đừng hòng.

Nàng không khỏi nhìn lại phương hướng Lâm Phụng nghi vừa rời đi, nếu không phải nàng ta ngốc nghếch như vậy, nàng cũng sẽ không để nàng ta vào Đông cung. Bây giờ xem ra, giữ nàng ta lại, đến lúc khẩn cấp có thể sử dụng.

.....

Hoàng hậu tiến lên, bà không nói, Thượng Trang chỉ đành quỳ như trước.

Lát sau, Hoàng hậu mới xoay người nhìn Nguyên Duyệt Phong, lên tiếng: "Bổn cung tới thật đúng lúc."

Sắc mặt Nguyên Duyệt Phong vẫn không đổi, chỉ hỏi: "Đã trễ thế này, Tần Lương đệ quả thật không chịu ngồi yên, làm phiền mẫu hậu. Là nhi thần quản giáo không nghiêm."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Thái tử có chuyện gì cũng đừng đem đồ lên người của nó. Hôm nay là tự bổn cung tới, bổn cung thật sự rất hiếu kỳ, cung nữ có thể khiến con mang về Đông cung rồi cuộc có năng lực gì."

Từ sau chuyện đó, hắn chưa bao giờ chủ động với bất cứ nữ tử nào. Tần Lương đệ và Lâm Phụng nghi đều do bà và Thánh Thượng ban cho, vì sao phải làm thế, đương nhiên là muốn tăng con nối dõi cho Nguyên gia.

Mà hắn hôm nay lại đối đãi đặc biệt với một cung này, việc này bà không thể không quản. Hắn là Thái tử, là Thái tử của Tây Chu này, hắn không thể vào thời điểm hoàng đế bệnh nặng mà dây dưa không rõ với cung nữ thấp kém. Nếu truyền ra ngoài, thanh danh của Thái tử sẽ bị tổn hại.

"Ngẩng đầu lên." Thanh âm Hoàng hậu lạnh băng truyền tới.

Nàng chần chờ, cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu.

Đôi mắt Hoàng hậu căng lớn, bật thốt lên nói: "Thật sự là nguoi." Bà không quên, đây là tú nữ bị hoàng đế giáng xuống tới Hoán Y Cục, hình như tên là... An Lăng Vu.

Thượng Trang kinh hãi, một câu "Là nguoi" làm nàng khiếp sợ, bởi vì trong đó có quá nhiều ý tứ sâu xa.

Hoàng hậu từng bước tới gần, trong không khí lúc này, mùi hương sâu kín dần phiêu dạt lên.

Nàng thấy sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên thay đổi, chỉ là qua một lát, bà liền nhìn Nguyên Duật Phong, bật thốt lên hỏi: "Phong Nhi, con muốn làm gì?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hai người trước mặt.

Nguyên Duật Phong cười yếu ớt, hẳn không hề sợ hãi nhìn mẫu hậu mình, đáp: "Nhi thần còn có thể làm gì? Chẳng qua là giữ một cung nữ hầu hạ bên cạnh mà thôi. Nhi thần thân là Thái tử, chẳng lẽ tư cách thu nhận một cung nữ cũng không có sao?" Nói xong, hắn tới trước mặt Thượng Trang, duỗi tay đỡ nàng đứng dậy.

Thượng Trang vừa định mở miệng đã nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Con muốn cung nữ, ngày mai bốn cung sẽ tự mình lựa chọn cho con. Cung nữ này, bốn cung thích nàng, nàng sẽ theo bốn cung tới Quan Sur cung." Lúc nói chuyện, ánh mắt bà dừng trên gương mặt Thượng Trang.

Sắc bén như đao.

Thượng Trang đột nhiên kinh hãi.

Mùi hương hoa hồng trên người nàng, ngay tại lúc này, phảng phất như nồng đậm lên...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Buông tha

Hoàng hậu nhìn Thượng Trang, nói: "Còn không theo bốn cung tới Quan Sur cung?"

Thượng Trang chần chờ, cánh tay mảnh khảnh bị nam tử dùng lực bắt lấy, giọng nói hắn từ trên truyền tới: "Mẫu hậu hôm nay không thể mang nàng đi." Lời của hắn vô cùng chắc chắn, ánh mắt nhìn Hoàng hậu lộ vẻ kiên định.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, cổ nín tức giận, trầm giọng nói: "Phong Nhi, ngay cả lời của mẫu hậu con cũng không nghe sao?"

Hắn cười nhạo một tiếng, sau một lúc lâu mới nói chuyện: "Khi đó nhi thần cũng nghe lời người, chẳng lẽ mẫu hậu đã quên rồi sao?"

Hoàng hậu cắn răng, thanh âm lạnh lùng: "Người đâu, đem cung nữ này mang tới Quan Sur cung."

Thái giám từ bên ngoài tiến vào, Thượng Trang hoảng sợ, lời nói của Hoàng hậu đã dần dần lộ ra ý không tốt. Nguyên Duật Phong kéo nàng về phía sau, nhíu mày: "Mẫu hậu hôm nay muốn ép nhi thần sao?" Hắn trừng mắt nhìn hai thái giám, "Bốn cung đang ở đây, ai dám làm càn!"

Bọn thái giám kinh hãi, hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên.

Nơi này là Đông cung, ai mà không biết thân phận địa vị của Thái tử. Thử hỏi, kẻ nào to gan dám đắc tội với hắn chứ?

"Cầu nô tài, lời bốn cung nói các nguoi nghe không hiểu sao?" Hoàng hậu lạnh lùng quát.

Thái giám quỳ xuống, dập đầu: "Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!"

Nguyên Duật Phong kéo Thượng Trang quá nhanh, nàng bất giác nhíu mày, lại nghe hắn nói: "Không còn sớm nữa, mẫu hậu nên trở về đi. Phụ hoàng còn đang chờ người."

Nghe Thái tử nhắc tới hoàng đế, sắc mặt Hoàng hậu càng thêm có khó coi. Bà nhìn hắn, cắn răng: "Con còn biết tới Thánh Thượng sao? Con là Thái tử, phải biết nhớ kỹ thân phận của mình!" Ngoài mặt tuy Hoàng hậu nói vậy, nhưng ý tứ bên trong vô cùng rõ ràng, bà là đang ám chỉ Thái tử không nên coi trọng nữ nhi thường tình.

Thời điểm Tần Lương đệ tới tìm cũng chỉ nói Thái tử thu nhận một cung nữ đệ tiện vào Đông cung, mà bà tới đây, mới biết sự việc còn có ẩn tình khác.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang.

Nàng ta, rốt cuộc là người của ai? Vì sao lại tiếp cận Thái tử?

Thượng Trang bị nhìn tới hoảng sợ, đáy lòng vô cùng hỗn loạn. Tất cả sự tình hôm nay, nàng đều cẩn thận để ý.

Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể xoay chuyển Thái tử, lúc bà rời đi, vẻ mặt lộ rõ căm giận.

Thượng Trang thờ dài một tiếng, nàng có tài đức gì mà chỉ mới vào cung vài ngày đã đắc tội với nhiều người như thế.

Thái giám cũng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại nàng và Thái tử.

Nguyên Duật Phong cuối cùng cũng buông lỏng cánh tay giữ nàng, xoay người ngồi xuống. Hắn cũng không lên tiếng kêu nàng tiếp tục hầu hạ cời quần áo.

Một lúc sau, nàng mới tiến lên, quỳ trước mặt hắn, nhỏ giọng: "Thỉnh điện hạ buông tha cho nô tỳ."

Nguyên Duật Phong nao nao, nâng mắt nhìn nàng, cười nói: "Ở nơi này, bốn cung có thể bảo vệ ngươi. Vì sao ngươi lại nói với bốn cung, buông tha hả?"

Hai tay khẽ nắm chặt, quả thật, vừa rồi trước mặt Hoàng hậu, hắn đã bảo vệ nàng. Nhưng, hắn thật sự thích nàng sao?

Không.

Nàng lập tức phủ nhận. Mà hắn làm như vậy, nàng ả ả đã biết một chút nguyên nhân.

Thượng Trang vẫn như trước cúi đầu, âm sắc rõ ràng: "Điện hạ chẳng qua là tức giận với Hoàng hậu nương nương, nếu nô tỳ đứng ở giữa, nô tỳ sẽ chết rất nhanh." Hắn là con của Hoàng hậu, cho dù thế nào, Hoàng hậu cũng sẽ không làm gì hắn. Nhưng nàng không giống, nàng chỉ là một tú nữ bị biếm tới Hoán Ý Cục mà thôi.

Đến lúc đó, câu dẫn Thái tử, tùy tiện định một tội danh cũng khiến nàng chết không chỗ chôn thân.

Nghe vậy, con ngươi Nguyên Duật Phong chậm rãi buộc chặt, hắn ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn cung nữ trước mặt, lạnh giọng hỏi: "Vì sao lại cảm thấy bốn cung chẳng qua là tức giận với mẫu hậu?" Hắn thật muốn nghe cách giải thích của nàng.

Thượng Trang hít vào một hơi, trả lời: "Điện hạ chú ý nô tỳ, chẳng qua là vì trên người nô tỳ có hương hoa hồng."

Ba chữ đó được nàng nhẹ nhàng nói ra nhưng khiến cả người Nguyên Duật Phong run lên. Hắn thật không ngờ, chỉ mới nửa canh giờ ngắn ngủi, cung nữ này đã đoán được nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tức giận

Tiếng hít thở của nam tử bắt đầu dồn dập.

Nhưng, hắn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn tiếp tục: "Loại hương này đối với điện hạ, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt." Hoặc là vì một chuyện nào đó, hoặc là vì người. Chẳng qua, nàng không thể nói.

"Cho nên ngài muốn nô tỳ, chỉ là trong lòng có chút tò mò." Nếu là như vậy, người hậu cung tất nhiên sẽ không dùng loại hương lộ này.

Mà việc đó người biết cũng sẽ không nhiều. Nếu không, một đường tới đây gặp bao nhiêu người, không thể không có ai nhắc tới.

Nguyên Duật Phong mang nàng trở về Đông cung vốn chỉ là tò mò, mà Hoàng hậu tới đã khơi lại tức giận mà hắn che giấu bấy lâu. Cho nên hắn mới không để Hoàng hậu mang nàng rời đi.

Đây, không phải tức giận thì là cái gì?

Chiều này của Tề Hiền phi, quả thật rất chuẩn.

Thượng Trang than thở một tiếng, nàng biết, thứ Tề Hiền phi nhắm tới không đơn giản là phá hoại tình cảm của Hoàng hậu và Thái tử, thứ bà muốn, là

quan hệ giữa Thái tử và hoàng đế trong lúc quan trọng này...

Nghĩ tới đây, thân thể nàng run lên.

Nàng hiểu rồi!

Nguyên Duật Phong thấy khuôn mặt nữ tử đột nhiên trắng bệch, không khỏi nhíu mày: "Sao vậy?"

"Điện hạ." Nàng thấp giọng, nâng mắt nhìn hắn, yếu ớt cười: "Chỉ sợ cho dù lúc này thả nô tỳ, cũng đã muộn rồi."

Nguyên Duật Phong cũng cười, đứng dậy: "Ngươi lo mẫu hậu sẽ đi nói với phụ hoàng sao?" Hắn lắc đầu, "Người sẽ không." Việc này, cho dù trong lòng Hoàng hậu không hài lòng cũng chỉ có thể chịu đựng không nói.

"Nếu thật sự nói ra cũng không sao cả. Bỏ cung mang một cung nữ về Đông cung là tội ác tày trời sao?" Hắn nhìn nàng, mở miệng nói hết.

Thượng Trang lắc đầu: "Không, ngài không biết. Thánh Thượng và An Lăng gia... Có ân oán."

Hoàng đế nói không ban nàng cho Vương gia mà phải đặt nàng bên cạnh để trông chừng, hiện tại, Thái tử lại chủ động tiếp cận nàng, chọc giận hoàng đế. Vậy quan hệ giữa nàng và Thái tử... Sẽ như thế nào, nàng không thể tưởng tượng.

Lời vừa dứt, sắc mặt Nguyên Duật Phong thay đổi, hắn giữ chặt hai vai nàng, lớn tiếng hỏi: "Hương lộ hoa hồng trên người ngươi, là ai đưa?"

Xem ra, hắn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ mới một câu đơn giản của Thượng Trang, hắn đã thông suốt tất cả.

Thượng Trang định trả lời, hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, cắn răng: "Tề Hiền phi."

Thượng Trang cả kinh, cắn môi không nói lời nào.

Tề Hiền phi đã có ý như thế, lúc này, sợ là hoàng đế cũng đã biết chuyện. Mà nàng và Thái tử, bất tri bất giác nằm trong kế hoạch của bà.

Cứ như thế, không một tiếng động.

Nàng khép chặt hai mắt, thấp giọng: "Kỳ thật, chỉ cần điện hạ quyết..."

"Quyết nói người câu dẫn bốn cung, đúng không?" Lời còn chưa dứt, hắn đã tiếp lời.

Thượng Trang căng mắt nhìn dung nhan nam tử trước mặt. Không biết vì sao, trong một khắc đó, nàng lại thấy trong mắt hắn tràn đầy bi thương.

Giấy dựa có, đau thương có.

Nàng biết, tất cả đều không phải vì nàng. Hắn vì mùi hương trên người nàng mà nhớ tới chuyện xưa. Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn cảm thấy tiếc hận cho hắn sao?

Vì sao lại là tiếc hận? Nàng cũng không rõ.

Nàng chỉ biết một điều, hắn tuy là Thái tử nhưng cũng có một số chuyện không vừa lòng.

Thì ra, mọi người đều giống nhau.

Nguyên Duật Phong kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, loại suy nghĩ đó, nàng lại từng bước nói ra với hắn. Nhưng, vì sao nghe nàng nói ra, hắn lại chần chờ...

Quả thật, chỉ cần hắn quyết liệt như thế, việc này sẽ không còn liên quan tới hắn. Hắn vẫn sẽ an ổn làm Thái tử của hắn.

Mà nữ tử trước mặt, sự quật cường của nàng lại cực kỳ giống... Nàng ấy?

"Ha ha..." Hắn đột nhiên thoải mái cười, buông lỏng cánh tay giữ nàng, đứng thẳng người dậy.

Tề Hiền Phi chẳng qua là muốn tái diễn chuyện tình ba năm trước đây, như vậy, há có gì là lợi hại?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Diễn trò

Nâng tay đẩy cửa sổ ra, Nguyên Duật Phong cứ khoanh tay yên lặng đứng đó.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng lặng lẽ đứng dậy.

Bóng lưng của nam tử đó mang tới cho nàng một loại cảm giác tịch liêu. Nàng đột nhiên cảm thấy, thứ cất giấu phía sau hương lộ hoa hồng, là một nữ tử.

Nữ tử mà Thái tử yêu.

Nhưng, ở nơi cung cấm này...

Hít vào một hơi thật sâu, nàng không muốn nghĩ nữa.

Đêm, đã khuya.

Nguyên Duật Phong vẫn chưa xoay người lại, cũng không đi ngủ. Thượng Trang không nói lời nào, hai người cứ lẳng lặng như vậy mà đứng.

.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Tàn Lương đệ cùng cung nữ rời khỏi tắm cung đúng lúc đụng phải Lâm Phụng nghi. Lâm Phụng nghi thấy nàng, không tình nguyện nhưng vẫn phải hành lễ, cười lạnh: "Điện hạ sắp bị người ta đoạt đi rồi mà tỷ vẫn bình thản như vậy. Muội muội còn tưởng tỷ sẽ đề trong lòng, lại không ngờ, thì ra tỷ tỷ lại rộng lượng như thế?" Nàng ta hừ một tiếng, đi qua.

Tàn Lương đệ giật mình, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, cắn răng hỏi: "Tối qua Hoàng hậu nương nương không mang con cung nữ đề tiện kia ra khỏi Đông cung sao?"

Cung nữ quanh co một hồi mới gật đầu: "Nghe nói tối qua điện hạ chống đối Hoàng hậu nương nương, lúc nương nương rời đi sắc mặt vô cùng tức giận."

Cả người Tàn Lương đệ run lên, vậy sao? Nàng còn tưởng mời Hoàng hậu tới thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Thái tử chống đối Hoàng hậu, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Chết tiệt... Cung nữ kia!

Trong lòng thầm nghĩ: Không được, điện hạ coi trọng nàng ta như thế, chẳng lẽ nàng phải hai tay nhường ra vị trí Thái tử phi sao?

Nghĩ tới đây, Tàn Lương đệ vùng ồng tay áo rời đi.

Lúc này, nàng thấy cách đó không xa có hai thái giám vội vàng chạy tới. Đại thái giám kia nàng biết, đó là thái giám bên cạnh Thánh Thượng, Trần Trung. Nàng kinh ngạc, sớm như vậy, Trần Trung tới đây làm gì?

Bước chân lập tức nhanh hơn.

Thượng Trang còn đang cùng Nguyên Duật Phong đứng trong phòng thì đột nhiên nghe cung nữ bên ngoài nhỏ giọng báo: "Điện hạ, Trần công công tới."

Thượng Trang không khỏi nâng mắt nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không nhìn nàng, chỉ mở miệng: "Đề hắn vào."

Cửa mở, hai thái giám đi vào.

Hành lễ với Thái tử xong, Trần Trung mới lên tiếng: "Thánh Thượng mời điện hạ qua Càn Thừa cung." Hắn dừng lại, ánh mắt di chuyển sang nhìn Thượng Trang, tiếp tục, "Cung nữ của Hoán Y Cục hôm qua điện hạ mang tới cũng phải đi theo."

Thượng Trang nắm chặt hai tay, Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng, nâng bước ra ngoài, không chút để ý nói: "Vậy thì đi thôi."

Tàn Lương đệ trơ mắt nhìn bọn họ đi ra, cuống quýt hành lễ. Ánh mắt nàng dừng trên Thượng Trang đi sau Nguyên Duật Diệp, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt. Xem ra nhất định là Hoàng hậu đã lên tiếng, nhờ Thánh Thượng ra mặt.

Quyết định đem việc này nói cho Hoàng hậu, quả là không sai.

Nàng ta chỉ nghĩ hoàng đế và Hoàng hậu không thích Thái tử ở cùng cung nữ, nhưng lại không ngờ, sự thật không phải như thế.

Ngoài cung, cổ kiệu đã chờ sẵn.

Thời điểm Nguyên Duật Phong xoay người lên kiệu, quay đầu liếc nhìn Thượng Trang. Thượng Trang kinh hãi thì đã thấy hắn duỗi tay, kéo thân mình nhỏ bé của nàng vào trong.

Thượng Trang khản trương tới hô hấp cũng dừng lại, sau một lúc lâu, nàng mới cười khê: "Điện hạ đang cảm thấy nô tỳ đắc tội chủ tử còn chưa đủ sao?"

Hắn cũng cười: "Nếu phụ hoàng đã truyền triệu, ngài có ý tứ gì, bốn cung biết, người cũng rõ. Nếu đã như thế, còn gì để sợ? Vậy cứ đem bộ dáng họ muốn thấy diễn ra, ngày sau cho dù người có chết cũng không uổng phí đời này."

Thượng Trang run rẩy, hắn đã hạ lệnh: "Khởi kiệu."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Diện thánh

Thượng Trang đưa khuôn mặt tươi cười nhìn nam tử phía sau, đáp: "Nhưng nô tỳ muốn sống."

Nguyên Duật Phong tựa hồ không nghe nàng nói, một tay vén rèm cửa sổ, ánh mắt hướng ra bên ngoài. Cách một lúc sau, hắn mới thấp giọng: "Vậy, cầu xin bốn cung."

Thượng Trang run sợ, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao điện hạ không hỏi lý do của nô tỳ?"

Nam tử vẫn chưa đưa mắt nhìn nàng, cười nhạt: "Muốn sống còn cần lý do sao? Đơn giản là không muốn chết." Thượng Trang sững sốt, hắn lại tiếp tục, "Đưa hương lộ hoa hồng trên người cho bốn cung."

Theo bản năng chạm vào binh sứ trước ngực, nàng chần chờ, cuối cùng cũng lấy ra. Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng trên binh sứ trong tay nàng.

Nhìn thật lâu, hắn mới duỗi tay, nhẹ nhàng cầm lấy.

Thượng Trang thấy hắn hít vào một hơi, sau một lúc, tay hắn siết chặt, dựa vào vách tường, nhắm mắt định thần.

Thượng Trang còn muốn nói gì đó, mấy lần động môi nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Hắn lại đột nhiên nói chuyện: "Người có biết, loại hương lộ này dùng hoa hồng nào chế thành không?"

Thượng Trang không đáp, hắn cứ thế tiếp tục: "Là hoa hồng lãnh hương..." Thanh âm dần thấp xuống, hắn mở to mắt, tầm nhìn dừng xuống tay.

Thượng Trang nhìn ra, trong mắt hắn đang cất giấu một người.

Nghĩ nghĩ, nàng lấy hết dũng khí, mở miệng: "Từng có một người thích dùng loại hương này. Mà điện hạ... Thích người đó."

Nàng còn biết, hoàng đế và Hoàng hậu không thích nữ tử đó. Hoặc là, thân phận nàng ấy không hề bình thường?

Nàng kỳ thật muốn hỏi, bây giờ thế nào rồi? Nữ tử đó đã đi đâu?

Nguyên Duật Phong thu hồi binh sứ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nữ tử, đột nhiên cười cười, giống như mọi chuyện đều đã trôi qua rất lâu...

Cổ kiệu không biết đã dừng lại khi nào, bên ngoài truyền tới giọng nói của Trần Trung: "Đã tới Càn Thừa cung, thỉnh điện hạ xuống kiệu."

Thượng Trang cả kinh, đã thấy Thái tử đứng dậy đi xuống.

Trần Trung dẫn đường cho bọn họ, bước lên bậc thang, bỗng dừng nhìn thấy một người từ phía trên đi xuống. Thượng Trang theo bản năng đưa mắt ngược nhìn, vừa lúc nhìn thấy Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi tới. Thượng Trang cắn môi, Tề Hiền phi cũng đã nhìn thấy bọn họ.

"Điện hạ tới rồi sao? Thánh Thượng đang chờ điện hạ đó." Thanh âm của bà nghe qua cũng thật cao hứng.

Nguyên Duật Phong cười lạnh: "Bốn cung còn phải tạ ả Hiền phi nương nương, có được một bình hương lộ đó thật không dễ dàng." Hoa hồng lãnh hương xuất xứ từ Nam vực xa xôi, muốn có được là chuyện rất khó, mà người duy nhất có bản lĩnh điều hương đã không còn trên đời.

Nghĩ tới, trong lòng thâm đau xót, hắn bắt giác nhíu mi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tề Hiền phi không hề động dung, bà chỉ yếu ớt cười: "Những chuyện bốn cung làm không tính là gì cả, chỉ cần điện hạ thích là được." Thời điểm nói lời này, bà đưa mắt nhìn Thượng Trang đang đứng phía sau.

Thượng Trang cắn môi, nhìn bà đi qua.

Mùi vị bày mưu tính kế trong cung, nàng cuối cùng cũng được cảm thụ. Cát giấu sau lúm đồng tiền kia, mục đích lại thâm sâu như vậy.

Đến lúc hoàn hồn, Nguyên Duật Phong đã đi xa. Nàng không nghĩ nữa, vội vàng đuổi theo.

Trần Trung đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói: "Thánh Thượng, điện hạ tới."

Cửa lớn liền mở ra, Trần Trung dẫn Thái tử và Thượng Trang đi vào.

Trước long sàng vẫn treo sa trướng màu vàng, lúc này, Hoàng hậu cũng đã ở đây. Bà ngồi trên giường, nghe thấy thanh âm bọn họ tiến vào, vội vàng liếc mắt với Nguyên Duật Phong.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng, nương nương."

Hai người quỳ xuống hành lễ.

Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng, bên trong đã truyền tới mấy tiếng ho khan, sau đó, hoàng đế mở miệng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang kinh hãi, nghe ông tiếp tục: "Còn nhớ những lời trẫm nói với ngươi không?"

Thượng Trang gật đầu, nàng nhớ, làm sao có thể không nhớ?

"Trẫm tưởng ngươi là người biết an phận, khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, mới nói: "Câu dẫn Thái tử là từ tội."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Do dự

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không có..."

"To gan! Ai cho ngươi nói chuyện?" Lời còn chưa nói xong, Hoàng hậu đã lớn tiếng đánh gãy. Liếc mắt nhìn nữ tử bên dưới, trong mắt bà chỉ toàn tức giận, nhưng trong đó lại ẩn ẩn có tia thương tiếc.

Nữ tử thông minh như vậy, bà vốn nên vui vẻ khi nàng ở cạnh Thái tử, chỉ tiếc, nàng lại là quân cờ làm dao động Thái tử. Nếu sự việc đã ra như vậy, bà quyết sẽ không nương tay.

Không thể để mình lợi dụng, vậy thì bà chỉ có thể hủy hoại nàng. Cẩn thận đủ điều, cho nên bà mới là Hoàng hậu của Tây Chu.

Vừa rồi, thời điểm Tề Hiền phi tới đây, nàng ta còn nói bóng nói gió, bà nghe không phải không hiểu.

Mà bà chỉ quan tâm một chuyện, đó là Thái tử Tây Chu, chỉ có thể là con trai bà. Những người khác, đừng hòng mơ tưởng!

"Rầm" một tiếng, trong nội trướng đột nhiên có thứ gì bị ném ra dừng ngay trước mặt Thượng Trang. Nàng theo bản năng nâng mắt, không khỏi giật mình.

Thứ bị hoàng đế vút ra là một thanh chủy thủ được khảm đá màu lục.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, hoàng đế muốn nàng tự sát hay sao?

Nàng còn đang suy nghĩ, thanh âm già yếu bên trong đã truyền tới: "Thái tử, giết nàng ta."

Cả người Nguyên Duật Phong run lên, hắn không tin đưa mắt nhìn vào sa trướng, đúng lúc bắt gặp đôi mắt sắc bén của Hoàng hậu. Hắn chỉ thấy bà cau mày, liếc mắt ý bảo hắn cầm thanh chủy thủ lên.

Thượng Trang bất giác nhìn Nguyên Duật Phong bên cạnh, hắn không nhìn nàng, chỉ quỳ gối, cũng chưa từng đưa tay nhặt thanh chủy thủ. Nàng nhớ, thời điểm tới đây nàng còn nói, muốn sống. Hắn muốn nàng cầu xin hắn, nhưng, nàng không mở miệng.

Nếu đã như vậy, hắn sẽ vì tự bảo vệ mình mà giết nàng sao?

Trong lòng càng lúc càng nặng nề, nàng, không biết.

Dù sao, nàng cũng không phải người trong lòng của hắn.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nếu y ở đây, y sẽ cứu nàng sao?

Sẽ sao?

Nàng trầm tư hồi, lại đột nhiên muốn cười.

Nguyên Chính Hoàn vì sao phải cứu nàng? Nhưng, nàng lại không có lý do mà nhớ tới y.

"Thái tử..." Hoàng hậu nhin không được khẽ quát, trong thanh âm hỗn loạn mấy tia gấp gáp. Bà không hi vọng vì một cung nữ mà hoàng đế không có thiện cảm với Thái tử. Nếu được, bà sẵn lòng tiến lên thay hẳn giết nàng.

Nhưng, bà biết, thứ hoàng đế muốn chính là Thái tử tự mình động thủ.

Ánh mắt Nguyên Duật Phong lướt qua gương mặt của Hoàng hậu, sau đó chậm rãi dừng trên thanh chủy thủ. Hắn đột nhiên cười khỏ một tiếng, thật giống.

Giống ba năm trước đây...

Trong lòng đau đớn, hắn nắm chặt hai tay, cắn răng: "Phụ hoàng hồ đồ rồi sao? Nàng không phải nàng ấy."

"Thái tử!" Hoàng hậu hít một ngụm khí lạnh, bàn tay đặt trên đầu gối nhin không được mà run lên.

Thượng Trang cũng khiếp sợ, "Nàng ấy" trong lời của hắn là ai? Người đó là nữ tử điều chế hương lộ hoa hồng sao?

Nghĩ nghĩ, trái tim lại đột nhiên khản trương.

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan rồi đứng lên, Hoàng hậu định nhắc sa trưởng đã thấy ông vung mớ, ngồi dậy. Chằm chằm nhìn hai người bên dưới, sau một lúc lâu, ông mới lên tiếng: "Nếu không phải, con còn có gì để do dự?" Thời điểm hoàng đế nói chuyện, ánh mắt đã dừng trên người Thượng Trang.

Ông nhin ra được Nguyên Duật Phong đang do dự, nữ tử này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, tiền cung chi mới mấy ngày ngắn ngủi đã làm Thái tử trở nên như thế?

Xem ra, là ông đã quá nương tay.

Ngay từ đầu, ông không nên giữ lại tính mạng của nàng.

Hoàng hậu định đỡ hoàng đế, ông lại vẫy tay ý bảo không cần.

Nguyên Duật Phong nâng mắt, nói: "Nếu không phải, vậy phụ hoàng đang có ý gì?"

"Người!" Hoàng đế đứng lên, một trận đau đầu đột nhiên đánh úp. Ông cơ hồ không đứng thẳng được, Hoàng hậu hoảng sợ, kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy thân thể sắp ngã của ông, quay đầu trách mắng: "Làm càn! Sao con có thể nói chuyện với phụ hoàng mình như thế! Không phải chỉ là một nô tỳ thôi sao? Giết nàng ta đi!"

Trái tim Thượng Trang "thình thịch" nhảy loạn, cục diện như vậy, cục diện như vậy, một câu nàng cũng không có tư cách để nói. Sinh tử của nàng đang nằm trong tay bọn họ.

Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng: "Ngay cả thân muội muội ngài còn hạ thủ được, huống chi hôm nay chẳng qua là một cung nữ hèn mọn."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Phụ tử

"Người... Khụ khụ..." Hoàng đế chỉ tay vào Nguyên Duật Phong, nếp nhăn trên khuôn mặt bị bàn tay che đi lúc này ẩn ẩn dữ tợn.

Hoàng đế tức giận rồi, hoặc có thể nói, con giận này không thể đơn giản hóa giải.

Hoàng hậu sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Thánh Thượng bớt giận, Thánh Thượng bớt giận. Thái tử chỉ là nhất thời hồ đồ, nó không phải có ý như vậy."

Đôi môi Thượng Trang giật giật, thứ làm nàng khiếp sợ không phải con thịnh nộ của hoàng đế, mà là những lời của Nguyên Duật Phong.

Thân muội muội của hoàng đế, đó không phải cô cô của hần sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng lập tức nắm chặt thành nắm.

Thái tử...

Hai mắt khép lại, lúc này, cho dù nàng muốn trốn, sợ rằng đã không còn kịp.

Rốt cuộc, nàng cũng biết vì sao Tề Hiền phi ngàn chọn vạn tuyển lại nhìn trúng nàng.

Nàng không biết An Lăng gia đã đắc tội với hoàng đế thế nào, nhưng Tề Hiền phi muốn mượn việc này, đồng thời lợi dụng cả việc ba năm trước của Thái tử đồng loạt đem ra. Nếu đã như thế, bà ấy còn sợ hoàng đế không nổi giận sao?

Ngôi vị trữ quân, mặc dù xưa nay thường chọn trưởng tử, nhưng nếu không thuận theo hoàng đế, ngôi vị Thái tử của Nguyên Duật Phong có thể bị phế truất bất cứ lúc nào.

Hoàng hậu nhìn Thái tử, gấp gấp nói: "Phong Nhi, còn không mau nhận sai với phụ hoàng."

Nhận sai, điều đó đồng nghĩa với việc tự tay giết cung nữ bên cạnh. Điểm này, trong lòng Nguyên Duật Phong vô cùng rõ ràng.

Nhưng, hần đã làm sai chuyện gì chứ?

Ba năm trước, hần không thể ngăn cản được bi kịch xảy ra, cho nên lúc này, hần sẽ không tiếp tục hèn nhát như thế nữa. Không phải vì yêu thích cung nữ này, hần chỉ đơn giản không muốn giết một người vô tội mà thôi.

Hoặc là, có thể nói, cái thân phận ngày ngày kiềm chế hần, trong khắc này, hần đột nhiên muốn vứt bỏ tất cả.

Có lẽ là vì tức giận, có lẽ, hần muốn được sống vì chính mình một lần.

Nguyên Duật Phong hành lễ với người trước mặt, rồi nói: "Nếu phụ hoàng không còn chuyện gì khác, nhi thần không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Con xin cáo lui trước." Nói xong, hần đứng dậy, giữ chặt ống tay áo của Thượng Trang, muốn bước ra ngoài.

"Đứng lại!" Hoàng hậu liền gọi hần, trong lòng không khỏi nóng lòng, sốt ruột. Đứa con trai này, hôm nay nó bị làm sao vậy? Sao nó có thể như thế mà rời đi chứ? Dưới tình thế khẩn cấp, bà đành hét lớn: "Người đâu, đem tiện tỷ này..."

"Hoàng hậu." Hoàng đế cắt ngang lời bà, thần sắc ngưng trọng. Ông đẩy tay Hoàng hậu ra, tiến lên mấy bước, mở miệng, "Chuyện đã qua lâu như vậy, trăm cứ tưởng con đã quên. Thật không ngờ, con căn bản chưa từng quên, hơn nữa còn canh cánh trong lòng đúng không?"

Nguyên Duật Phong nắm chặt tay Thượng Trang, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Hần ngẩng đầu, đáp: "Việc đó, nhi thần có thể không truy cứu, nhưng nhi thần vĩnh viễn không thể quên được."

Nghe ba chữ "Không truy cứu" từ miệng hần nói, trái tim buộc chặt của hoàng đế mới buông lỏng một chút, dù sao, đây cũng là đứa con trai mà ông thích nhất. Nhưng, hần lại nói vĩnh viễn không thể quên được, điều này ngược lại làm ông lo lắng.

Ánh mắt nhìn về nữ tử đứng sau Thái tử, hoàng đế nói: "Hôm nay, con giết nàng ta, trăm sẽ bỏ qua chuyện cũ. Trăm sẽ đồng ý với con, cho nàng nhập hoàng lăng." Người cũng đã chết rồi, ông còn sợ gì nữa."

Lúc này, ông chỉ sợ người sống.

Ông sợ họa thủy này mê hoặc Thái tử, sợ giang sơn ông vất vả lắm mới ngồi vững lại lần nữa lay động.

Hoàng hậu kinh hãi, nhất thời không dám nói chuyện.

Nguyên Duật Phong căng mắt nhìn hoàng đế, để ông nói ra lời này, hần biết không hề dễ dàng.

Trả lại thân phận công chúa cho cô cô, đây là nguyện vọng lớn nhất đời hần. Sau này, tới lúc đăng cơ, hần sẽ lập tức thực hiện. Nhưng hiện tại, hần phải dùng máu tươi của một cung nữ vô tội để lót đường sao?

Việc này, không phải là điều hần muốn.

Chuyện cũ đã qua, nếu cô cô ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định cũng không muốn hần làm như vậy.

"Nhi thần, làm không được."

Hần biết, nói ra lời này, chính hần sẽ có kết cục gì.

Thời gian trôi qua ba năm, quan hệ phụ tử của bọn họ khó lắm mới được hàn gắn, nhưng trong thời khắc này lại bị phá vỡ.

Hoàng đế giận dữ, xoay người nhặt chùy thủ, mở vỏ đao ra, lên tiếng: "Trẫm hôm nay sẽ tự mình động thủ!" Nói rồi, thanh chùy thủ sắc bén đã đâm tới Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Loại bỏ

Ánh sáng của thanh chùy thủ hiện lên, trong khắc đó, đầu óc Thượng Trang bỗng nhiên trống rỗng.

Nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới hoàng đế sẽ tự ra tay giết nàng.

Mấy ngày trước, ông còn nói giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng hiện tại, lý do còn không phải vẫn là vì nàng "không chịu an phận" sao?

Bởi vì khúc mắc của ba năm trước, Thái tử mới không giết nàng, nhưng hoàng đế chắc chắn sẽ không giống vậy. Điểm này, trong lòng Thượng Trang hiểu.

Vậy hiện tại, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ, nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, sâu trong nội tâm, nàng muốn sống.

Thái tử không giết nàng là vì khúc mắc của ba năm trước, nhưng hoàng đế lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân. Điểm này, trong lòng Thượng Trang biết rõ.

Vậy, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, nàng muốn sống.

Cánh tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy. Nguyên Duật Phong dùng sức kéo cung nữ qua một bên, nhát đao của hoàng đế lập tức chém vào hư không. Hoàng hậu xanh mặt, nhanh chóng tiến lên đỡ ông, thấp giọng: "Thánh Thượng, long thể quan trọng hơn."

Hoàng đế nặng nề hừ một tiếng, chỉ tay thẳng vào Nguyên Duật Phong: "To gan, có phải trẫm quá dung túng ngươi không? Trẫm không tin, đường đường là thiên tử Tây Chu, trẫm lại không lấy được tính mạng của một đứa cung nữ. Ai dám can trẫm hả? Khụ khụ..."

Một hơi nói nhiều như vậy, hoàng đế nhin không được xoay người ho khan.

Hoàng hậu vỗ lưng giúp ông, một mặt nhìn Nguyên Duật Phong, quát: "Phong Nhi, con còn chưa biết sai sao?"

Thượng Trang bị hấn kéo ra sau, tâm trí vẫn còn hoảng loạn đã nghe nam tử lên tiếng: "Nhi thần không biết mình sai ở chỗ nào."

"Con!" Hoàng hậu mở to hai mắt nhìn đứa con không chịu khuất phục của mình. Nếu có thể, bà thật sự muốn tiến lên đánh hấn tính lại.

Ba năm trước, nếu không phải bà khóc lóc cầu xin, hoàng đế cũng nể mặt người đã chết mới không so đo với hấn. Lúc này, sao hấn còn chưa thông suốt chứ?

"Tốt, Tốt lắm! Thật là đứa con ngoan của trẫm!" Hoàng đế tức giận, cắn răng nói: "Hôm nay, trẫm sẽ phế đi vị trí Thái tử của ngươi!"

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu sợ hãi, thân thể liền mềm nhũn ra, suýt nữa đã khụy xuống đất.

Cánh tay Nguyên Duật Phong giữ ống tay Thượng Trang khê buộc chặt, phế Thái tử...

Ba năm trước, hoàng đế cũng đã từng nói như vậy, lúc này, ông lại lần nữa nói ra, liệu chuyện này, thật sự không thể挽回 sao?

Còn hấn, hỏi hận sao?

Ha ha, hấn cười lạnh một tiếng, lui lại nửa bước.

Hoàng đế thở hắt hắt mấy hơi, lại nói: "Trẫm vẫn còn sống, mấy việc này còn chưa tới lượt ngươi làm càn! Ngươi đâu!" Ông cao giọng kêu.

Thượng Trang chấn động, trong một khắc đó, nàng cũng không biết bản thân bị sao, mạnh mẽ quỳ xuống, cúi đầu: "Thánh Thượng ngàn vạn không được!" Không thể phế Thái tử!

Lúc này, tất cả mọi người đều cả kinh.

Thái giám vừa đẩy cửa vào cũng bị bầu không khí bên trong làm cho hoảng sợ, hần chần chờ, không biết có nên tiếp tục đi vào hay không.

Hoàng đế cũng không tin nhìn cung nữ bên dưới, nàng cúi đầu, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh. Ông không biết nếu nàng ngự trang sẽ có bộ dáng thể nào nữa. Nhưng, thời điểm nàng đứng ra đã rõ, điều kiện không phé Thái tử, chính là, hần tự tay giết nàng.

Nguyên Duật Phong ngây người, nàng, điên rồi sao?

Trong điện im lặng chỉ còn nghe tiếng hít thở của bốn người, thỉnh thoảng có thêm tiếng ho khan của hoàng đế.

Sàn nhà lạnh lẽo bên dưới truyền tới chân Thượng Trang.

Sợ sao?

Đương nhiên là sợ.

Nhưng, vì sao còn phải đứng ra?

Nghĩ tới câu hỏi này, nàng đột nhiên muốn cười, có lẽ là vì, nguyên nhân vô cùng đơn giản. Hoàng đế và Hoàng hậu đều muốn tốt cho Thái tử, nhưng Tề Hiền phi là lợi dụng nàng làm ngòi thuốc nổ công kích. Việc tới nước này, nàng cũng không thể thay đổi việc gì. Nhưng, nàng không phải loại người chỉ biết ngồi chờ chết.

Ánh mắt Hoàng đế khóa chặt nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu, ông vừa định lên tiếng thì giọng nói của thái giám từ bên ngoài truyền tới: "Khởi bẩm Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Nụ cười

Không biết tại sao, thời điểm thái giám nhắc tới hai chữ kia, cả người Thượng Trang run rẩy.

Trái tim vốn đang thắt chặt của nàng, tại một khắc đó, từ từ buông lỏng.

Nàng, thật sự đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Y tới đây, là vì nàng sao?

Hai nắm đấm vẫn đặt dưới sàn nhà lạnh lẽo, nàng lúc này, ngay cả dũng khí nâng mắt nhìn cũng không có.

Hoàn Vương đi vào, thấy Hoàng hậu và Thái tử đều ở đây, trên mặt y cũng chưa từng lộ ra kinh ngạc dư thừa. Việc hôm nay, sáng sớm y đã biết, không phải sao?

Y vốn dĩ muốn tìm cơ truyền lời nói thân mình không khỏe, không tiện vào cung.

Đơn giản là vì, y muốn tránh mặt.

Dù sao đó cũng là gợn sóng của hoàng thất, cũng liên quan tới chính y.

Nhưng, vòng đi vòng lại, y rốt cuộc vẫn tới.

Vì nàng sao?

Y không nhìn thấy, nhưng y có thể cảm giác được thân ảnh bé nhỏ đang ở trong điện. Thậm chí, y còn có thể nghe rõ tiếng hít thở của nàng.

Cả người bất giác căng thẳng, y thật sự không biết bản thân rốt cuộc bị sao vậy, sâu trong nội tâm lại có một chút hoảng hốt.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, nhíu mày: "Sáng nay nghe nói thân thể đệ không khỏe, phải ở phủ nghỉ ngơi, sao lúc này lại tới?" Thời điểm hỏi chuyện, ánh mắt ông bất giác nhìn về Thượng Trang đang quỳ bên dưới. Không biết vì sao, ông lại cảm thấy chuyện Hoàn Vương tới có liên quan đến nữ tử này.

Nếu thật là vậy, nàng khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Hoàn Vương hành lễ, rồi thấp giọng: "Thần đệ chẳng qua cảm thấy có chút lạnh trong người, cũng không có gì đáng ngại. Thánh Thượng sai người truyền lời, nói lâu rồi không cùng thần đệ hàn huyên, cho nên hôm nay, thần đệ tới." Y dừng một lát, nhũn mày, "Chỉ là, hình như thần đệ tới không đúng thời điểm."

Nghe vậy, Hoàng hậu vội nói: "Nếu Vương gia đã tới, vậy hãy cùng Thánh Thượng trò chuyện đi." Bà thấy Nguyên Chính Hoàn như gặp được cứu tinh. Lúc này, mặc kệ ai vào đây cũng được, bà chỉ hi vọng Hoàng đế có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Dù sao, những lời hôm nay Hoàng đế nói cũng chỉ là tức giận, chưa truyền ra ngoài, càng không phải thánh dụ, cho nên không sao.

Nếu để người có tâm cho rằng đây là khẩu dụ của Hoàng đế mà truyền ra ngoài, sau này dù muốn thu lại cũng rất khó khăn.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng hậu, ông sao lại không biết tâm tư của bà. Chỉ là, đứa con trai này của ông phải...

Ông thờ dài một tiếng, sống trong hoàng thất, người trọng tình cuối cùng cũng dễ mềm lòng. Thái tử của ông chính là người như vậy. Ông muốn đem giang sơn giao cho Nguyên Duật Phong, nhưng ông lại sợ hấn sẽ cô phụ tấm lòng của ông.

Hoàng đế lắc đầu, thôi, việc hôm nay, tạm thời như vậy.

Ông vẫy tay: "Hoàng hậu và Thái tử lui xuống đi, trẫm và Hoàn Vương muốn nói chuyện."

Hai tiếng "Thái tử" nói ra từ miệng Hoàng đế, trong lòng Hoàng hậu vô cùng cao hứng, điều này chứng minh, trong lòng ông vẫn còn chấp nhận đứa con trai này. Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Bà như trút được gánh nặng, nhanh chóng tiến lên giữ chặt tay Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Thần thiếp và Thái tử xin cáo lui."

"Phụ hoàng..."

Nguyên Duật Phong chỉ mới mở miệng đã nghe Hoàng hậu nói nhỏ bên tai hấn: "Phong Nhi, con thật sự muốn ép chết mẫu hậu sao?"

Không biết vì sao, Thượng Trang bất giác quay đầu nhìn nam tử phía sau.

Nàng biết, Thái tử liều mạng bảo vệ nàng không hề liên quan tới yêu thích, hấn chỉ là vì chuyện này mà nhớ về việc xưa.

Mà lúc này, Nguyên Chính Hoàn đã tới, nàng như không còn sợ gì nữa.

Nhìn Nguyên Duật Phong, nàng cười khê.

Nam tử lập tức ngây người.

Hấn chưa từng gặp qua nụ cười xinh đẹp như vậy. Hoàng đế muốn giết nàng, nàng lại có thể tươi cười an ủi hấn.

An Lăng Vu, người rót cuộc là nữ tử thế nào?

Hấn cũng bất giác cười với nàng.

Cười, cả hai đều rất thoải mái.

"Nương nương và điện hạ đi thông thả." Nguyên Chính Hoàn thân nhiên lên tiếng.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn y, trên khuôn mặt đó chưa từng biểu lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng ánh mắt đó vẫn sáng trong như vậy.

Lời của y, nàng có thể nghe ra ý tứ bên trong.

Y đang đuổi Thái tử ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Nghe nói

Hoàng hậu và Thái tử đều đã ra ngoài, trong điện chỉ còn lại ba người.

Thượng Trang vẫn quỳ dưới đất.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, sau đó trở về ghế ngồi. Nguyên Chính Hoàn lên tiếng hỏi: "Trong phòng còn ai khác sao?"

Y biết, nàng đang ở đây.

Nhưng y vẫn muốn hỏi.

Hoàng đế lúc này mới hoàn hồn, dường như có chút kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt. Ông cười trừ, đúng vậy, y căn bản không thấy, vì sao vừa rồi thời điểm tới đây, ông lại nghĩ mục đích là vì nữ tử này chứ?

Tâm trạng đề phòng cuối cùng cũng buông bỏ, Hoàng đế gật đầu: "Một cung nữ phạm sai thôi." Chuyện của Thái tử chưa truyền ra ngoài, tại sao ông còn lo lắng Nguyên Chính Hoàn biết được chứ?

Hoàn Vương khẽ cười: "Vậy sao? Cung nữ có thể khiến Thánh Thượng tự mình thăm vấn, nàng ấy rốt cuộc đã phạm lỗi gì?"

Hoàng đế không trả lời, chỉ nhìn Thượng Trang, nói: "Vừa rồi người nói ngàn vạn không thể, trăm thật muốn nghe lý do của người."

Nguyên Chính Hoàn không khỏi kinh ngạc, chỉ là ông không hỏi y, vậy y chỉ đành nghe trước rồi tính.

Thượng Trang hít vào một hơi, chần chờ một lúc mới đáp: "Thánh Thượng..." Lúc nói chuyện, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Chính Hoàn.

Hoàng đế lại nói: "Hoàn Vương không phải người ngoài, trăm muốn nghe giải thích của người."

Giải thích? Đó căn bản không phải giải thích trong lòng nàng, đó là sự thật.

Thượng Trang khẽ nhíu mày, nàng hi vọng những lời mình nói đúng như suy nghĩ của Hoàng đế.

Nàng vẫn cúi thấp đầu, lên tiếng: "Long thể của Thánh Thượng đang không được tốt, lúc này... Lúc này nếu còn ban đạo thánh chỉ kia, bên phía hậu cung nhất định sẽ đại loạn. Nô tỳ chỉ là một kẻ tầm thường, nhưng việc này cũng nghe nói ít nhiều." Tuy Hoàng đế nói Hoàn Vương không phải người ngoài, nhưng trước mặt y, nàng không nhắc tới chuyện "Phế Thái tử". Vấn đề ông hỏi lại mờ mịt như vậy, nàng cũng không thể trả lời thẳng ra.

Lời nàng vừa dứt, cả người Hoàng đế run lên, không tin nhìn nàng.

Quả thật, sức khỏe của ông đã không bằng như trước. Thái tử còn, trong triều cũng không có bất cứ động tĩnh nào. Giờ phút này, một khi phế Thái tử, hậu cung tiền triều nhất định sẽ có sóng to gió lớn. Đó là điều ông không thể ngăn cản, cho nên, ông mới do dự.

Hôm nay nếu không phải Nguyên Duật Phong thật sự làm ông tức giận, ông cũng sẽ không buột miệng nói ra lời đó. Thái độ của Thái tử đối với ông..

Hoàng đế lắc đầu.

Cho dù là ba năm trước, ông cũng chưa từng như thế.

Nhưng, nữ tử trước mặt này...

Từ trí tuệ của nàng, từ những lời nàng vừa nói, ông mới có thể nhìn thấu tất cả.

Một câu "Nô tỳ cũng nghe nói ít nhiều" đã giải thích với ông, nàng làm sao nói ra được những lời này, mọi thứ đương nhiên đều là nghe nói. Nàng còn thông minh che giấu nấy chữ vương triều diệt vong, nhưng ông làm sao không biết, đây mới là suy nghĩ thật sự của nàng.

Hoàng đế thở dài một tiếng, đáng tiếc, nàng mang họ An Lăng!

Hình ảnh chôn sâu trong ký ức đột nhiên chen chúc hiện lên. Hoàng đế nhắm mắt, cánh tay siết chặt cạnh bàn. Đoạn hồi ức đó, cả đời này ông sẽ không thể quên.

Đột nhiên, Nguyên Chính Hoàn lên tiếng, cười nói: "Thần đệ ngu muội, không thể đoán ra ý tứ trong lời của mọi người." Nhìn Hoàng đế thở dài, y tiếp tục, "Xem ra, là thần đệ tới không đúng lúc."

Nói xong, y lăn bánh xe muốn rời đi.

Hoàng đế vội lên tiếng: "Trăm còn có chuyện muốn nói với đệ." Ông nhìn Thượng Trang, "Ra ngoài quỳ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Hủy hôn

Thượng Trang bắt giác nhìn Nguyên Chính Hoàn, chần chờ một lát, cuối cùng cũng đứng dậy lui ra.

Bên ngoài, tất cả cung nhân đều im lặng đứng chờ.

Thượng Trang nhìn về cửa lớn Càn Thừa cung, cung kính quỳ xuống.

Có thái giám tiến lên, cẩn thận đóng cửa lại.

Không gian trong phòng từ từ tối dần.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, lên tiếng: "Trẫm nghe nói đệ và Mộ Dung Vân Khương đã gặp mặt?"

Nguyên Chính Hoàn yếu ớt cười: "Vâng, cái gì cũng không gạt được Thánh Thượng." Y biết, chỉ cần y tới, Hoàng đế nhất định sẽ nhắc tới Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng đế gật đầu, nói: "Trẫm có ý đề nàng ấy làm Hoàn Vương phi của đệ."

Ông chỉ nói một câu như vậy, không còn gì hơn.

Ông muốn nói với Nguyên Chính Hoàn, việc này ông đã định, không phải hỏi y đồng ý hay không.

Thần sắc Nguyên Chính Hoàn chưa từng thay đổi, chỉ đáp: "Thần đệ biết, nhưng thần đệ lại nghe nói, nàng ấy ở trước mặt ngài, kháng chi." Dừng một lát, y cười nhạo, sau đó mới tiếp tục, "Có lẽ, nàng ấy không muốn gả cho thần đệ." Thời điểm nói chuyện, bàn tay y chậm rãi xoa đầu gối.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng đế.

Ông thờ dài, mở miệng: "Đệ yên tâm, mặc kệ nàng ấy có đồng ý hay không, nàng ấy vẫn sẽ trở thành Hoàn Vương phi."

Nguyên Chính Hoàn cười tự giễu, nâng mắt: "Thần đệ đã từng tuổi này, lời đồn sau lưng tất nhiên đã nghe rất nhiều nhưng trước giờ chưa có ai nói thẳng như vậy. Nếu thánh ý đã quyết, thần đệ không dám kháng chi."

Mộ Dung Vân Khương không muốn gả cho y, còn y cũng không muốn kết hôn. Nhưng, nếu y kháng chi không cưới, với tính tình đa nghi của Hoàng đế, ông nhất định sẽ suy nghĩ rất nhiều. Chẳng bằng, y đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Mộ Dung Vân Khương.

Với tình hình hiện tại, Hoàng đế cũng sẽ không khó xử người nhà Mộ Dung.

Nguyên Chính Hoàn thần nhiên nói, trong lòng Hoàng đế có chút do dự.

Chưa sót trong đó, ông đương nhiên nghe ra.

Quả thật, hành động của Mộ Dung Vân Khương đã làm mất hết mặt mũi của Hoàn Vương.

Hoàng đế không khỏi nhớ lại Tiên hoàng trước khi băng hà gọi ông một mình tới trước giường. Tiên đế muốn ông đừng gây khó xử cho ấu đệ này, còn muốn ông sau này đừng giết y, cho dù y làm sai chuyện gì.

Sau đó, Tiên hoàng mới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ông.

Tất cả, ông vẫn nhớ rõ.

Cho nên, sau khi đăng cơ, ông không để y giống mấy Vương gia khác về đất phong.

Ông nghĩ, những gì ông làm, nếu phụ hoàng ở trên trời có nhìn thấy cũng sẽ vui mừng.

Nhưng hiện tại, ông biết Mộ Dung Vân Khương rõ ràng không muốn gả cho y, ông vẫn còn tiếp tục cưỡng ép sao? Hoàn Vương cũng mang họ Nguyên, ông không thể để người nhà học Nguyên cảm thấy sống khuất nhục.

"Chính Hoàn." Hoàng đế thờ dài một tiếng, gọi tên y.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Đã lâu rồi Thánh Thượng không gọi tên của thần đệ." Ngón tay thon dài lạnh lẽo buộc chặt, chẳng qua là một tiếng gọi nhưng y đã hiểu tất cả.

Y là Vương gia Tây Chu không tranh với đời, nhưng lúc này là chung thân đại sự của y, y không định khoan nhượng.

Cho nên, y mới làm Hoàng đế nhớ tới Tiên hoàng.

Hoàng đế không nhắc tới hôn sự nữa, chỉ nói: "Nhiều năm như vậy, đệ vẫn chưa tìm được thần y kia sao?" Nghe nói dưới núi Du Châu có một thần y, chỉ cần người qua tay hắn đều hết bệnh.

Nguyên Chính Hoàn cười, lắc đầu: "Việc này Thánh Thượng không phải không biết, khi đó, thần đệ còn tự mình tới tìm nhưng thần y đã không còn ở đó. Thần đệ đã tìm thêm mấy năm cũng không tin tức gì. Cũng không biết, thần y đã ngao du ở đâu rồi."

Hoàng đế nhất thời nghẹn lời, cười một tiếng, cũng không nói gì.

Trên mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn hiện lên nụ cười thản nhiên như trước.

Ngày đó y vẫn còn nhớ rõ, nhà gỗ dưới chân núi kia, nơi nơi đều nhiễm máu tươi. Cái mùi máu nồng đậm đó, cho tới hôm nay, ký ức vẫn còn mới mẻ như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hầu hạ

Hoàng đế đột nhiên đứng lên.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, mở miệng nói: "Thánh Thượng vẫn nên nghỉ ngơi trước đi, chuyện của Chính Hoàn đã làm ngài khó xử rồi."

Hoàng đế ho khan một trận, nâng mắt nhìn y, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Hôn sự này, thôi bỏ đi."

"Thánh Thượng..."

Hoàng đế cắt ngang, mỉm cười: "Đệ là hoàng đệ của trẫm, trẫm biết nên làm thế nào." Ông đã chiếm quá nhiều thứ của y rồi, mà hiện tại, mệnh của ông cũng không còn dài, ông muốn vì con cháu của mình mà tích đức.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Vây, Chính Hoàn tạ ơn Thánh Thượng." Y dừng lại, rốt cuộc cũng hỏi tới chuyện của Thượng Trang, "Đúng rồi, cung nữ đang quỳ bên ngoài kia đã phạm tội gì vậy?"

Hoàng đế trầm giọng: "Ý đồ câu dẫn Thái tử."

Không biết vì sao nghe những lời này, Nguyên Chính Hoàn không khỏi nhớ lại hôm đó, Nguyên Duật Diệp cũng nói với y, nàng câu dẫn hắn.

A, y bất giác cười.

"Cười gì?" Hoàng đế nhíu mày nhìn y.

Y không kinh hoàng, chỉ nhẹ giọng đáp: "Nếu Thánh Thượng chỉ phạt nàng quỳ gối bên ngoài, vậy xem ra cũng không phải đại sự gì." Cho dù là đại sự, y cũng muốn nó thành việc nhỏ.

Ánh mắt Hoàng đế dừng ngay cửa lớn.

Nói chuyện một hồi với Hoàn Vương, ông sớm đã không còn để trong lòng chuyện vừa rồi, bây giờ nhắc lại cũng không còn thịnh nộ giống lúc trước. Dù sao, Thái tử vẫn là đứa con ông thích nhất, nếu không, vị trí Thái tử này ông cũng không giao cho hắn.

Người trước mặt không nói gì, nhưng nghe tiếng hít thở đều đều của Hoàng đế, Nguyên Chính Hoàn đã nhận ra, phần nộ ban đầu đã được giảm bớt.

"Chẳng qua là một cung nữ mà thôi, Thánh Thượng không cần vì nàng mà tổn hại long thể." Y thản nhiên nói.

Chẳng qua là một cung nữ mà thôi.

Hoàng đế cẩn thận ngẫm nghĩ lời nói của y, ông nâng tay khê vuốt thái dương, đúng vậy, chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi nhưng sao lại khiến ông đề ý như vậy chứ? Chẳng lẽ bản thân thật sự đã già rồi sao?

Cho nên, những chuyện ông lo lắng luôn làm quá lên như vậy?

Hoàng đế cười tự giễu một tiếng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Nếu Thánh Thượng còn lo lắng cho Thái tử lại không muốn giết nàng, chi bằng, hãy cho nàng một danh phận. Như thế, thân phận khác xưa, Thái tử cũng tự nhiên hiểu rõ." Thời điểm nói lời này, trong lòng y bất giác căng thẳng.

Một loại cảm giác vô cùng khó chịu, y cũng không nói rõ là vì sao.

Y biết Hoàng đế sẽ không đồng ý, nếu ông muốn giữ nàng bên cạnh, chắc chắn sẽ không đợi đến hôm nay. Nhưng, nếu ông thật sự nghe lời của y, cho nàng danh phận, vậy...

Bàn tay bắt giác xoa ngực, trái tim y, có chút đau đớn.

Hoàng đế chú ý tới khác thường của y, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

Y kinh hãi, chỉ qua loa trả lời: "Trời lạnh, thân đệ có chút không thoải mái."

Hoàng đế ho khan một tiếng, mới nói: "Vậy hồi phủ đi, trẫm cũng muốn nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn chân chờ, cuối cùng cũng gật đầu, gọi Mạc Tầm vào trong.

Hoàng đế nhìn y ra ngoài, một lát sau liền kêu Trần Trung, nói: "Truyền An Lăng Vu vào."

Thượng Trang tiến vào, vẫn theo quy củ quỳ trước mặt ông.

Nàng không biết Hoàn Vương và Hoàng đế đã nói những gì, thời điểm y lướt qua nàng, nàng cũng không ngẩng đầu. Nàng chỉ có thể nghe tiếng bánh xe lăn qua.

Hoàng đế chăm chăm nhìn nàng một lúc, ông không thể phủ nhận, nữ tử trước mặt này, rất thôi mình.

Lời của Nguyên Chính Hoàn muốn nói với ông, vì một cung nữ hèn mọn mà làm hỏng mối quan hệ với Thái tử, thật không đáng. Mà người ông đề ý, cũng là nữ tử thông minh này.

Sự gan dạ sáng suốt của nàng, xác thực cũng khiến ông thương thức.

"An Lăng Vu."

Cả người Thượng Trang run lên, cúi đầu trả lời: "Có nô tỳ."

Hoàng đế lại ho khan mấy tiếng, mới nói: "Từ hôm nay trở đi, người qua Càn Thừa cung hầu hạ trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Khát nước

Từ hôm nay trở đi, người tới Càn Thừa cung hầu hạ...

Ra khỏi đại điện, bên tai Thượng Trang vẫn vang vọng lời nói của Hoàng đế.

Vừa rồi, ông còn một lòng muốn giết nàng, lại bỗng dưng nói, muốn nàng tới ngự tiền hầu hạ.

Từ nay về sau, nàng là ngự thị, là nữ quan có phẩm cấp, là Thượng nghĩa tam phẩm.

Là phúc hay họa, chính nàng cũng không nói rõ.

Thượng Trang lắc đầu, từ bậc thang Càn Thừa cung đi xuống, lúc nâng mắt lại nhìn thấy nam tử ngồi trên xe lăn. Ánh sáng chiếu vào gương mặt y hình như càng thêm chói mắt.

Mạc Tầm thấy nàng đi ra, bắt giác nhíu mày, hẳn có chút không cam lòng nói nhỏ bên tai Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, nàng ra rồi."

Thượng Trang kinh hãi, y, đặc biệt ở đây chờ nàng sao?

Bước chân bắt giác dừng lại, nàng bỗng nhiên không có dũng khí tiến lên, duy trì khoảng cách với y hai trượng.

Y vẫn tay, ý bảo Mạc Tầm lui xuống.

Mạc Tầm ngẩng đầu liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng một cái mới xoay người rời đi.

Thấy Mạc Tầm đã đi xa, trong nháy mắt, Thượng Trang bỗng nhiên lại muốn xoay người chạy trốn.

Lúc Mạc Tầm thấy nàng không hề tỏ ra kinh ngạc, như vậy chỉ có một khả năng, chính là Nguyên Chính Hoàn đã biết thân phận của nàng. Nàng thật sự không biết phải đối diện với y thế nào.

Cái xấu hổ đó đột nhiên kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Liệu rằng y có nghĩ nàng tiếp cận y là có mục đích hay không? Liệu y có nghĩ nàng căn bản không có ý tốt hay không?

Thượng Trang suy nghĩ bấy罢, bỗng nhiên nghe nam tử trước mặt lên tiếng: "Vì sao không tới đây? Ngươi cũng biết, ta không nhìn thấy mà." Nụ cười trên môi như gió, lời nói vô cùng mềm nhẹ, tất cả giống như chưa từng có sự xấu hổ giữa bọn họ tồn tại qua.

Thượng Trang khiếp sợ, mặc y không nhìn thấy nhưng thính lực thì không ai bằng. Y nói như thế, chẳng qua là không biết nàng đang khó xử.

Mọi thứ, trong lòng nàng đều hiểu.

Nàng từ từ tới gần, đột nhiên nghe phía sau có tiếng người chạy xuống bậc thang, lúc quay đầu đã thấy một thái giám. Hắn thấy nàng, kinh ngạc: "Vu Thượng nghĩa sao còn ở đây, Thánh Thượng đang chờ ngươi về Hoán Y Cục thu dọn đồ đạc đó!"

Hắn không đợi Thượng Trang mở miệng, lập tức chạy về phía Hoàn Vương, nói: "Thì ra Vương gia còn ở đây, Thánh Thượng phân phó nô tài tới Ngự được phòng lấy nhân sâm đưa tới vương phủ, Thánh Thượng còn nói muốn ngài cố gắng nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn đáp lời: "Thay bốn vương cảm tạ Thánh Thượng."

Thái giám gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy tới Ngự được phòng.

Thượng Trang kinh hãi, bước lên phía trước, vội vàng hỏi y: "Vương gia không khỏe sao?"

Nàng bắt tri bắt giác kéo gần khoảng cách của hai người.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên muốn cười, đó là, vui vẻ sao?

Không biết tại sao, một khắc đó, y lại gật đầu: "Ừ."

Nàng lừa y một lần, y cũng lừa nàng một lần, bọn họ như vậy, huề nhau.

Thượng Trang thấy y cười, không khỏi nhủ lòng mảy đen nhánh, gặng dứ nói: "Thân thể ngài không khỏe, sao còn cười được? Mạc Tầm đâu? Kêu hắn đưa ngài trở về đi." Nàng đưa mắt nhìn quanh nhưng lại không thấy bóng dáng Mạc Tầm.

Không biết vì sao, trong lòng nàng đột nhiên khẩn trương, quay đầu lại nhìn y, cắn môi mở miệng: "Ngài bị bệnh sao còn tiến cung?" Nàng vẫn còn nhớ Thánh Thượng có nói, ban đầu y cáo bệnh ở phủ.

Nghe tiếng nàng kích động, y hình như vô cùng cao hứng.

Nguyên Chính Hoàn cười: "Bốn vương khát nước."

Một câu không đầu vào đầu làm Thượng Trang sững sốt.

"Bốn vương khát nước." Y lặp lại một lần.

Thượng Trang lúc này mới phản ứng lại, vội nói: "Nô tỳ trở về rót nước cho ngài."

Nói xong, nàng lập tức xoay người đi, lại nghe y lên tiếng: "Không phải trở về Hoán Y Cục thu dọn sao? Vậy bốn vương tới đó uống nước."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Xin lỗi

Thượng Trang dừng bước, không tin quay đầu nhìn nam tử, y nói, muốn tới Hoán Y Cục uống nước sao?

Một khắc này, nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Y đường đường là một Vương gia, lại muốn tới Hoán Y Cục uống nước?

"Còn không đi?" Y giục.

"Vương gia..." Nàng xác định y đã biết thân phận của nàng, nhưng vì sao lại xem như chưa từng có gì mà đối đãi với nàng như vậy?

Bước chân nữ tử vẫn không động, nam tử nhíu mày: "Ta không khỏe."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, vội tới trước xe lăn, lo lắng hỏi: "Ngài không khỏe thì kêu thái y tới xem bệnh, sao còn muốn tới Hoán Y Cục?"

Y khẽ cười, cũng không nói chuyện.

Cho dù Thượng Trang có hỏi thì bước chân bên dưới chưa từng dừng lại. Nàng hình như có chút thích thời khắc hiện tại. Vụng trộm nhìn y, nàng mới phát hiện, thân thể y quá gầy ốm, gầy ốm tới nàng nhìn cũng đau lòng.

Hai người không ai nói gì, ngay cả hô hấp cũng đều đều.

.....

Tin tức lan truyền trong cung rất nhanh, cho dù là tốt, hay xấu.

Thời điểm tới Hoán Y Cục, bọn họ đã thấy Từ ma ma đứng chờ trước cửa. Bà ta đưa mắt nhìn tới, thấy Nguyên Chính Hoàn, không khỏi kinh hãi, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia." Bà ta thầm suy nghĩ, đang êm đẹp, Hoàn Vương tới nơi này làm gì?

Đưa mắt liếc nhìn nữ tử sau y, không lẽ là tới đánh phủ đầu bà sao?

Bà cũng vừa mới biết nàng được thăng lên làm ngự tiền Thượng nghĩa, nhưng lại không ngờ rắc rối tới nhanh như vậy.

Nguyên Chính Hoàn thân nhiên nói: "Miễn lễ."

Từ ma ma kích động đứng lên, nhìn qua Thượng Trang, cười cười: "Vu Thượng nghĩa, đồ đạc cô cô đã giúp cô thu dọn xong."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn bà ta, nhớ lại thái độ của bà ta lúc trước, một tiếng "Vu Thượng nghĩa" này nghe thật chói tai.

Chẳng qua, điều nàng quan tâm đương nhiên không phải việc này.

Đưa đầu nhìn vào bên trong, nàng hỏi: "Phục Linh đâu?" Một đêm này không biết nàng ấy như thế nào.

Từ ma ma vội đáp: "À, đang ở trong phòng."

Nghe vậy, Thượng Trang cũng không nói gì thêm, đẩy xe lăn đi vào.

Cửa phòng mở, quả nhiên nhìn thấy Phục Linh đang ở bên giường. Những cung nữ khác giờ phút này đều không ở trong phòng, nàng nghe tiếng nâng mắt, thấy Thượng Trang, vui mừng chạy tới, kêu: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Thượng Trang bước tới kéo Phục Linh xem xem, trên mặt sưng phù, những chỗ khác đều không sao. Thượng Trang cắn môi, Từ ma ma không phạt nàng ấy, đây không phải tác phong của bà ta.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt Phục Linh, nàng lại khéo léo tránh đi, cười nói: "Nô tỳ không sao? Tiểu thư không xảy ra chuyện gì chứ?" Thời điểm hỏi chuyện, nàng mới nhớ tới phía sau còn có người.

Nghe Nguyên Chính Hoàn ho một tiếng, Thượng Trang mới hoàn hồn, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quên Vương gia." Nói xong, nàng tiến lên, lại phát hiện ẩm trà sớm đã trống không.

Phục Linh vừa nhìn đã hiểu ý, lập tức cầm ấm trà chạy ra, một mặt nói: "Vương gia xin đợi một chút, nô tỳ đi pha trà."

"Phục Linh." Thượng Trang gọi cung nữ một tiếng, nàng ấy đã chạy như bay.

"Thượng Trang." Nam tử đột nhiên gọi tên nàng.

Cả người run lên, nàng quay đầu lại nhìn y. Nếu đã biết nàng là An Lăng Vu, vì sao còn gọi Thượng Trang như thế?

"Thượng Trang?" Không nghe nàng trả lời, y nhíu mày gọi một tiếng.

Nàng xấu hổ tiến lên: "Vương gia không thoải mái chỗ nào sao?"

Bị nàng đột nhiên hỏi thế, y nhất thời nghẹn lời. Sau một lúc lâu, y mới khẽ cười, đáp: "Bổn vương rất đáng sợ sao?"

"Không có..." Nàng theo bản năng lắc đầu.

Không phải y đáng sợ, mà vì nàng lừa y, nên không còn mặt mũi để tới gần.

Nhưng, nếu nói lừa thì phải nhắc từ lúc còn ở An Lăng phủ.

A, nàng thờ dài.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Xin lỗi."

Thượng Trang cả kinh nhìn y, rõ ràng là y sai trước, tại sao y lại đi nói lời này.

"Chuyện hương lộ hoa hồng, kỳ thật, ta biết." Hôm qua, y vừa ngửi được mùi hương trên người nàng đã nhận ra, nhưng lại không nói. Sau khi về phủ, không biết tại sao, cả đêm y không thể ngủ được.

Trước ngực, hình như có thứ gì chèn ép, thật sự rất khó chịu.

Thượng Trang nhìn y, khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười: "Nhưng cuối cùng ngài vẫn tới."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Nịnh bợ

Nhưng cuối cùng, ngài vẫn tới.

Nguyên Chính Hoàn nao nao trong lòng, khẽ cười: "Chưa trễ sao?"

Thượng Trang lắc đầu, nhìn y: "Không trễ."

Trả lời chỉ có hai chữ, nhưng trái tim lại vô cùng vui vẻ. Y tới, là vì nàng, thật sự là vì nàng.

Nữ tử trước mặt cao hứng, y lại nhận ra được, điều này thật kỳ lạ, không phải sao?

Ý cười trên mặt bị thu lại, y thấp giọng: "Ta cứ nghĩ người sẽ trách ta."

"Nô tỳ không dám." Vì sao phải trách y? Ngay cả không tới, đó cũng không phải lỗi của y.

Nói cho cùng, bọn họ chẳng qua chỉ mới gặp nhau ba lần mà thôi.

Lúc này, nghe tiếng có người đi vào, Thượng Trang quay đầu, đã thấy Từ ma ma. Nàng kinh hãi, bà ta lại cười cười tiến lên, hướng Nguyên Chính Hoàn hành lễ, mới quay lại nhìn nàng: "Vu Thượng nghĩa, nghe nói cô sắp tới ngự tiền hầu hạ, bọn nha đầu này luyện tiết cô nên nhờ ta tới tặng mấy thứ này." Nói xong, bà ta đặt son phấn trong lòng lên bàn, còn nhìn nàng cười.

Thượng Trang đương nhiên hiểu, tất cả chẳng qua là mấy thứ bà ta bóc lột trên người các cung nữ, lúc này mang tới để lấy lòng nàng.

Đúng lúc Phục Linh trở về, nàng nói với Phục Linh: "Phục Linh, những thứ này đều là mấy tỷ muội trong viện tặng cho ta, nhưng ta làm sao dùng nhiều như vậy. Người ra ngoài trả lại cho các nàng, giúp ta nói tiếng cảm ơn."

Phục Linh buông ấm trà trong tay, cầm đồ trên bàn rồi đi ra ngoài.

Từ ma ma xanh mặt, chẳng qua lúc này cũng không tiện bộc phát. Đồ bà ta khó lắm mới lấy được, lại bị một câu của con nha đầu này mà phải trả về toàn bộ sao?

Thượng Trang cố ý cười cười: "Nô tỳ còn phải cảm ơn ma ma, tâm ý nô tỳ xin nhận, những thứ này, thôi đi."

Trong lòng Từ ma ma tuy tức giận nhưng không biểu hiện, ngoài mặt vẫn cười: "Vu Thượng nghĩa đừng xưng nô tỳ trước mặt ta nữa, ta đây sao có thể nhận." Thời điểm nói chuyện, bà ta bất giác nhìn qua Nguyên Chính Hoàn bên cạnh.

Quan hệ giữa Hoàn Vương và Thượng Trang là gì bà không biết, bà chỉ biết, Hoàn Vương đến nay chưa lập Vương phi. Nếu nữ tử trước mặt có cơ hội trở thành Hoàn Vương phi tương lai, bà càng phải ra sức nịnh bợ.

Trong lòng thầm nghĩ trộm như thế.

Thượng Trang không muốn cùng bà ta dây dưa, tùy tiện nói: "Ma ma ra ngoài trước đi, Vương gia... Còn có việc."

Từ ma ma kinh hãi, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quấy rầy Vương gia." Nói xong, bà ta lập tức lui xuống.

Thượng Trang đợi bà ta ra ngoài, nhanh chóng tiến lên đóng cửa, lại nghe nam tử phía sau khẽ cười: "Ta có việc gì sao?" Nàng không biết lời mình vừa nói rất dễ làm người ta...

Thượng Trang ngăn người, quay đầu hỏi lại: "Ngài không phải khát nước sao?" Vừa nói, nàng tới cạnh bàn rót trà đưa tới cho y.

Y nhận lấy, uống một ngụm, mới hỏi: "Người này lúc trước không tốt với ngươi sao?"

Thật lợi hại, chỉ mới trò chuyện mấy câu ngắn ngủi mà y đã nghe ra được sự tình. Thượng Trang cũng không kiêng kị, chỉ nói: "Trong cung, có cái gì mà được cho không. Thứ người ta nhìn vào, là quyền lực trong tay mình." Nàng, không phải là một ví dụ điển hình sao?

Cánh tay giữ chén trà run lên, y nâng mắt, hỏi nàng: "Như vậy, ngươi muốn sao?"

Nàng lắc đầu: "Nô tỳ không thể bài xích."

Nàng trả lời "Không thể", mà không phải "Không", bởi vì nàng hiểu, nếu muốn sống thì không thể dựa vào người khác. Nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Lời này dừng ngay trái tim Nguyên Chính Hoàn, khiến tâm thần y rung động.

Tất cả đều là bất đắc dĩ, không phải sao?

Thì ra "Không thể" không chỉ có người trong hoàng thất bọn họ. Những ai bị nhốt trong hoàng cung khổng lồ này, đều như thế.

Y bỗng nhiên nghĩ tới mẫu hậu.

Bà là nữ tử không tranh không giành trong hậu cung, mà bà có thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu đều là vì tình yêu của phụ hoàng. Cho nên, khi đó, bà mới không thể không...

Y cúi đầu, cánh tay dùng sức làm nước trà đổ ra.

Thượng Trang kinh hãi, vội tiến lên đỡ y, nhíu mày hỏi: "Vương gia không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Tình lang

Thái dương nam tử rờn rờn mồ hôi.

Tướng y khó chịu trong người, Thượng Trang không khỏi kích động. Nàng vội lấy khăn lau giúp y, một mặt nói nhỏ: "Vương gia, mời thái y tới xem, được không?"

"Không, không cần." Nam tử lắc đầu.

Thượng Trang gạt mình, Hoàn Vương như vậy, nàng chưa bao giờ thấy qua.

Hoàn Vương trong mắt nàng trước giờ đều vô cùng bình tĩnh.

Y, rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tay nàng nhận lấy chén trà của y, trong lúc vô tình chạm đến bàn tay đó. Rất lạnh, so với thời điểm nắm lấy tay nàng còn lạnh hơn.

Không, hiện tại phải nói là lạnh như băng.

Nam tử dường như ý thức được điều gì, yếu ớt cười một tiếng, lắc đầu: "Ta thất thố rồi."

Thượng Trang vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới ồn ào.

"An Lăng Vu đâu?" Kêu nàng ta ra đây!" Thật là một nữ tử kiêu ngạo.

Bên ngoài, Từ ma ma đi theo sau Tần Lương đệ, cười lạnh, nhỏ giọng: "Lương đệ, không biết Lương đệ tìm Vu Thượng nghĩa vì chuyện gì? Hoàn..."

"Vu Thượng nghĩa?" Tần Lương đệ cười lạnh, Từ ma ma sợ tới mức không dám nói tiếp.

Từ ma ma là người nhất thời, việc giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều ấy. Xem ra, Tần Lương đệ không có ý tốt. Hiện tại, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên, tốt nhất bà nên im lặng.

Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nữ tử kia thật có bản lĩnh, tới ngự tiền còn có thể giữ được mạng nhỏ.

Đáng giận!

Nàng cứ tưởng nói cho Hoàng hậu chuyện của cung nữ này với Thái tử, nàng ta nhất định sẽ bị trị tội, nào ngờ...

Tần Lương đệ cắn răng, trước mặt Thái tử, nàng sẽ không ngốc mà động tới nàng ta, nhưng bây giờ nàng ta đã về Hoán Y Cục, nếu không làm gì đó, thế thì quá mất mặt. Việc này không thể trông cậy vào Lâm Phụng nghi, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Tần Lương đệ nhìn cung nữ, quát: "Mở cửa."

"Vâng." Cung nữ tiến lên, vừa định mở cửa đã thấy Thượng Trang từ bên trong ra ngoài.

"Nô tỳ tham kiến Lương đệ." Nàng theo quy củ hành lễ.

Tần Lương đệ tiến lên, hốc mắt hơi đỏ, mở miệng: "An Lăng Vu, ta thật hâm mộ ngươi."

Thượng Trang kinh hãi, bất giác ngẩng đầu, lại nghe nữ tử trước mắt tiếp tục nói: "Điện hạ vì ngươi, ngay cả Thánh Thượng cũng đắc tội, lúc này còn tự nhốt mình trong phòng, ai cũng không gặp. Đêm qua ngài ấy chưa ăn gì, bây giờ lại như vậy, sức khỏe đâu mà chịu được. Ta thật không còn cách nào khác mới tới đây tìm ngươi, ngươi đi khuyên nhủ điện hạ đi."

Thượng Trang không khỏi giật mình.

Nữ tử trước mặt nói chuyện, thần sắc không hề thay đổi.

Nàng ta, muốn nàng tới Đông cung sao?

Mạng nhỏ của nàng vừa mới nhặt về, nếu đi nữa, nàng không lo cổ mình quá cứng hay sao? Huống hồ, nếu Thái tử tiếp tục có liên quan tới nàng, Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho hẳn.

Tần Lương đệ...

Thượng Trang im lặng nhìn nàng ta, nàng ta chắc chắn là đang tính kế, chỉ sợ, nàng còn chưa bước vào Đông cung đã bị tội danh câu dẫn Thái tử chụp lên đầu. Lần này đúng lúc có thể nói là nàng chủ động, đến khi đó, Thái tử sẽ không có chút quan hệ tới việc này.

Nàng cúi thấp đầu, đáp: "Lương đệ trở về đi, nô tỳ sẽ không tới Đông cung."

Ánh mắt Tần Lương đệ thay đổi, nàng không nghe lầm đấy chứ? Nàng ta không chịu đi sao?

Cố nén lửa giận trong lòng, Tần Lương đệ mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Thượng Trang không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh trả lời: "Ngay cả ngài cũng không khuyên nhủ được điện hạ, nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ bé, sao có thể lay động tâm ý của ngài ấy được?" Nàng đi là tự hại mình, có lẽ còn hại luôn Nguyên Duệ Phong.

Tần Lương đệ trừng mắt nhìn cung nữ trước mặt, nàng ta có ý gì? Châm chọc nàng sao?

Đang định mở miệng, ánh mắt Tần Lương đệ lơ đãng nhìn một góc khăn tay lộ ra trong lòng Thượng Trang.

Đó là... Khăn tay của Nam tử!

Khăn Thái tử dùng đều dùng kim vàng hoặc chỉ bạc thêu thành. Như vậy, đây là...

Nàng ta chấn động, ánh mắt dời về cửa phòng đóng chặt phía sau Thượng Trang. Cảm giác bên trong có người, khoe miệng nàng ta cười lạnh. Nếu thật sự là vậy thì không cần phí sức nữa, cung nữ có tư tình, tội danh này, vô cùng nghiêm trọng.

Đồng nghĩa với việc, xử tử.

Giống như nhặt được bảo bối, nàng ta vui vẻ, nói với Thượng Trang: "Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, ta vào phòng chờ là được." Nói xong, nàng ta liền nâng bước.

"Lương đệ." Thượng Trang vội vàng ngăn cản.

Tần Lương đệ cười đắc ý: "Sao vậy? Tại sao không cho ta vào? Chẳng lẽ bên trong che giấu tình lang của người?" Nói xong, nàng ta đưa mắt nhìn cung nữ bên cạnh.

Cung nữ kia hiểu ý, thừa dịp Thượng Trang không kịp phòng bị, nhanh chóng tiến lên, đẩy cửa...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Hại người

Thượng Trang không kịp ngăn cản, cung nữ vừa đẩy cửa ra, lập tức vọt vào.

Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng "A".

Nét cười trên mặt Tần Lương đệ hiện lên tia đắc ý, nàng ta nhìn Thượng Trang, sau đó nâng bước đi tới.

Nam tử trong phòng chậm rãi lăn xe tới, khẽ cười: "Hôm nay Tần Lương đệ cũng có hứng tới Hoán Y Cục uống nước sao?" Không biết từ khi nào, y đã cầm chén trà trong tay.

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, ngàn vạn lần nàng cũng không nghĩ tới, nam nhân trong phòng này lại là Hoàn Vương.

Nàng ta không phải không biết, sáng này, Hoàn Vương tới Càn Thừa cung, Thánh Thượng mới không truy cứu chuyện Thái tử chống đối. Lúc này, sao nàng có thể nói An Lăng Vu và Hoàn Vương có gian tình chứ?

Cung nữ xông vào sợ tới xanh mặt, nàng ta quay đầu nhìn chủ tử của mình.

Thượng Trang hít một hơi, tiến lên nhỏ giọng hỏi y: "Vương gia lại khát sao?"

Y gật đầu.

Tần Lương đệ chỉ đành hành lễ: "Thỉnh an hoàng thúc."

"Khụ khụ..."

Thượng Trang thấy y đột nhiên ho khan, hoảng sợ, vội lưng giúp y, nhủ mày hỏi: "Ngài sao vậy?"

Y phất tay, cười nói: "Khụ khụ... Không có gì, bốn vương chi là có chút kinh hãi. Khi nào..." Y quay đầu về phía Tần Lương đệ, "Khi nào thì Thái tử lập Thái tử phi vậy? Bốn vương, sao lại không biết?"

Sắc mặt Tần Lương đệ lập tức trắng bệch, nàng nhất thời nôn nóng nên quên mất việc này. Chỉ có Thái tử phi mới có thể theo Thái tử gọi y một tiếng "Hoàng thúc", còn nàng hiện tại, chẳng qua chỉ là một Lương đệ nhỏ nhoi, hẳn không có tư cách xưng hô với y như thế.

"Việc này..." Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nhất thời không thể bào chữa.

Nguyên Chính Hoàn không đợi nàng trả lời, tiện thể nói: "Trà cũng uống xong rồi, thị vệ của bốn vương chắc cũng đã tới. Vu Thượng nghĩa, người cũng nên qua Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng đi."

Tần Lương đệ giống như vừa thấy cứu tinh, vội nói: "Nếu đã như vậy, ta đi trước." Dứt lời, nàng ta cuống quýt xoay người ra ngoài.

Cung nữ xanh mặt cũng vội vàng đi theo.

"Xi..." Thượng Trang nhịn không được cười ra tiếng.

"Cười cái gì?" Nam tử cũng cười, hỏi.

Nàng nhìn y: "Nô tỳ không biết thì ra lúc Vương gia hại người cũng lợi hại như vậy."

Y lại lắc đầu, không hề lên tiếng. Kỳ thật chuyện hại người cũng không phải y am hiểu.

Thượng Trang thấy sắc mặt y đã tốt hơn, đưa tay nhận lấy chén trà rồi trở về bàn, trong đầu không khỏi suy nghĩ, Mạc Tầm, hẳn thật sự biết y ở đây sao?

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi nàng.

"Dạ?" Nàng kinh ngạc quay đầu, dường như đã quen với cách y gọi mình như thế.

"Khăn tay, trả cho ta."

Thượng Trang kinh hãi, lúc cúi đầu mới phát hiện, thì ra khăn tay của y lộ ra ngoài một góc. Chính nàng cũng không để ý, thì ra đây là khăn tay nàng giúp y lau mồ hôi.

Như vậy, Tần Lương đệ đột nhiên xông vào, cũng bởi vì vật này sao?

Nhưng điều khiến nàng kinh hơn vẫn là Nguyên Chính Hoàn.

Sóng gió vừa đi qua nàng vẫn không phát hiện, mà y, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng có thể nói ra ngọn nguồn.

Nàng tin tưởng, mắt của y tuy mù, nhưng y dùng trái tim để nhìn, mọi thứ dường như rõ ràng hơn bất luận kẻ khác.

Nhưng, trả lại cho y, nàng không nỡ.

Thứ này, trong lúc đó, là bằng chứng duy nhất ràng buộc giữa nàng và y.

Cho nên, nàng mới luôn mang bên người.

"Vương gia..."

Nàng vốn định lấy hết dừng khí cự tuyệt, nhưng lại bị y cắt ngang: "Có một số thứ không cần phải dùng vật ngoài để duy trì. Giữ nó, có lẽ sẽ gây họa cho ngươi." Cho nên, y mới đòi lại.

Trong lòng Thượng Trang khẽ động, thật vậy sao? Nàng ở trong lòng y, cũng như vậy sao?

Chiếc khăn, cuối cùng nàng cũng giao cho y.

Ngón tay thon dài nhận lấy khăn lụa, lúc này bên ngoài truyền tới tiếng của Mạc Tâm: "Chủ tử, chúng ta hồi phủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Bảo vệ

"Ừ." Nguyên Chính Hoàn trả lời, thuận tay cất khăn lụa vào trong áo, bàn tay đẩy xe lăn.

"Vương gia." Thượng Trang bỗng nhiên gọi y. Y run lên, sau đó quay đầu nhìn lại, nghe nàng tiếp tục: "Nô tỳ, có chuyện muốn cầu xin Vương gia."

Y nhú mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Vòng tới trước, Thượng Trang mới mở miệng: "Nô tỳ cầu xin Vương gia nhận Phục Linh làm tỳ nữ của ngài." Nàng tới ngự tiền, tuy bề ngoài vô cùng vinh qua, nhưng chỉ có nàng biết rõ, Hoàng đế đề bạt không phải bởi vì yêu thích.

Nguyên nhân phía sau, có nhiều chuyện nàng đoán ra được, nhưng có một số lại không.

Mà nay Phục Linh đang ở Hoán Y Cục, cuộc sống sau này vô cùng khó khăn. Trong hoàng cung này, người nàng có thể cầu xin chỉ có Nguyên Chính Hoàn.

Y khẽ cười: "Muốn một cung nữ cũng không phải khó, chỉ là đôi khi, quá suy nghĩ cho người khác cũng không phải chuyện tốt."

Y nói vậy, xem như đã đồng ý.

Thượng Trang có chút cao hứng, vội vàng tạ ơn, rồi nói: "Nô tỳ đương nhiên sẽ tự lo cho mình." Phục Linh có lẽ biết thân phận thật của nàng, nếu nàng ấy sống trong cung không tốt, sợ rằng sẽ bị người khác mua chuộc.

Nàng khẽ cắn môi, rốt cuộc thì từ khi nào, nàng cũng đã bắt đầu học tính kế?

Thượng Trang bắt đầu cười, tựa như những lời vừa rồi, là vì chính nàng.

Nếu có thể sống, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là gặp lại muội muội thất lạc lâu năm.

Nguyên Chính Hoàn yên tâm cười, lên tiếng: "Ở đây, nếu được ngươi hãy học cách bảo vệ chính mình. Nhưng, ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi." Đã bao lâu rồi y chưa từng hứa hẹn với người khác như vậy?

Bởi vì y luôn nghĩ, y không làm được.

Nhưng, nữ tử trước mặt lại khiến nội tâm y dấy lên hi vọng.

Hi vọng nàng sống tốt.

Cả người Thượng Trang run lên, nàng không tin nhìn y, trên môi hiện lên ý cười, hỏi: "Vì sao Vương gia phải bảo vệ nô tỳ?"

"Ta thích ngươi." Y nói.

Trái tim dường như chậm một nhịp, có chút đau xót, vui vẻ.

Y nói, thích nàng....

Vậy, là loại thích này sao?

Thượng Trang cắn môi, nàng không dám hỏi.

Y đột nhiên gọi: "Mạc Tầm."

Cửa mở ra, Mạc Tầm vội về mặt không chút thay đổi bước vào. Từ lúc nàng lừa gạt chủ tử nhà mình, ấn tượng hẳn dành cho nàng, so với thời điểm gặp mặt đã ác cảm hơn. Hẳn không thích nữ tử như vậy, hẳn thế, nếu nàng làm chủ tử hẳn bị thương, hẳn tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.

Ngày hôm nay, lúc y đi, ánh mặt trời tốt lên khác thường.

Nàng đứng trước cửa, thấy y quay đầu lại, cả người đột nhiên giật mình.

Đôi mắt kia vẫn mê người như vậy.

Nàng tin, y cũng đã "thấy" nàng.

Nàng bỗng dưng cảm thấy, nam tử như vậy, cho dù nhìn từ xa cũng rất tốt.

Lúc đó, trong đầu lại nhớ tới Mộ Dung Vân Khương, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếc hận thay nàng ấy. Bởi vì, nàng ấy không biết chính mình đã bỏ lỡ nam tử tốt như vậy.

.....

Thu dọn xong, Thượng Trang lập tức qua Càn Thừa cung.

Thái giám nói, Hoàng đế uống thuốc xong đã đi ngủ rồi. Nàng đợi tới buổi tối cũng không có gì để làm.

Nữ quan, so với cung nữ không phẩm cấp vẫn có khác biệt.

Hiện tại nàng là ngự tiền Thượng nghĩa, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể lệnh nàng làm việc.

Quay lại Hoán Y Cục, Từ ma ma không có ở đây, nàng liền đi tìm Phục Linh. Nàng ấy vẫn đang giặt giũ y phục, thấy Thượng Trang, khoe miệng liền cong lên: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Nàng và nàng ấy vui vẻ trò chuyện.

Một lát sau, bên ngoài có người chạy vào, nàng mắt đã thấy Từ ma ma. Bà ta thấy Thượng Trang ở đây, không khỏi kinh hãi, còn cười nhìn Phục Linh: "Mau mau, Vương gia muốn thu nhận ngươi làm tỳ nữ! Còn không mau theo ta đi tạ ơn?"

Nhất thời Phục Linh không kịp phản ứng, Thượng Trang liền cười nói: "Còn không mau đi?" Nàng cũng rất kinh ngạc, không ngờ lại nhanh như thế.

Từ ma ma cười cười: "Vu Thượng nghĩa nói đúng, đừng để Thành Vương điện hạ chờ lâu."

Lời vừa dứt, hai mắt Thượng Trang lập tức căng lớn.

Bà ta nói cái gì? Thành Vương điện hạ?

Nguyên Duật Diệp?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Chuyển đi

Từ ma ma đã muốn kéo Phục Linh ra ngoài.

"Tiểu thư." Phục Linh khẽ gọi nàng.

Thượng Trang đứng thẳng người, dường như lúc này mới có phản ứng, tại sao người tới lại là Nguyên Duật Diệp?

Nàng không phải nói với Hoàn Vương, xin y đưa Phục Linh đi sao?

Từ ma ma lôi kéo Phục Linh ra ngoài, không ngừng giảng đạo lý: "Vương gia muốn là phúc khí ba đời của ngươi, lát nữa gặp Vương gia ngươi không được nhiều lời, nhớ chưa?"

"Vâng." Phục Linh cắn môi đáp.

Cách Hoán Y Cục không xa có một thủy tạ, nhìn qua đó đã thấy có hai bóng người.

Nam tử ngồi dựa vào lan can, nhắm nháp ly trà trong tay. Linh Khuyết đứng cạnh hắn, nhìn qua bên này, nói nhỏ: "Vương gia, người tới rồi."

Từ ma ma và Phục Linh quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

Nguyên Duật Diệp nhìn Từ ma ma, vẫy tay kêu bà ta lui xuống.

Phục Linh cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Sau một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Sao vậy, bốn vương giúp ngươi ra khỏi Hoán Y Cục, ngươi không nên nói gì với bốn vương sao?" Nói xong, hắn uống một ngụm nước, nheo mắt nhìn nữ tử bên dưới.

Phục Linh kinh hãi, vội đáp: "Nô tỳ tạ ơn Vương gia."

Nguyên Duật Diệp đắc ý cười, buông chén trà xuống, nói tiếp: "Thật ra bên cạnh bốn vương không thiếu tỳ nữ, bốn vương đã có tỳ nữ tốt nhất thiên hạ."

Thời điểm nói chuyện, Linh Khuyết đứng cạnh nhìn không được bật cười, vờn tay đám sau lưng hắn. Hắn nhìn đau, lặng lẽ trừng mắt nhìn nàng.

Phục Linh bị hắn làm cho hồ đồ, nếu đã như vậy, hắn muốn nàng làm gì?

Thanh âm của nam tử trước mặt lại truyền tới: "Bốn vương định đưa ngươi tới Tự Ninh cung cho mẫu phi, đến lúc đó, ngươi phải tận tâm hầu hạ."

Hắn nói vậy, nghĩ là muốn đưa nàng tới cung của Tề Hiền phi.

"Được rồi, bốn vương có việc, đi trước." Hắn đứng lên, tiện thể cúi người nắm cầm nữ tử bên dưới, cười cười, "À, nhớ nói với nàng, bốn vương muốn ngươi, ngày mai sẽ chuyển qua Tự Ninh cung."

Nói xong, hắn buông tay, đi về phía trước.

Linh Khuyết đi theo, nàng nhú mồm, hỏi: "Linh Khuyết không hiểu."

Hắn quay đầu, xoa mũi của nàng, cười mắng: "Ngươi ngốc như thế sao có thể hiểu?"

"Vương gia!" Nàng dậm chân, hận nhất là hắn mắng nàng ngốc. Nàng cắn răng: "Vậy ngài nói đi, vì sao?"

"Không nói cho ngươi biết."

"Vương gia, Vương gia tốt của ta..."

Nguyên Duật Diệp cười, nghiêm túc nói: "Ngươi cũng biết, cung nữ vừa rồi là ai đúng không?"

Linh Khuyết lắc đầu.

Hắn đột nhiên thu nụ cười lại: "Nàng ấy là tỷ nữ An Lăng Vu mang từ nhà mẹ đẻ." Nói xong, con ngươi hắn hiện lên một tia cân nhắc.

Mà ý cười trên mặt Linh Khuyết, cũng cứng đờ lại.

Hắn hồ nháo như vậy, thì ra, là vì An Lăng Vu.

Chuyện Tề Hiền phi lợi dụng An Lăng Vu hãm hại Thái tử, người khác không biết nhưng nàng không phải không rõ. Mặc dù sự tình không được thuận lợi, nhưng thù giữa Tề Hiền phi và An Lăng Vu, đương nhiên đã kết.

Đưa tỷ nữ của nàng ấy cho Tề Hiền phi, hậu quả thế nào, mọi người đều biết.

An Lăng Vu sẽ vì Phục Linh mà cầu xin Nguyên Duật Diệp.

Thật sự là như vậy sao?

Thời điểm Linh Khuyết ngẩng đầu đã thấy nam tử đi xa, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó cắn răng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Cãi lời

Thượng Trang ở trong phòng đợi Phục Linh trở về, nhưng bên tai cứ không ngừng lặp lại mấy câu của Từ ma ma.

Sao có thể là Nguyên Duật Diệp?

Nàng thật sự không thể lý giải nổi.

Không chờ được nữa, nàng đẩy cửa phòng, lập tức ra ngoài. Đúng lúc thấy Từ ma ma quay về, nàng vội lôi kéo bà ta, hỏi: "Cô cô, Vương gia đưa Phục Linh đi đâu rồi?"

Từ ma ma thấy nàng sốt ruột, trong lòng tuy có chút tức giận, chẳng qua ngại thân phận nàng lúc này, bà ta không dám đắc tội, liền chỉ tay ra ngoài: "Ở đình phía trước kia."

Bà ta vừa dứt lời, Thượng Trang đã vọt nhanh qua đó.

Từ ma ma khẽ hừ một tiếng, không thèm quan tâm, lập tức đi vào.

Thượng Trang vừa chạy, trong lòng vừa khẩn trương. Nguyên Duật Diệp làm việc trước giờ nàng không thể đoán được, cũng không biết lần này, hắn rốt cuộc muốn cái gì.

Rất nhanh đã thấy ngôi đình phía trước, nhìn kỹ lại, bên trong chỉ còn một mình Phục Linh, nàng ấy đang định xoay người về Hoán Y Cục. Lúc ngẩng đầu, thấy Thượng Trang đang vội vàng tới đây, nàng ấy không khỏi kinh ngạc, hỏi: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Thượng Trang cẩn thận nhìn Phục Linh một lượt, thấy nàng ấy không sao mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vương gia tìm người không có việc gì chứ?"

"Dạ không có gì." Nàng lắc đầu, sau đó lại nhíu mày, "Chỉ là, trước khi Vương gia đi muốn nô tỳ nói lại với 'nàng', ngày mai ngài ấy điều nô tỳ tới Tụ Ninh cung hầu hạ Hiền phi nương nương. Tiểu thư, ngài nói xem có phải kỳ lạ lắm không, Vương gia không nói rõ 'nàng' là ai hết. Tiểu... A, tiểu thư!"

Phục Linh ở sau lớn tiếng kêu nhưng Thượng Trang không hề dừng bước.

Nguyên Duật Diệp!

Nàng cắn răng, khắc cốt ghi tâm ba chữ này trong lòng.

Điều Phục Linh tới Tụ Ninh cung, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Xuyên qua con đường sớm đã không thấy bóng lưng của hắn, Thượng Trang không biết hắn đã xuất cung chưa, hay là ghé sáng Tụ Ninh cung. Hai tay bắt gắc siết chặt, hắn còn muốn Phục Linh nói chuyện này với nàng, hắn sợ nàng không biết hay sao?

Bởi vì nàng không làm việc cho Tề Hiền phi, cho nên hắn ra oai phủ đầu nàng sao?

Trong đầu suy đi nghĩ lại nhưng vẫn không có đáp án.

Nàng vội vàng trở về, kéo tay Phục Linh, nghiêm túc nói chuyện: "Người phải nhớ rõ, ngày mai không được qua Tụ Ninh cung."

Phục Linh kinh hãi, vội la lên: "Tiểu thư, nô tỳ sao có thể chống đối chủ tử?"

Thượng Trang cắn răng: "Thành Vương không phải chủ tử của người."

Phục Linh ngây người, lại nghe Thượng Trang nói tiếp: "Người phải nhớ rõ. Ngày mai, ta đi tìm hắc. Nàng nhất định phải tìm hắc nói rõ việc này."

"Tiểu thư..."

Phục Linh vừa mở miệng đã bị nàng ngắt lời: "Nếu người muốn sống thì nghe theo ta. Nếu người qua đó, cả ta cũng không thể bảo vệ được người."

Thượng Trang đã nói tới đây, Phục Linh cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Nàng cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

"Nô tỳ nghe theo tiểu thư."

.....

Trở về Hoán Y Cục, nhớ tới chuyện của Nguyên Duật Diệp, trong lòng Thượng Trang không khỏi tức giận.

Thời điểm qua Càn Thừa cung, nàng vô tình nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương từ tầm cung hoàng đế đi ra. Nữ tử đối diện, dĩ nhiên cũng đã thấy nàng.

Hôm nay, nàng ấy tới đây một mình, không có Thanh Nhi.

Mộ Dung Vân Khương hướng nàng hành lễ: "Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe nàng nói chuyện: "Thánh Thượng đã thu hồi khẩu dụ."

Lời của nàng ấy làm Thượng Trang kinh hãi không thôi.

Khẩu dụ, là hôn sự của Mộ Dung Vân Khương và Hoàn Vương sao?

Vì thế, nàng ấy lúc này đã không còn là Vương phi tương lai, mà Thượng Trang là Thượng nghĩa tam phẩm, cho nên nàng ấy gặp nàng, theo lý phải hành lễ.

Thượng Trang khẽ cười: "Như vậy chẳng phải thuận theo ý tiểu thư sao?"

Mộ Dung Vân Khương cũng cười: "Cũng thuận theo ý của Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh ngạc, lời này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Chờ

Mộ Dung Vân Khương cũng không định ở lại, mỉm cười nhìn Thượng Trang rồi rời đi.

Thượng Trang quay đầu nhìn bóng lưng nữ tử, thân phận hiện nay của nàng quả thật có chút khó xử. Lúc trước, Hoàng đế có ý định chọn nàng làm Hoàn Vương phi, tuy hiện tại đã hủy hôn, nhưng ông cũng không thể sắc phong nàng làm phi tử của chính mình.

Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn không thể xuất cung. Dù sao, nàng tới đây với thân phận là tú nữ.

Thượng Trang lắc đầu, tiền đồ của Mộ Dung Vân Khương cũng không phải là chuyện nàng có thể đi quản.

.....

Một đêm này, Thượng Trang căn bản không thể ngủ được. Trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại chuyện của Phục Linh.

Chưa tới giờ Mão, nàng đã đứng dậy tới chính điện. Hiện tại nàng là ngự thị, cho nên phải tới hầu hạ Hoàng đế lâm triều.

Mặc long bào cho Hoàng đế, mỗi một động tác đều phải hết sức cẩn thận. Thỉnh thoảng Hoàng đế chỉ ho khan mấy tiếng, cũng không nói chuyện với nàng. Thượng Trang cúi đầu, làm xong tất cả rồi lui sang một bên đứng.

Hoàng đế bệnh đã lâu nhưng mỗi ngày đều cố gắng thượng triều. Không thể không thừa nhận, với chính sự, ông ấy quả thật tận tâm.

Thấy Trần Trung điu Hoàng đế ra ngoài, Thượng Trang mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nên ra cửa cung chờ Nguyên Duật Diệp, sau khi hạ triều, hần muốn xuất cung thì đương nhiên phải đi qua đó.

Ra ngoài, nàng tình cờ thấy thái giám bên ngoài cao lừng, nàng nhìn không được mà hỏi: "Chuyện gì mà làm công công vui vẻ như vậy?"

Thái giám cười nói: "Vu Thượng nghĩa không cảm thấy bệnh tình của Hoàng Thượng đang chuyển biến tốt sao? Chuyện này không đáng phải vui vẻ sao?"

Thượng Trang còn đang ngẩn ra thì thái giám đã lướt qua người nàng. Nói tới Hoàng đế, sức khỏe của ông quả thật đã tốt hơn trước. Chẳng qua, thái y trong cung đều là người có y thuật cao minh, có thể chữa trị cho Hoàng đế cũng không phải điều gì kỳ lạ.

Một mình tới cửa cung, cô không trực tiếp đứng ngay cửa mà tìm một nơi trốn đi để tiện quan sát tình hình cửa cung. Giờ phút này, cửa cung đóng chặt, nàng đành phải đứng chờ tới thời điểm hạ triều.

Không bao lâu đã có người đi ra.

Thượng Trang căng mắt nhìn, người đi tới rất nhiều nhưng lại không có Nguyên Duật Diệp. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không phải hần lại tới Tự Ninh cung rồi chứ?

Chờ tới lúc cửa cung đóng lại, Nguyên Duật Diệp vẫn chưa đi ra.

Cẩn rằng, nàng do dự không biết có nên đi tìm hần hay không. Lúc hoàn hồn, nàng đột nhiên phát hiện phía sau có người, nhất thời kinh hãi, nàng theo bản năng ôm ngực lui ra sau.

Nâng mắt, hần không phải là Nguyên Duật Diệp mà nàng đợi này giờ sao?

Trong lúc nhất thời, nàng quên hành lễ.

Nam tử trước mặt hiển nhiên không so đo với nàng, hần chỉ nhú mày, mở miệng hỏi: "Lén lút ở đây làm gì?"

Từ Tuyên chính điện đi ra, xa xa, hần đã thấy nàng trốn ở góc này. Hần cũng biết, nàng tới đây làm gì. Chỉ là khi thật sự đối diện với nàng, hần lại muốn giả bộ cái gì cũng không biết.

"À, bốn vương biết rồi, ngoại tới chờ hoàng thúc đứng không?" Hần khẽ cười, lắc đầu nói, "Ngoại không phải không biết, với sức khỏe của hoàng thúc, y không cần phải thượng triều."

"Ngoại!" Thượng Trang nhú mày, nàng không thể để hần vũ nhục Nguyên Chính Hoàn.

Hần một chữ một câu đều là hoàng thúc, nhưng bên trong ẩn chứa bao ý kinh thường.

Nhìn nàng tức giận, hần vui vẻ.

Hần bỏ đi, một mặt nói: "Nếu không tin thì ngoại cứ tiếp tục chờ đi. Bốn vương phải hồi phủ ngủ một giấc."

Thấy hần rời đi, dưới tình thế cấp bách, Thượng Trang đuổi tay nắm lấy ống tay áo của hần...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Quỳ gối

Đây có lẽ là hành động đại nghịch bất đạo nhất mà Thượng Trang từng làm.

Nàng cư nhiên dám động thủ kéo hần?

Cho đến lúc nam tử quay đầu lại, nàng mới hoàn hồn, cả người run run vội vàng rút tay, quỳ xuống: "Nô tỳ đáng chết."

Nguyên Duật Diệp có chút đắc ý, nàng biết sợ rồi sao?

Ha ha, biết sợ mới tốt.

Hắn duỗi tay, trực tiếp kéo thân hình bé nhỏ của nữ tử đứng lên.

Thượng Trang cắn răng, hấn tức giận thật rồi.

Nếu giờ khắc này có thể ngừng đầu, nàng nhất định có thể nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, hấn mới lại gần nàng, nói nhỏ: "Người có chuyện muốn nói với bốn vương sao?"

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hấn.

Lúc này, người trước mặt đã thu lại ý cười, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào nàng.

Thượng Trang không hiểu đến tột cùng hấn muốn làm gì, nhưng vì Phục Linh, nàng chỉ có thể thử một lần này: "Ngài có thể không cần Phục Linh được không?"

Quả nhiên là vì chuyện của nha đầu kia.

Hấn cười thầm, nói: "Sao thế? Chính người đã rời khỏi Hoán Y Cục, chẳng lẽ người lại không cho người khác được thế hay sao?"

Thượng Trang trừng mắt liếc hấn, lúc này nàng có thể khẳng định, trong lòng hấn vô cùng rõ ràng, hấn chỉ là đang giả ngốc trước mặt nàng thôi!

Nhưng, cho dù hấn có giả bộ nàng cũng không thể làm gì hấn. Ai kêu hấn là chủ tử, còn nàng chỉ là cung nữ thôi chứ?

Thượng Trang cố nén tức giận: "Vương gia thật sự muốn tốt cho Phục Linh chứ?"

Hấn nhíu mày: "Bằng không, người nghĩ thế nào?"

"Nô tỳ ngu muội." Nàng cắn răng, "Nếu thật sự có chuyện tốt như vậy, chi bằng Vương gia... Muốn nô tỳ đi."

"An Lăng Vũ, người thật to gan!" Quát xong, hấn dường như không còn tức giận nữa, ngay cả lời nói cũng mang ý cười, "Người muốn bốn vương vì người mà đắc tội với phụ hoàng sao? Ha ha, người đang tính toán bốn vương sao?" Tay hấn bất giác xoa xoa khuôn mặt của nàng.

Thượng Trang nhẩn nhện, hấn biết rõ nàng không phải đang có ý này.

Cùng hấn nói chuyện thật sự mệt mỏi, nhưng thật ra hấn chưa từng tức giận, người nóng vội chỉ có mình nàng.

Nàng lấy hết lá gan chất vấn hấn: "Vậy ngài muốn thế nào? Vì sao phải nhằm vào một nô tỳ?"

Nàng chỉ hỏi mấy câu nhưng đã tỏ ra khí chất kiên cường.

Nguyên Duật Diệp nheo hai mắt lại, nhẹ giọng hỏi: "Bốn vương làm gì người sao?"

"Người!"

Được lắm, nàng thừa nhận, ở trước mặt hấn, nàng chẳng đáng gì cả. Nhưng vì Phục Linh, nàng không thể từ bỏ như vậy.

Thượng Trang vừa định lên tiếng, đã thấy hấn cắt ngang: "Muốn bốn vương không cần kia cũng không phải không thể."

Trong lòng Thượng Trang không khỏi vui vẻ, vội hỏi lại: "Ngài muốn thế nào?"

Hấn khẽ cười: "Người tới ngôi đình lần trước quý gồi cho bốn vương. Hiện tại bốn vương phải qua Tự Ninh cung thăm mẫu phi, nếu người có thành ý có thể quý tới lúc bốn vương trở về."

"Được, nô tỳ đi ngay." Nói xong, nàng không nhìn hấn, trực tiếp xoay người chạy đi.

Không phải chỉ quý thôi sao? Nàng chỉ mong tới lúc đó hấn đừng đổi ý.

Khóe miệng của người đứng sau cong lên ý cười, nhìn nàng tức giận, hấn vừa ý. Đặc biệt là bộ dáng liều mạng của nàng lúc này, thật đáng yêu.

"Đáng yêu?" Hấn nhỏ giọng, hấn điên rồi sao? Vì một cung nữ mà làm nhiều trò như vậy?

"Hảo, nô tỳ cái này đi." Ngửa tất, cũng không nhìn hấn, xoay người liền chạy đi đi.

Thượng Trang chạy nhanh về phía trước, chỉ là mới đi vài bước, nàng đã nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở đứng trước mặt nàng.

Nàng không khỏi kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24: Gặp mưa

Giật mình một cái, Thượng Trang mới cảm thấy bản thân thật buồn cười. Vừa mới hạ triều, Mộ Dung Vân Sở xuất hiện ở đây cũng rất bình thường.

Chỉ là, nàng đột nhiên nhớ lại lần đó chính mình có lòng tốt đỡ hấn lại bị nha đầu của Mộ Dung Vân Khương mắng câu dẫn thiếu gia nhà họ. Cho nên lúc này, nàng không tới gần, chỉ hành lễ với hấn từ xa.

Vừa định đứng dậy rời đi, Mộ Dung Vân Sở bỗng đứng lên tiếng: "Người An Lăng gia quả thật không có tiền đồ."

Nàng kinh hãi, bước chân không khỏi dừng lại. Hấn, rốt cuộc đang nói cái gì?

"Thừa tướng đại nhân..."

"Ta sẽ không để chính mình bị đưa qua đẩy lại." Vì sao nàng ta luôn tỏ ra vô tội như vậy? Cho dù những chuyện đã phát sinh trước mắt, hấn cũng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung nàng. Cuối cùng, hấn chỉ quăng lại một câu, "Thành Vương không phải người người có thể động vào." Nói xong, hấn quay đầu nhìn về phía trước.

Thượng Trang theo ánh mắt của hấn nhìn lại, trong lòng chấn động.

Là vì nghe những lời Nguyên Duật Diệp vừa nói với nàng hay sao?

A, nàng thật có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy hết. Chỉ là, nàng không muốn giải thích với hấn, dù sao hấn cũng không phải là gì của nàng.

Dù sao hấn đã nói như vậy, nàng cũng không còn gì để nói.

Thượng Trang hành lễ với hấn: "Nô tỳ cáo lui", rồi xoay người chạy đi.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nàng, trong lòng cười lạnh, hấn thật chưa từng thấy qua nữ tử nào không biết xấu hổ như vậy. Nàng ta cư nhiên quang minh chính đại nói muốn Thành Vương thu nhận!

Hấn đang muốn rời đi thì đột nhiên nghe phía sau có người gọi. Lúc quay đầu, hấn thấy Trần Trung.

"Trần công công?" Mộ Dung Vân Sở nhíu mày.

"May là Thừa tướng đại nhân chưa xuất cung. Thánh Thượng mời ngài qua nói chuyện."

Hấn ngẩn ra, gật đầu: "Ta đi liền."

.....

Thượng Trang tới đình lý, cả thái dương đã rờn rờn mờ mờ.

Cung nhân đi qua nơi này không nhiều, nhưng, cho dù có đông, nàng vẫn phải quỳ.

Chuyện đã đồng ý, nàng nhất định làm được. Nàng chỉ hi vọng Nguyên Duật Diệp có thể giữ lời của hấn.

Nàng cắn môi, quỳ xuống.

Khoảng một nén nhang, gió đột nhiên nổi lên.

Thượng Trang giật mình, thời điểm nâng mắt đã thấy mây đen kéo tới dày đặc.

Trời sắp mưa, trong lòng nàng thầm nói.

Thượng Trang đang suy nghĩ, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, lạnh quá.

Nàng không khỏi rụt người, gió càng lúc càng lớn. Lá trên cây cũng bị cuốn theo, trong không trung đảo qua mấy vòng, chậm rãi rơi xuống.

Trong lòng thâm than, trời sắp mưa, không biết Nguyên Duật Diệp còn tới hay không?

Đột nhiên, nàng bắt giác cười.

Nếu hắn không tới, đó chẳng khác nào tự vả vào mặt mình. Hắn là người kiêu ngạo, sao có thể không tới?

Trong lòng thâm tự an ủi, nàng chỉ hy vọng nhanh chóng giải quyết sự tình của Phục Linh.

Trời đã bắt đầu mưa, rất lớn, từng giọt nện xuống đất phát ra thanh âm chói tai.

Thượng Trang mặc dù đang quý trong đình, nhưng nước mưa bắn tung tóe ướt hết người nàng. Nàng không khỏi nhích vào giữa, thời điểm ngẩng đầu nhìn ra ngoài mới phát hiện mưa đã vô cùng lớn, cảnh sắc bên ngoài đã khó nhìn rõ.

Trận mưa này chưa từng có dấu hiệu dừng lại, Thượng Trang cũng bắt đầu hoài nghi không biết Nguyên Duật Diệp có tới hay không.

Nhưng, cho dù hiện có đổi ý, không có ô, nàng cũng không thể quay về. Huống chi, nàng không muốn làm người có đầu nhưng không có đuôi.

Đợi thêm một lúc, Thượng Trang hình như nghe tiếng người tới.

Quay đầu, xuyên qua màn mưa, nàng mơ hồ thấy thân ảnh nam tử đi về hướng này.

Là hắn sao?

Thượng Trang nheo mắt, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Ô đâu? Vì sao hắn không mang theo ô?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Tiểu nhân

Đợi bóng người trong mưa tới gần, Thượng Trang mới thấy rõ mặt hắn.

Đúng là Nguyên Duật Diệp!

Nàng cả kinh nhìn hắn, nước mưa theo đường nét khuôn mặt chảy xuống, y phục, toàn bộ cũng đã ướt đầm. Hắn vẫn mặc triều phục như lúc nãy, một khi ướt mưa thì vô cùng nặng.

"Vương gia!" Nàng sợ hãi muốn đứng dậy, lại bị hắn tự tay ngăn cản, còn tà tà cười nhìn nàng. "Bỏn vương còn chưa cho ngươi đứng lên, một chút thành ý này ngươi cũng không có sao?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, đã đến lúc nào rồi mà hắn còn...

Cắn chặt môi, nàng không biết nên nói gì với hắn mới tốt.

Nguyên Duật Diệp ngồi xuống ghế đá, cuối đầu nhìn nàng, hắn thật không ngờ, không ai theo dõi, nàng vẫn một mình ở đây quỳ gối, không hề đứng dậy. Kỳ thật, cho dù nàng làm bộ cũng không có người ngoài biết, không phải sao?

Tuy rằng...

Trong lòng còn đang nghĩ ngợi lung tung, Thượng Trang đã lên tiếng: "Ngài căn bản không tới Tự Ninh cung gặp Hiền phi nương nương, đúng không?" Lúc nàng tới đây, sắc trời cũng đã u ám. Nếu hắn tới cung của Tề Hiền phi, cho dù lúc rời khỏi chưa gặp mưa, nhưng Tề Hiền phi chắc chắn sẽ nhắc hắn mang ô theo.

Hắn cười rộ lên, khen ngợi nhìn nàng: "Ngươi vẫn thông minh như vậy."

Quả nhiên bị nàng đoán đúng, vậy, hắn vẫn luôn ở đây sao?

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi tức giận, hắn rốt cuộc có ý gì chứ? Không tin nàng, cho nên ở đây giám thị nàng sao?

Đúng vậy, may là vừa rồi nàng không từ bỏ, nếu không chẳng phải sẽ vừa lòng hấn hay sao?

Mà hấn lại khẳng khái ở đây, điều đó chứng minh, chuyện của Phục Linh, hấn đồng ý rồi.

Đây có lẽ là chuyện duy nhất làm nàng vui vẻ. Nàng cúi người với hấn: "Nô tỳ cảm ơn Vương gia trước."

Hấn hình như không giống với Tề Hiền phi. Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

Nguyên Duật Diệp cười nhạt một tiếng, sau đó nhú mày: "Thật không ngờ mưa lại lớn thế này."

Thượng Trang kinh hãi, lúc này mới nhớ tới cả người hấn đã ướt đẫm. Mưa lạnh như vậy, hấn mặc y phục ướt sũng trên người chắc chắn sẽ sinh bệnh. Nhưng hiện tại, nàng nên làm gì bây giờ?

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, lúc này, hấn cũng không ngăn cản. Nàng nhỏ giọng: "Vương gia ở đây đợi một lát, nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng xoay người muốn chạy ra ngoài.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội giữ chặt nàng: "Ngươi điên rồi, mưa lớn như vậy ra ngoài làm gì?"

"Nhưng..."

"Bốn vương đã ướt cả người, muốn đi cũng là bốn vương đi."

"Ngài là Vương gia."

Nàng nhìn hấn, vì sao trong lòng lại cảm thấy, thời điểm hấn nói chuyện còn mang theo chút gì đó cao hứng vậy? Chẳng lẽ chuyện bị ướt mưa khiến hấn vui vẻ vậy sao?

Nam tử đắc ý đứng lên, tiến tới gần nàng: "Đau lòng cho bốn vương sao?" Thời điểm hỏi chuyện, một tay hấn nắm lấy cổ tay mảnh mai của nàng.

Thượng Trang không khỏi chán nản, nếu không phải hấn nấp trong chỗ tối giám thị nàng, sao có thể ướt mưa?

Thật sự là... Tiểu nhân!

Trong lòng nàng thầm mắng.

Thượng Trang giãy dụa mấy cái, nhưng hấn quá dùng lực, nàng có làm gì cũng uổng phí sức lực.

Hấn lại xem như không có việc gì: "Ngươi ra ngoài dầm mưa, nếu bị cảm thì sẽ không tốt." Trong lòng nàng run lên, hấn nói tiếp, "Ngươi là cung nữ bị bệnh, nếu để lây cho chủ tử thì phải làm sao? Hơn nữa người đó lại là phụ hoàng."

Hít một hơi thật sâu, nàng còn tưởng hấn sẽ nói cái gì hay lắm.

Được rồi, là nàng nghĩ hấn quá tốt.

Thượng Trang xấu hổ rút tay khỏi lòng bàn tay hấn, nói: "Nhưng ngài bị bệnh, Hiền phi nương nương sẽ không bỏ qua cho nô tỳ."

Hấn giống như bưng bình, buông tay ôm nàng, kêu: "Đúng vậy, mẫu phi sẽ không bỏ qua cho ngươi. Chỉ là, nếu ngươi làm bốn vương hải lòng, bốn vương tự nhiên sẽ không nói ra sai lầm của ngươi."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng cố tình nói như vậy, còn hấn thì hay rồi, vô lại đem trách nhiệm đổ lên người nàng.

Nàng nén cơn giận: "Hiện tại nô tỳ là ngự thị." Ngoại trừ Hoàng đế, ai cũng đừng hòng sai nàng hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 26: Ghen tị

Nguyên Duật Diệp không hề ngại, vẫn cười: "Không phải chính ngươi cầu xin bốn vương muốn ngươi sao?"

Chắc hấn chỉ đang vui đùa, Thượng Trang mở miệng đáp trả: "Nếu thu nhận nô tỳ, ngài không sợ Hiền phi nương nương sẽ mất hứng sao?" Dùng từ mất hứng vẫn còn rất nhẹ, nếu Nguyên Duật Diệp làm vậy, chỉ sợ Tề Hiền phi sẽ tức tới hộc máu.

Nụ cười trên mặt cuối cùng cũng cứng lại, hần nhìn nàng, sau một lúc lâu mới hỏi: "Chuyện mẫu phi tính kể, ngươi vẫn còn nhớ sao?"

Hiện tại hần nói chuyện thật thoải mái, nhưng đối với nàng là một lần dạo quanh quỹ môn quan.

Không biết vì sao, giờ khắc này, nàng không hề sợ hần, liền trả lời: "Nô tỳ không thể không ghi nhớ, nếu không nhớ thì sẽ có lần tiếp theo. Nhưng nô tỳ muốn sống, có nằm mơ cũng muốn bản thân được sống." Tất cả đều là tiếng lòng của nàng.

Nam tử không khỏi run sợ, nhưng hần vẫn cố ý tỏ ra không đồng tình, cười hỏi: "Ngươi sống không được tốt sao?"

Đúng vậy, nàng còn sống.

Nhưng như vậy hần liền quên những chuyện kinh tâm động phách lúc trước hay sao?

Thượng Trang tức giận, cắn răng nói: "Đó là vì Hoàn Vương điện hạ tới kịp lúc." Nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, trái tim của nàng cũng thoáng dịu bớt, bởi vì, y vì nàng mà tới.

Nghe nàng nhắc tới Hoàn Vương, lửa giận trong lòng Nguyên Duật Diệp lại lần nữa nổi lên. Hần nắm chặt cổ tay của nàng khiến nàng đau tới nhủu mày, theo bản năng muốn rút ra.

"Vương gia..."

"Ngươi cho rằng y cứu ngươi, một lòng một dạ muốn cứu ngươi sao?" Hần chưa bao giờ tin Nguyên Chính Hoàn sẽ vì một nữ tử mà mạo hiểm như vậy.

"Vương gia..." Kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, nàng đột nhiên cảm thấy buồn người, bất giác hỏi, "Vì sao ngài lại ghen tị với y?"

Mỗi một lần, những chuyện có liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hần đều tức giận. Bản thân hần luôn cố tình kìm nén, nhưng đôi mắt kia sẽ không gạt người.

Ghen tị.

Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại nghĩ tới hai chữ này.

Chỉ là nàng nghĩ không ra, Nguyên Chính Hoàn đối với hần mà nói đến tột cùng có gì mà khiến hần buông xuống không được?

Mọi thứ của hần đều không thua Thái tử, hần còn có một mẫu phi sau lưng, tiền đồ vô lượng. Mà Nguyên Chính Hoàn, y có cái gì? Ngay cả hôn sự được Hoàng đế ban xuống cũng có thể bị Mộ Dung Vân Khương từ chối.

Nghĩ tới, trong lòng không khỏi khó chịu.

Cố tình, Nguyên Duật Diệp còn nhắm tới y khắp nơi. Cho nên, nàng mới không thích hần.

"Thu lại sự thương hại của ngươi đi." Nhìn vẻ mặt không đành lòng của nữ tử, hần cũng cảm thấy tức giận.

Thượng Trang sợ hãi, lắc đầu: "Nô tỳ không thương hại y, y không cần bất cứ ai thương hại."

Y nói, nếu có thể, y vẫn sẽ bảo vệ nàng. Còn nàng lại bất tri bất giác hy vọng y đừng bị thương, hy vọng y có thể vui vẻ.

Bên ngoài, mưa vẫn lớn như vậy. Từng giọt theo gạch ngói chảy xuống giống như thác nước, đem những thứ xung quanh mái đình ngăn cách với nơi đây. Khắp nơi chỉ có tiếng "ào ào" của gió mang mưa bụi bắn vào.

Trong đình, hai người vẫn nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng buông tay giữ nàng ra, tức giận ngồi xuống.

Thượng Trang vỗ vỗ cổ tay của mình, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ, hần thật là hi vọng ái ố vô thường. Quay đầu nhìn ra bên ngoài, nàng thật hy vọng mưa có thể nhanh chóng ngừng lại, như vậy, nàng sẽ không cần ở cùng với hần.

Qua một lát, nam tử đột nhiên mở miệng: "Bôn vương hối hận."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, hối hận gì chứ? Chuyện của Phục Linh, chẳng lẽ hần lại thay đổi suy nghĩ của mình đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Đổi ý

Nàng vội vàng mở miệng: "Ngài là Vương gia, chuyện đã hứa sao có thể đổi ý chứ?"

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp biến sắc, đứng đờ đẫn tức giận đứng lên, nhú mày: "Trong lòng ngươi, bản vương là kẻ như vậy sao? Đổi ý? Bản vương đột nhiên cũng muốn làm ra loại chuyện này đấy!"

Thượng Trang bị hấn dọa sợ, chẳng lẽ, ý của hắn không phải việc này sao?

Như vậy...

Nàng cắn môi, không biết nói gì.

Hắn cũng không thêm giải thích, chỉ trừng mắt nhìn nàng, tiếng hít thở của hắn đã dần trầm xuống nhưng trái tim Thượng Trang đã có chút loạn nhịp.

Nàng đứng đó, trong lòng xấu hổ.

Quả thật, nàng không nên xúc động như vậy, chỉ là đối diện với Nguyên Duật Diệp, nàng không thể nào giữ được bình tĩnh. Nàng không biết trong lòng hắn đang cất giấu chiêu trò gì, cho nên mới..

Bầu không khí có chút khó xử, mưa bên ngoài cũng như vậy mà càng lúc càng lớn.

Không biết trôi qua bao lâu, bầu trời mới dần dần sáng lên, mưa cũng bắt đầu nhỏ lại.

Thượng Trang không khỏi cao hứng, lúc quay đầu đã thấy Nguyên Duật Diệp lui từng bước ngồi xuống ghế đá, nâng mắt nhìn nàng.

Thấy hắn không có ý định rời đi, Thượng Trang đành lên tiếng trước: "Nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng cũng không đợi hắn đồng ý, lập tức xông r bên ngoài.

Thượng Trang đem ô về, giờ phút này mưa đã rất nhỏ, cho dù có ra ngoài cũng không bị ướt. Chỉ là đưa mắt nhìn tới, bên trong đình lý đã không còn bóng người.

Nàng không khỏi kinh hãi, bước chân bất giác nhanh hơn, trong đình lý, thật sự đã không còn ai.

Nàng vội đưa mắt nhìn bốn phía, một người cũng không thấy. Nàng ôm ô chạy ra ngoài, giữa đường đụng phải một thái giám, liền lập tức hỏi: "Công công có thấy Thành Vương điện hạ đâu không?"

Thái giám kia lắc đầu: "Không thấy."

Không thấy...

Hắn xuất cung rồi sao?

Nếu hắn tới Tự Ninh cung, nàng không dám tới tìm.

Thở dài một tiếng, dù sao chuyện của Phục Linh cũng đã giải quyết, nàng cũng không nên tìm hắn thì hơn.

Đúng rồi, nàng còn phải về Hoán Y Cục nói cho Phục Linh một tiếng, kêu nàng ấy không cần tới Tự Ninh cung hầu hạ. Nàng nhìn sắc trời, đột nhiên giật mình, bây giờ là lúc nào rồi?

Trận mưa này kéo dài, hiện tại, nàng phải về Càn Thừa cung trước.

Phục Linh bên kia không cần gấp, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định trở về Càn Thừa cung.

.....

Trần Trung thấy Thượng Trang trở về, vội vàng chạy tới, nói: "Vu Thượng nghĩa về rồi sao, Thánh Thượng đang tìm ngươi đấy!"

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Thánh Thượng tìm ta làm gì?"

Trần Trung lắc đầu: "Ngươi vẫn là mau vào đi."

Thượng Trang thoáng chần chờ nhưng cuối cùng vẫn bước vào trong.

Tinh thần của Hoàng đế lúc này đã tốt hơn trước, ông đang ngồi trên giường đọc sách. Thượng Trang cẩn thận tiến lên, quỳ xuống: "Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng rồi tiếp tục lật sách, sau đó mới nâng mắt nhìn nàng, hỏi: "Đi đâu vậy."

Thượng Trang vẫn cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: "Trời mưa nên nô tỳ ở trong đình lý của Ngự hoa viên."

Hoàng đế nhìn chiếc ô trong tay của nàng, nàng lại nói: "Vừa rồi có công công đi ngang qua cho nô tỳ mượn." Nàng thực sự sợ Hoàng đế biết chuyện nàng và Nguyên Duật Diệp ở chung, phiền phức của bản thân đã quá nhiều rồi, nàng không muốn tiếp tục chuốc lấy khổ nữa.

Hoàng đế không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: "Lát nữa trầm phải xử lý chính sự, không có thời gian gặp Hiền phi, người thay trầm qua Tự Ninh cung nói với nàng, kêu nàng hôm nay không cần tới đây."

Hoàng đế thân nhiên ra lệnh khiến Thượng Trang không khỏi kinh hãi.

Muốn nàng tới Tự Ninh cung, đó không phải là đưa cừu vào miệng cọp sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Ghi hận

Nhưng nếu Hoàng đế đã ra lệnh, nàng cũng không thể cãi lời.

Trên đường tới Tự Ninh cung, lòng nàng không ngừng bất an.

Từ sau chuyện đó, nàng chưa từng gặp lại Tề Hiền phi. Nhớ lại lần đầu tới Tự Ninh cung, bà ấy còn nắm lấy tay nàng, thân thiết nói bọn họ là thân thích, bà ấy có thể giúp nàng.

Ha ha, nàng cười giễu một tiếng, nơi này có thể có cái gọi là thân thích đáng sao? Hiện tại, nàng xem như đã nhìn thấu.

Bước vào Tự Ninh cung, gặp một cung nữ ra tiếp đón, Thượng Trang vội nói: "Ta phụng mệnh của Thánh Thượng tới truyền lời với Hiền phi nương nương."

Chỉ chốc lát sau, cung nữ đi ra mời Thượng Trang đi vào.

Vừa bước vào, thấy Ti Y đang xoa vai giúp Tề Hiền phi, nàng chần chờ, cuối cùng vẫn tiến lên hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương."

Tề Hiền phi đưa mắt nhìn, cho tới lúc nhìn rõ, ánh mắt bà lộ ra căng thẳng: "An Lăng Vu?"

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, đầu vẫn cúi thấp như trước.

Tề Hiền phi phát tay ý bảo Ti Y lui sang một bên. Bà đứng dậy, đi tới trước mặt Thượng Trang, mỉm cười: "Người hẳn nên tạ ơn bọn cung, nếu không nhờ bọn cung giúp người, sao người có thể trở thành ngự tiền Thượng nghĩa?"

Thượng Trang cũng khẽ cười: "Vâng, nô tỳ tạ ơn nương nương." Nàng sẽ không so đo với bà, dù sao, đối phương cũng là chủ tử một cung.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, mới nói: "Nói đi, chuyện gì?"

"Thánh Thượng nói hôm nay có chính sự phải xử lý, kêu ngài không cần qua Càn Thừa cung."

Tề Hiền phi nhíu mày, hôm nay Thánh Thượng có việc sao? Từ sau chuyện của Thái tử, Thánh Thượng dường như cố ý tránh mặt nàng, nàng muốn gặp nhưng luôn bị cự tuyệt.

"Nương nương..." Ti Y nhỏ giọng gọi bà.

Tề Hiền phi phẫn nộ xoay người, quát: "Phân phó xuống, không cần chuẩn bị điểm tâm nữa."

Ti Y kinh hãi, chẳng qua nàng biết giờ phút này Tề Hiền phi đang tức giận, tốt nhất là nên ít lời. Nàng gật đầu đáp: "Vâng, nô tỳ đi ngay." Sau đó nàng hành lễ, vội vàng lui xuống.

"Nô tỳ cũng xin cáo lui."

Tề Hiền phi chợt lên tiếng: "Vu Nhi."

Bước chân bên dưới lập tức cứng lại, Tề Hiền phi gọi nàng như thế, chắc hẳn là có chuyện.

Nàng xoay người, cúi đầu hỏi: "Nương nương còn gì phân phó sao? Thánh Thượng... Còn chờ nô tỳ trở về trả lời."

Tề Hiền phi miễn cưỡng cười, tiến lên: "Ồ ngự tiền, Thánh Thượng đối xử với người tốt chứ?"

Thượng Trang giật mình nhìn bà, gật đầu: "Ta nương nương quan tâm, nô tỳ vẫn ổn." Thủ đoạn của Tề Hiền phi không phải nàng chưa chứng kiến, hiện tại vẫn nên cách xa bà ấy mới tốt.

Tề Hiền phi cũng gật đầu, nói: "Người là một cô nương thông minh, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt."

"Nô tỳ không hiểu."

Tề Hiền phi không quan tâm nàng có hiểu hay không, chỉ nói: "Lần này Thái tử đắc tội với Thánh Thượng, ấn tượng của ngài ấy với Thái tử chắc hẳn sẽ không còn tốt. Nếu, người có thể đứng cùng chiến tuyến với bọn cung..."

"Nương nương." Nàng lấy hết dũng khí cắt ngang lời bà: "Nô tỳ ngu muội, chỉ sợ phá hư chuyện tốt của nương nương." Hiện tại nàng đã trở thành ngự tiền Thượng nghiã, bà ấy lại cảm thấy nàng còn giá trị lợi dụng tiếp sao?

Tề Hiền phi không ngờ Thượng Trang to gan như vậy, lạnh giọng: "Chuyện của Thái tử, người ghi hận bọn cung?"

"Nô tỳ không dám." Thượng Trang vội quỳ xuống.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, vừa định tiếp tục thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng. Thanh âm của thái giám nhanh chóng truyền tới: "Nương nương, không tốt rồi nương nương! Người trong phủ Thành Vương tới báo, nói Vương gia nhiễm phong hàn, đến giờ sốt cao không lui..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Sinh bệnh

Thượng Trang kinh hãi, thời điểm quay đầu vừa lúc thấy thái giám xông tới. Hắn thở hổn hển, quỳ bên dưới Tề Hiền phi, tiếp tục: "Nương nương, Linh Khuyết cô nương nói..."

"Vô liên sự, còn nói gì nữa hả? Vương gia bị bệnh sao không truyền thái y?" Vừa nghe tin con mình bị bệnh, Tề Hiền phi làm sao còn quan tâm chuyện của Thượng Trang, tâm trạng gấp gáp tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thái giám sợ hãi rút cổ lại, nhỏ giọng: "Nhưng... Nhưng Vương gia không cho thái y xem."

"Người nói cái gì?" Tề Hiền phi túm lấy vạt áo của thái giám.

Cả người thái giám run run, một câu cũng nói không ra lời.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, nhanh chóng đi ra ngoài.

"A, nương nương..." Ti Y trở về, vừa lúc thấy Tề Hiền phi thì vội đuổi theo, hỏi, "Nương nương định đi đâu?"

"Tới Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng, bọn cung muốn xuất cung!"

Nguyên Duật Diệp bị bệnh, bà làm mẫu thân mà lòng như lửa đốt. Còn không cho truyền thái y, hẳn rồi cuộc bị làm sao vậy?

Bà cắn răng, nếu không phải có chuyện nghiêm trọng, Linh Khuyết chắc chắn sẽ không phái người vào cung báo tin.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn ra ngoài, ánh mắt dừng lại trên người thái giám. Nàng đứng dậy, hỏi: "Vương gia làm sao vậy?"

Thái giám lúc này mới hoàn hồn, nâng tay lau mồ hôi trên trán, lắc đầu: "Ta có biết gì đâu..." Hắn vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm.

Trên đường về Càn Thừa cung, trong đầu Thượng Trang vẫn quanh quẩn chuyện của Nguyên Duật Diệp.

Trở về liền bị bệnh, không phải là do ướt mưa chứ?

Nàng cắn răng, cho dù sự thật là vậy cũng là do hắn tự tìm lấy. Đứng ngoài mưa lâu như vậy, hẳn cũng không bị ai ép buộc.

Vào Càn Thừa cung, vừa lúc thấy Trần Trung đang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc. Thấy nàng trở về, Hoàng đế nâng mắt, mở miệng hỏi: "Thành Vương bị

bệnh sao?"

Xem ra Tề Hiền phi vừa tới đây, nàng đành phải gật đầu.

Hoàng đế cũng không hỏi gì thêm, chỉ cúi đầu uống thuốc.

Gần tới, long thể Hoàng đế không khỏe nên lên giường nghỉ sớm. Thời gian đó Hoàng hậu có tới hỏi thăm nhưng cũng không được vào.

Trước khi Hoàng hậu đi, thấy Thượng Trang canh giữ bên ngoài, ánh mắt bà ần ần một tia tức giận. Bà sẽ không bao giờ quên chính cung nữ này đã hại Thánh Thượng có thành kiến với Thái tử.

Thượng Trang cúi đầu, nghe tiếng Hoàng hậu đi xa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nửa đêm, trời lại mưa.

Thượng Trang nằm trên giường nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Nàng đứng dậy, đi tới đẩy cửa sổ ra. Bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Không biết vì sao, trước mặt nàng lại hiện lên bộ dáng Nguyên Duật Diệp đi trong mưa buổi sáng.

Nàng cắn răng, chuyện này, cho dù thế nào cũng không liên quan tới nàng.

Cố ý không cho thái y xem, rốt cuộc trong hồ lô của Nguyên Duật Diệp đang bán thứ thuốc gì?

.....

Hôm sau, hoàng hôn, Thượng Trang mới có thời gian qua Hoán Y Cục.

Tìm một vòng không thấy Phục Linh đâu, nàng không khỏi giật mình.

Từ ma ma thấy nàng, thái độ đương nhiên vô cùng khách khí. Bà mời nàng ngồi, còn cố ý gọi người rót trà cho nàng. Thượng Trang nào có tâm trí như vậy, liền hỏi: "Cô cô, vì sao không thấy Phục Linh vậy?"

Không ngờ Từ ma ma nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Phục Linh hôm qua không phải đã được Hoàn Vương đưa xuất cung rồi sao?"

"Hôm qua?" Thượng Trang cả kinh đứng dậy.

Từ ma ma gật đầu: "Đúng vậy. Vương gia có tìm người, lúc trở về còn bị dính mưa. Ôi, ánh mắt của Mạc thị vệ lúc đó như muốn giết người vậy!" Thời điểm nhắc lại, sắc mặt Từ ma ma còn lộ ra vẻ kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Quan chức

Thân thể Thượng Trang không khỏi cứng lại, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Vậy... Vậy Vương gia có nói gì không?"

Từ ma ma phản bác: "Ôi, còn nói gì nữa! Cả người ngài ấy ướt hết, Mạc thị vệ phải cứng rắn lời đi. À đúng rồi, ngay cả nha đầu Phục Linh cũng rồi lên đi theo." Bà ta dừng lại, tỏ vẻ khó hiểu, "Người nói xem việc này rốt cuộc là sao đây? Không phải Thành Vương điện hạ nói muốn thu nhận Phục Linh sao? Sao người đến lại đổi thành Hoàn Vương điện hạ."

Từ ma ma còn chưa nói xong, Thượng Trang đã xoay người rời khỏi Hoán Y Cục.

Thì ra, hôm qua y tiến cung.

Y không quên chuyện mình đã hứa.

Từ ma ma nói, y còn tới tìm nàng..

Nhưng lại không ngờ, nàng và Nguyên Duật Diệp bị mưa to vây lấy phải trốn trong mái đình.

Nàng biết Nguyên Chính Hoàn không thể nhìn được, nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy, y nhất định biết nàng ở cùng với Nguyên Duật Diệp...

Thượng Trang hít vào một hơi thật sâu, bước chân dừng lại.

Bị mưa xối, y vẫn ổn sao?

Nhưng hiện tại nàng chỉ là cung nữ, không thể xuất cung.

Điều nàng có thể làm, chỉ có chờ.

Cả ngày hôm nay, Nguyên Chính Hoàn quả nhiên không vào cung.

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế đi ngủ xong liền về phòng mình.

Hôm sau, sau khi hạ triều, Hoàng đế gọi Thượng Trang tới Ngự thư phòng.

Nàng tiến lên hành lễ, vừa lúc ông ấy buông tấu chuông xuống. Hoàng đế cho nàng bình thân nhưng chưa từng nâng mắt mà nhìn.

Nàng đứng hầu một bên, sau một lúc lâu mới nghe ông lên tiếng: "Thái tử... Khụ khụ..." Mới nói hai chữ, ông lại đột nhiên ho khan.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lập tức tiến lên vỗ nhẹ lưng cho Hoàng đế, trong đầu thầm thắc mắc, vì sao đang êm đẹp, ông ấy lại nhắc tới Thái tử trước mặt nàng?

Ho một hồi, Hoàng đế mới nâng tay ý bảo không sao. Ông nhìn nàng, lại nói: "Chức vụ úy trong triều còn trống, Thái tử dâng tấu, tiến cử An Lăng Tề."

Thượng Trang chấn động, không tin nhìn Hoàng đế.

An Lăng Tề, đó là ca ca của An Lăng Vu.

Thiếu gia...

Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm, việc này liên quan tới quá nhiều người.

Thái tử, An Lăng phủ.

Nếu Hoàng đế đã tự mình hỏi nàng, ông ấy không phải nghĩ nàng và việc này liên quan tới nhau chứ? Hay là ông ấy trực tiếp nghĩ tới trường hợp nàng cầu tình với Thái tử?

Thượng Trang cắn môi, cúi đầu: "Thánh Thượng, nô tỳ chỉ là một cung nữ, chuyện này, nô tỳ không hiểu.

Chuyện này, cho dù nàng có giúp An Lăng Tề hay không đều không ổn, chi bằng bản thân tránh đi thì hơn.

Hoàng đế bất giác cười, thái độ của nàng quả nhiên giống hệt suy đoán của ông. Ông đứng lên, đi tới cạnh nàng, hỏi: "Đã nhiều ngày rồi tâm tình của Thái tử vẫn không tốt. Trẫm biết Tàn Lương đệ có đi tìm người, tốt lắm, người đã không còn mắc thêm sai lầm nào nữa."

Cả người Thượng Trang rùng rùng mồ hôi, lần đó, cho dù thế nào nàng cũng sẽ không tới Đông cung. Cùng lúc, nàng lại bắt đầu kinh ngạc, nói như vậy, chuyện Hoàn Vương tới Hoán Y Cục ông cũng biết sao?

Nàng nâng mắt nhìn Hoàng đế, ông không nói gì, chỉ xoay người nhìn bản tấu chuông kia: "Chức vụ úy này, trong lòng trẫm đã có chọn được người."

Ý của ông là sẽ không cho An Lăng Tề nhậm chức.

Thượng Trang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không biết thiếu gia có biết chuyện An Lăng Vu tiến cung căn bản không phải muội muội của hắn hay không, nhưng tóm lại, không gặp mới là tốt nhất. Mà nàng cũng hiểu, lão gia không muốn người nhà An Lăng vào triều làm quan.

Hoàng đế thầm đánh giá nữ tử trước mặt, nàng thật thông minh, sự thông minh của nàng hết lần này tới lần khác khiến ông nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Ông hình như có chút thương thức nàng.

Hoàng đế định xoay người ngồi xuống thì nghe tiếng Trần Trung từ bên ngoài truyền vào: "Thánh Thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến."

Hoàng đế nhíu mày: "Đây là Ngự thư phòng, nàng ấy tới làm gì? Kêu nàng ấy về đi."

"Việc này..." Trần Trung khó xử quay đầu nhìn Tề Hiền phi đứng cách đó không xa, chỉ phải cắn răng tiếp tục, "Hiền phi nương nương nói, bên phía Thành Vương điện hạ sợ là không xong rồi. Khẩn cầu Thánh Thượng..."

Trần Trung còn chưa nói xong, Hoàng đế đã đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Thượng Trang cũng giật mình không nhẹ, trận phong hàn đó nghiêm trọng vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Xuất cung

Cửa lớn bị đẩy ra, Tề Hiền phi từ xa thấy Hoàng đế ra ngoài, cuống quýt chạy tới. Ti Y hoảng loạn đuổi theo phía sau: "Nương nương, ngài đi chậm một chút... Nương nương..."

Tề Hiền phi chạy tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng..." Lời vừa nói ra, bà đã nhịn không được mà nước nớc.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Ti Y quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Thành Vương sao rồi?"

Thượng Trang đứng phía sau ông, lúc này nhìn Tề Hiền phi dưới đất, nàng thật không phân biệt được có phải bà ấy giả bộ hay không.

Rõ ràng, hôm qua Nguyên Duật Diệp còn tròn mắt đùa giỡn nàng trong đình.

Nàng cảm thấy, nam tử đó không hề yếu ớt như vậy.

Tề Hiền phi dùng khăn lau nước mắt, khóc lóc: "Thái y nói, nói nó sốt cao không lui, thần thiếp... Thần thiếp sợ..." Bà giữ chặt ống tay áo của Hoàng đế, nước nớc, "Hôm qua lúc thần thiếp tới phủ, nó còn có thể nói chuyện với thần thiếp, nhưng hôm nay... Thái y tới báo nó đã hôn mê bất tỉnh, Thánh Thượng..."

Hoàng đế nghe xong liền lao đảo, Thượng Trang vội đỡ lấy ông, nhìn sắc mặt ông khó coi, run run nói: "Trần Trung, bãi giá, trẫm muốn đi thăm Diệp Nhi!"

Trần Trung thấy thần sắc của Hoàng đế như vậy, biết việc này không nhỏ nên lập tức xoay người phân phó.

Tề Hiền phi vẫn anh anh khóc, nghe Hoàng đế nói thế, bà mới nghẹn ngào: "Nô tỳ thay Diệp Nhi tạ Thánh Thượng."

Hoàng đế không nhìn bà, lập tức đi về phía trước. Thượng Trang chỉ đành đuổi theo đỡ lấy ông. Nàng lặng lẽ nhìn Tề Hiền phi, nhìn Ti Y bò lên đỡ lấy bà.

Thượng Trang không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ hần bệnh nặng vậy sao?

Nàng lại nhìn Hoàng đế, trên mặt ông rõ ràng vẫn là lo lắng.

Người già rồi, rốt cuộc vẫn trở nên yếu ớt.

.....

Bên ngoài, Trần Trung đã chuẩn bị sẵn ngự giá.

Thượng Trang đỡ Hoàng đế tiến lên, vừa vào bên trong, ông lại ho khan mấy tiếng.

"Thánh Thượng..." Thượng Trang vỗ lưng giúp ông, nhíu mày nói, "Thân thể của ngài..."

"Trẫm không sao." Ông đưa đầu ra ngoài, "Khởi giá."

Ngự giá chậm rãi nâng lên, Hoàng đế đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhắc nhở lên, nói: "Trần Trung... Khụ khụ... Truyền Thái y tới Thành Vương phủ cho trẫm."

Trần trung đáp lời, trong lòng không khỏi lo lắng. Hoàng đế đã lâu chưa có tâm trạng như vậy. Giờ phút này, hần cũng không dám chậm trễ, vội vàng phân phó thái giám bên cạnh theo hầu, còn mình nhanh chóng chạy tới Thái y viện.

Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi theo, Tề Hiền phi không lên cùng ngự giá mà lên cỗ kiệu phía sau. Bà nâng tay xoa mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Thánh Thượng vẫn là quan tâm Diệp Nhi."

Ti Y gật đầu, cũng không nói gì.

Cách đó không xa, Tần Lương đệ đỡ Hoàng hậu, hai người cùng đưa mắt nhìn.

Tần Lương đệ hừ nhẹ một tiếng: "Nương nương, mẹ con Hiền phi này thật biết nói dối. Ngài nhìn xem, ngay cả Thánh Thường cũng bị lừa xuất cung!"

Ánh mắt Hoàng hậu lập tức trở nên sắc bén, bà nhìn theo cổ kiệu của Tề Hiền phi, bàn tay giấu dưới ống tay áo sớm đã nắm chặt thành nắm đấm. Bà cắn răng: "Về Đông cung nói Thái tử, kêu nó tới Thành Vương phủ thăm bệnh Ngũ đệ của nó đi."

"Vâng." Tần Lương đệ đắc ý cười, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tụ Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Kinh trập

Thành vương phủ.

Ngự giá của Hoàng đế vừa tới, mọi người trong vương phủ đều ra ngoài nghênh đón, quỳ gối hô to "Vạn tuế".

Thượng Trang đỡ Hoàng đế xuống đã thấy Linh Khuyết quỳ phía trước. Thời điểm bọn họ tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, trong đôi mắt kia hình như ẩn ẩn một chút kinh hoàng. Mà đôi mắt nàng ấy cũng hồng hồng, hình như là vừa khóc.

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang run lên, kết quả như vậy nàng không muốn nhìn thấy chút nào.

Tề Hiền phi và Ti Y cùng tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ nhìn bà, khẽ gọi: "Nương nương, ngài tới rồi."

Mọi người vừa tới cửa liền nghe phía sau truyền tới tiếng vó ngựa. Quay đầu lại mới thấy, là Trần Trung mang theo thái y tới đây.

Đoàn người tiến vào phòng của Nguyên Duật Diệp.

Đúng lúc nha đầu bụng bồn nước đi ra, nhìn thấy đoàn người trước mặt, nha đầu hoảng sợ, thiếu chút đã đánh rơi bồn nước. Nàng ấy cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế không thèm nhìn nàng ấy, nhanh chóng đi vào.

Bên trong đặt đầy lò sưởi, người vừa bước vào lập tức có thể cảm nhận sự chênh lệch nhiệt độ qua một cánh cửa.

"Diệp Nhi." Tề Hiền phi ghen ngào gọi tên hắn. Không để ý Hoàng đế cũng đang ở đây, bà lao thẳng tới bên giường.

Tới gần hơn, Thượng Trang mới nhìn rõ nam tử nằm trên giường.

Hắn nhắm chặt hai mắt, bờ môi tái nhợt, gò má lại nhiễm một màu hồng mất tự nhiên.

Thoạt nhìn, hắn quả thật đang sốt rất cao.

Thượng Trang cắn môi, nhớ lại thời điểm hôm qua ở Tự Ninh cung nghe nói hắn không chịu cho thái y xem bệnh. Thật không biết hắn đang phát điên gì nữa.

Sốt cao như vậy chắc chắn sẽ mất mạng.

Nàng còn nghe có người nói, tính mạng của hắn tuy đã được bảo toàn nhưng bản thân lại biến thành kẻ ngốc.

Vấn đề là, đường đường là Thành Vương sẽ biến thành kẻ ngốc hay sao?

Không biết vì lý do gì, nàng vẫn luôn cảm thấy không thể xảy ra trường hợp như thế.

Một người bá đạo như vậy làm sao có thể trở nên ngốc nghếch cơ chứ?

Hoàng đế nhìn đứa con trên giường, cung mày lại càng chặt: "Trọng thái y, còn không mau qua xem bệnh cho Vương gia."

Trọng thái y lập tức tiến lên: "Thỉnh nương nương dời bước để vi thần bắt mạch cho Vương gia."

Tề Hiền phi lúc này sao dám chậm chạp? Bà lập tức đứng lên, đi qua một bên.

Trọng thái y bắt mạch cho Nguyên Duật Diệp, chỉ mới một lát, cung mảy cũng nhú lại càng sâu. Thượng Trang không khỏi khó chịu trong lòng.

"Sao rồi?" Hoàng đế nhin không được mà hỏi.

Thần sắc của Trọng thái y có chút kích động, ông xoay người nhìn Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng, Vương gia ngài ấy..."

"Diệp Nhi thế nào?" Tề Hiền phi cũng run run hỏi.

Hoàng đế bắt giác tiến lên, ánh mắt dừng ngay trước người Trọng thái y. Ông ấy lau mồ hôi, tiếp tục nói: "Vương gia... Vương gia bị thương, hơn nữa còn cảm nhiễm phong hàn nên mới sốt cao không khỏi. Tình hình... Thật sự không tốt."

Bị thương?

Tất cả mọi người đề căng lớn đôi mắt, Thượng Trang cũng không thể tin, trong đầu cố gắng hồi tưởng tình hình hôm qua.

Thời điểm còn trong đình lý, không...

Nàng chắc chắn khi đó hẳn vẫn khỏe mạnh.

Như vậy, hẳn bị thương lúc xuất cung sao?

Hoàng đế nghe vậy, tức giận đá lên người Trọng thái y một cái: "Vô liêm sỉ, Vương gia bị thương mà không kẻ nào biết hết! Khụ... Khụ khụ khụ..."

Mọi người trong phòng đều sợ hãi, Trần Trung vội mang một cái ghế lên cho ông ngồi. Trọng thái y muốn tiến lên bắt mạch cho Hoàng đế lại bị ông chán ghét phát tay.

Mà Tề Hiền phi cũng khiếp sợ không thôi, bà quay đầu, ánh mắt dừng trên người Linh Khuyết.

Nguyên Duật Diệp bị thương, tại sao ngay cả mẫu phi như bà cũng không hề biết?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Cầu tình

Tề Hiền phi tức giận tới cả người run lên, nếu không phải nàng vì đứa con sinh bệnh này mà cầu xin Hoàng đế tới thăm, bọn họ rốt cuộc còn muốn gạt bà tới khi nào nữa?

Linh Khuyết cắn môi, cúi thấp đầu.

Thượng Trang cả kinh không thôi, nếu thật là vậy, đó là lý do khiến Nguyên Duật Diệp không cho thái y chữa bệnh hay sao?

Hắn thật là hồ nháo, hồ nháo tới mức tính mạng của mình cũng có thể không cần.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Khụ, truyền khẩu dụ của trẫm, đem tất cả những người hầu hạ Vương gia lôi ra ngoài đánh chết."

"Thánh Thượng khai ân!"

Hoàng đế nổi giận, tất cả mọi người trong phòng đều lập tức quỳ xuống. Đám tỳ nữ trong vương phủ sợ tới sắc mặt trắng bệch, cặp môi run run, nước mắt cũng nhin không được mà tuôn ra ào ào.

Bên ngoài, thị vệ tiến vào lôi hạ nhân trong phòng đi.

Tiếng cầu xin tha thiết liên tiếp vang lên nhưng Hoàng đế vẫn một mực thờ ơ.

Linh Khuyết đột nhiên đập đầu, nói: "Vương gia bị thương, trong phủ chỉ có một mình nô tỳ biết rõ. Cầu Thánh Thượng khai ân, tha cho bọn họ. Nếu muốn phạt, xin hãy phạt nô tỳ."

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, nữ tử này ông đương nhiên nhận ra, đây là cung nữ Nguyên Duật Diệp đi đâu cũng mang theo. Ông cũng biết, tình cảm giữa bọn họ không bình thường, nhưng chuyện hôm nay, nàng lại muốn làm anh hùng, được, ông thành toàn cho nàng.

Hoàng đế chỉ tay vào Linh Khuyết: "Lôi xuống!"

Thị vệ lập tức tiến lên giữ Linh Khuyết lại, nàng cắn môi, một câu cũng không nói. Hoàng đế yêu con nên sốt ruột, nay Nguyên Duật Diệp lại hôn mê bất tỉnh, ai có thể cứu nàng nữa chứ?

Trong một khắc đó, Thượng Trang không biết lấy dũng khí từ đâu, lớn tiếng: "Đội dâ!"

Linh Khuyết kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt nàng ấy tái nhợt, nhưng con người lại nhìn trực diện Hoàng đế, nói: "Thánh Thượng, Vương gia hôn mê bất tỉnh, nếu bây giờ ngài giết người, ai sẽ nói với ngài chuyện gì đã xảy ra hôm đó?" Lúc nói chuyện, hai tay của nàng đã siết thành nắm.

Hiện tại, tính mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc, chính nàng cũng không rõ vì sao lại đứng ra nói chuyện giúp Linh Khuyết.

Ha ha, trong lòng Thượng Trang thầm cười.

Có lẽ nàng vì câu đó của Nguyên Duật Diệp.

Hắn nói, Linh Khuyết thích nàng.

Nghe Thượng Trang nói vậy, Tề Hiền phi mới hoàn hồn, bà lập tức xông lên nắm lấy tay Linh Khuyết: "Nói, là ai làm con bồn cung bị thương! Mau nói bồn cung biết!"

Ánh mắt Linh Khuyết vẫn nhìn Thượng Trang, không hề dời đi.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt đầu vì Thượng Trang mà muốn Phục Linh, trong lòng nàng đối với nàng ấy đã có khuất mắc. Hôm nay, nàng ấy lại mạo hiểm chống đối Hoàng đế đứng ra nói chuyện thay nàng, đây là chuyện không thể tưởng tượng.

Linh Khuyết cười với Thượng Trang, nàng biết nàng ấy đang muốn cứu nàng. Nhưng, chính nàng cũng đâu biết hôm đó xảy ra chuyện gì.

Ngày ấy, hắn vào triều, đã trễ vẫn chưa về.

Trời đổ mưa to, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy bất an.

Thời điểm ra cửa muốn chờ, nàng thấy cả người hắn đầy máu.

Nàng khóc ôm lấy hắn, trước khi hôn mê, hắn chỉ nói một câu: "Đừng để bất cứ kẻ nào biết ta bị thương, việc này... Che giấu..."

Đầu ngón tay run lên, nàng đột nhiên nghĩ tới miếng ngọc bội hắn đưa cho nàng. Tình hình hiện tại, nàng nên lấy nó ra sao?

Quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, nàng không biết miếng ngọc bội kia có ý nghĩa gì. Hắn muốn che giấu điều gì, hay là, thay ai đó dấu điểm...

Linh Khuyết cười tự giễu, lắc đầu: "Thời điểm Vương gia gặp chuyện, nô tỳ không ở cạnh ngài ấy."

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định giữ im lặng.

"Nếu đã vậy, còn không lời ra ngoài." Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn liếc nhìn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Phạt trọng

Nhìn thị vệ kéo Linh Khuyết ra ngoài, trong lòng Thượng Trang vô cùng sốt ruột, nhưng thời điểm này lại không còn gì để nói. Nàng không ngờ chính mình đã giúp nàng ấy giải vây, nàng ấy lại nói là không rõ chuyện này...

Thật khờ, tùy tiện tìm một lý do lừa Hoàng đế không phải là được rồi sao?

Giờ phút này nàng ấy còn màng tội khi quân gì nữa chứ?

Thượng Trang biết, chỉ cần Nguyên Duật Diệp tỉnh lại, hắn nhất định sẽ che chở cho Linh Khuyết. Quan hệ đặc biệt giữa bọn họ, từ ngày ở Tự Ninh cung nàng đã nhìn ra.

Đó không phải quan hệ chủ tớ bình thường.

Mà hiện tại Linh Khuyết đã nói như thế, Thượng Trang nàng chẳng qua chỉ là người ngoài, đương nhiên không thể tiếp tục lên tiếng.

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới nữ tử này sẽ bị lôi ra ngoài đánh chết, trong lòng nàng khó chịu không thôi.

Vốn dĩ, Tề Hiền phi sẽ ra mặt cầu tình, nhưng giờ phút này nhìn con trai của mình hôn mê nằm trên giường, trong nhất thời bà ấy rối loạn không thôi, một câu cũng không thể nói, cứ anh anh mà khóc.

Bà ấy lúc này cùng người tính kế Thượng Trang trong cung hoàn toàn là hai người.

Hiện tại, bà ấy đương nhiên chỉ cầu mong con mình mau khỏi.

Linh Khuyết bị đưa ra ngoài hành hình.

Một khắc này, Thượng Trang lại tiếp tục lấy hết dũng khí, mở miệng: "Thánh Thượng, Vương gia thích Linh Khuyết cô nương, nếu ngài ấy tỉnh dậy biết..."

Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, hừ lạnh: "Diệp Nhi đối tốt với nàng ta, nàng ta lại không thể hầu hạ chủ tử thật tốt, càng... Khụ khụ... Càng đáng chết!" Ông nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, "Sao vậy, người muốn cứu nàng ta?"

Trong ấn tượng của ông, Thượng Trang là người biết cách thoát thân, sao hôm nay lại hành động như vậy?

Nàng hoảng sợ, vội lắc đầu: "Nô tỳ không dám."

Hai tay siết chặt vẫn chưa buông ra, những việc nàng có thể làm đều đã cố gắng, không phải sao?

Nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy?

Cười khổ một tiếng, có lẽ đây chính là lòng trắc ẩn.

Tề Hiền phi bên cạnh vừa khóc vừa nói: "Thánh Thượng, phải làm sao bây giờ? Nếu Diệp Nhi xảy ra chuyện gì, thần thiếp phải làm sao đây?" Bà chỉ có một đứa con này, nghĩ tới tương lai mất nó, bà thật không chịu nổi.

Hoàng đế không nhìn bà, chỉ nhìn qua Trọng thái y.

Trọng thái y hiểu ý, liền tiến lên nói: "Thánh Thượng, thần cần xem vết thương của Vương gia trước." Thái y tới bên giường, đưa mắt nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lúc này nàng mới nhớ tới cung nữ trong phòng ngoại trừ nàng chỉ có Ti Y. Mà Ti Y còn đang bận diu Tề Hiền phi sắp đứng không nổi kia. Nàng hít một hơi thật sâu, tiến lên.

Trọng thái y nhỏ giọng: "Vu thượng nghị xin cẩn thận coi y phục cho Vương gia, lão phu vụng về sợ làm Vương gia bị thương."

Thượng Trang đỏ cả mặt, nhưng giờ phút này không nói thêm gì nữa, nàng cắn răng, nhắc chân, cẩn thận coi y phục giúp hắn.

Lòng ngực cường tráng của nam tử đập vào mắt nàng, nàng chỉ cảm thấy hai tay mình đang không ngừng run lên. Bất cẩn đụng vào người hắn, một cảm giác nóng bỏng truyền thẳng vào người. Lúc này nàng mới nhớ ra, hắn còn đang sốt cao.

Trọng thái y nhíu mày, trên người hắn không có vết thương. Ông nhìn Thượng Trang, lại nói: "Đỡ Vương gia ngồi dậy."

Thượng Trang cũng hiểu, vết thương sợ là đang ở trên lưng.

Lúc này, nàng chỉ im lặng gật đầu.

Thân thể nam tử rất nặng, nàng khẽ cắn môi, dùng sức đỡ hắn ngồi dậy. Tay hắn lại đột nhiên bắt lấy tay nàng, cảm giác ấm áp từ cổ tay truyền thẳng vào tim Thượng Trang...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Năng lực

Bất ngờ xảy ra tình huống này khiến ai nấy đều kích động.

Thượng Trang không khỏi giật mình, theo bản năng muốn rút tay ra.

"Ưm..." Nghe nam tử trên giường thét lên một tiếng lớn, Tề Hiền phi đã muốn phát điên mà xông lên, đẩy Thượng Trang ra, nắm lấy tay hắn: "Diệp Nhi,

Diệp Nhi con sao rồi? Diệp Nhi, con mau mở mắt nhìn mẫu phi đi!"

Hoàng đế cũng cả kinh đứng lên. Trần Trung vội tiến lên đỡ ông.

Thượng Trang đứng ngay người bên cạnh, nàng rõ ràng thấy Nguyên Duật Diệp liếc mắt nhìn nàng, mặc dù thời gian rất ngắn. Nhưng, hẳn xác thực đã mở mắt.

Miệng vết thương trên lưng đột nhiên truyền tới cơn đau nhưng thật ra lại giúp hắn thêm tỉnh táo.

Cả người không còn chút sức lực, hắn vẫn nhắm mắt, mở miệng: "Mẫu phi, kêu Linh Khuyết đến đi. Nhi thần không quen để người khác hầu hạ."

Tề Hiền phi trong nhất thời không thể nói gì.

Hoàng đế hừ một tiếng: "Nha đầu kia trầm đã sai người lôi ra ngoài đánh chết."

"Phụ hoàng!" Nghe vậy, hắn vội mở mắt nhìn thân ảnh màu vàng trước giường, "Phụ hoàng khai ân, Linh Khuyết... Linh Khuyết nàng ấy..." Hắn thở hổn hển, hô hấp có chút khó khăn.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, bộ dáng của hắn giống như chuẩn bị ngất đi.

Tề Hiền phi thấy con mình như vậy chỉ đành giúp hắn cầu tình: "Hoàng Thượng, ngài tha cho Linh Khuyết đi, thần thiếp nghĩ nàng ta sẽ không dám tái phạm nữa đâu."

"Phụ hoàng, ừm..."

Hoàng đế thở dài, nói với Trần Trung: "Truyền khẩu dụ của trẫm tha cho nha đầu kia. Những người còn lại, không cần phạt trọng."

"Vâng." Trần Trung lập tức lui xuống, hắn sợ chỉ cần chậm trễ, cho dù là đại la thần tiên cũng không cứu được.

Hoàng đế lại nhìn Trọng thái y: "Đứng đó làm gì? Còn không mau xem vết thương cho Vương gia."

Ông còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Nguyên Duật Diệp, chỉ là với tình hình trước mắt, việc cần làm là trị thương cho Nguyên Duật Diệp.

Trọng thái y lau mồ hôi, gật đầu liên tục: "Vâng vâng, vi thần tuân mệnh. Thánh Thượng và nương nương xin ra ngoài chờ một lát."

Hoàng đế chân chờ, rốt cuộc cũng không nói gì. Tề Hiền phi khóc lóc đứng dậy ra ngoài.

Thượng Trang theo yêu cầu của Trọng thái y lại tiếp tục đỡ Nguyên Duật Diệp ngồi dậy. Thái y nhìn qua vết thương sau lưng của hắn, ánh mắt có chút nghiêm trọng, bởi vì trước khi tới ông chỉ nghĩ Thành Vương bị sốt, lúc này chỉ đành ra ngoài kêu người chuẩn bị thuốc trị thương.

Bên trong chỉ còn Nguyên Duật Diệp và Thượng Trang.

Thượng Trang nhìn không được xem thương tích sau lưng của hắn, đây rõ ràng là do kiếm đâm, vết thương rất sâu. Nhìn vào, nàng cũng không biết có ảnh hưởng tới gân cốt hay không.

Nàng không hỏi hắn tại sao là bị thương, bởi vì vết thương này không liên quan tới nàng. Nếu không, với tính của Nguyên Duật Diệp, tất cả trách nhiệm đều sẽ đổ lên người nàng.

Hắn vô lực tựa vào người Thượng Trang, lúc này cũng mở to mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén không hề giống vẻ ngoài ốm yếu của hắn.

Thượng Trang nhìn không được nhẹ giọng: "Vương gia thật sự rất có kiên nhẫn."

Hắn đã sớm tỉnh, không phải sao? Hoặc có thể nói, hắn căn bản không hề hôn mê.

Nếu không sao hắn có thể biết Linh Khuyết không có ở đây mà mở miệng muốn nàng ấy tới hầu hạ. Hắn đang đợi cái gì? Đợi không được, hẳn rốt cuộc vẫn mở miệng vì bảo vệ Linh Khuyết khỏi cái chết sao?

Hắn không phủ nhận, chỉ hừ một tiếng, cắn răng: "Bốn vương còn tưởng người rất lợi hại nên mới có gan đứng ra cầu tình, thì ra, năng lực cũng chỉ có vậy."

Thượng Trang phần nộ cúi đầu nhìn hắn, nàng thật bị hắn làm cho tức chết.

Nàng cầu tình giúp Linh Khuyết vốn dĩ xuất phát từ lòng tốt. Đó là tỳ nữ của hắn, cứu nàng ấy không phải nghĩa vụ của nàng.

Hắn mặc kệ nàng đang tức giận, cứ thế mở miệng: "Thấy bốn vương như vậy, người không nên tự trách sao?"

Việc này... Việc này có liên quan gì tới nàng? Rõ ràng nàng chưa từng giờ kiểm lên đâm hắn.

Hắn có ý tốt nhắc nhở: "Nếu không phải vì nhìn xem người có thành ý hay không, bốn vương sao có thể bị ướt mưa? Nếu không phải vì cảm lạnh mà không khỏe, bốn vương sao có thể để kẻ khác có cơ hội ám toán? An Lăng Vu, người tốt nhất là nên có chút lương tâm đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 36: Náo loạn lớn

Thượng Trang kinh ngạc, sau đó buồn cười nhìn hắn, châm chọc: "Sao Vương gia có thể đem chuyện bị thương đổ lên người nô tỳ? Nếu do nô tỳ làm nô tỳ sẽ không phủ nhận, nhưng những việc không liên quan tới nô tỳ, nô tỳ sẽ phủ nhận."

"Người..." Nguyên Duật Diệp nhất thời tức giận, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhưng rồi cũng từ từ buông ra, dù sao nàng cũng không biết.

Hắn tạm thời không trách nàng, chỉ là...

Trong đầu còn đang suy nghĩ thì bên ngoài có người tới gần. Nhìn kỹ lại, là Trọng thái y.

Hắn hít một hơi thật sâu, mặt mũi nhăm nhăm.

Thượng Trang thấy hắn như thế chỉ nghĩ hắn quá mệt mỏi nên không nói nữa. Lúc này đúng lúc thấy Trọng thái y đi vào, nàng vội nói: "Thái y mau xem cho Vương gia đi." Việc này làm xong, nàng cũng có thể nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng vừa rồi Hoàng đế đã đặc xá cho Linh Khuyết, tính mạng có thể bảo toàn nhưng phạt trừ爵 rất nặng vẫn không trách khỏi. Nếu kêu Linh Khuyết lúc này tới hầu hạ hắn, đó là chuyện không có khả năng.

Lúc này, một nha đầu mang chậu nước đi vào, vừa thấy vết thương sau lưng Nguyên Duật Diệp, nàng ta đã bị dọa sợ tới trắng mặt.

Thượng Trang kêu nàng ta đặt chậu nước cạnh giường, nhìn bộ dáng đó, nàng ta chắc chắn không dám giúp hắn lau người. Nàng cắn răng, nói: "Lại đây đỡ Vương gia đi." Nói xong, nàng liền đem Nguyên Duật Diệp cho nha đầu kia.

Cả người nha đầu run run nhưng lại không có gan từ chối.

Nguyên Duật Diệp tựa vào người nha hoàn, hai mắt mở lại, ánh mắt nhìn theo thân ảnh Thượng Trang. Cho đến lúc nàng cầm khăn giúp hắn lau vết thương, hắn mới nhìn không được mà hừ một tiếng.

Thượng Trang đã cố gắng nhẹ tay nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp hắn đang co rút lại.

Nàng thở than, nam tử kia lại đột nhiên cầm lấy tay nàng, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại vô lực im lặng.

Mấy ngày nay, hắn có dùng thuốc nhưng lại không phải đồ tốt nhất, hắn phải đợi, đợi Hoàng đế đích thân tới Thành vương phủ.

Giờ phút này, vết thương trên lưng đau tới mức khiến hắn muốn ngất đi mấy chục lần, hắn chỉ có thể dựa vào tia ý chí cuối cùng cố gắng chống cự.

Trọng thái y đưa thuốc trị thương cho Thượng Trang, Thượng Trang nhận lấy, không khỏi nhíu mày, nàng mắt hỏi: "Thái y, đây là..."

Trọng thái y lắc đầu: "Phủ của Vương gia không có thuốc trị thương tốt nhất, ta đã bẩm tấu Thánh Thượng sai người ra ngoài tìm thuốc, tạm thời hãy dùng cái này trước."

Nghe vậy, Thượng Trang chỉ đành gật đầu.

Thuốc tốt nhất, cho dù là hiệu thuốc nổi tiếng bên ngoài cũng không bán, mà nơi cất giữ nhiều dược liệu quý giá nhất chính là hoàng cung. Nàng không khỏi kinh ngạc nhìn nam tử trên giường, hắn không cho thái y chữa trị, đương nhiên sẽ không vào cung lấy thuốc. Nàng đột nhiên cảm thấy chuyện tình này của hắn đang có ý che giấu.

Nhưng... Hình như lại không giống.

Nàng bắt gặp ánh mắt nhìn ra ngoài, mặc dù không thấy gì nhưng nàng biết, đương kim hoàng đế vẫn còn đang đợi bên ngoài.

Việc này, một khi Hoàng đế đích thân tới thì đây là náo loạn vô cùng lớn, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trái tim Thượng Trang đột nhiên đập liên hồi.

Nếu hấn căn bản không phải muốn che giấu, mà là... Làm loạn!

Đầu ngón tay nàng run lên.

Lúc này, Trọng thái y cẩn thận xem thương thế cho Nguyên Duật Diệp, miệng vết thương đã được nước rửa sạch, ngoại trừ nhiễm trùng, nguyên nhân của vết thương vừa nhìn liền biết ngay.

Trọng thái y vừa nhìn liền lập tức căng thẳng, sắc mặt thay đổi. Ông ấy không nói hai lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Trang nâng mắt nhìn ra ngoài, lại thấy nam tử bắt lấy tay nàng, giọng nói dường như đã không còn khí lực: "Bổn vương... Có chuyện muốn nói với ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Thưởng kiếm

Thượng Trang kinh hãi muốn né đi, hấn lại nhanh chóng bắt lấy tay nàng, độ ấm từ bàn tay truyền tới khiến đáy lòng nàng không khỏi khản trương.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thì nghe tiếng Tề Hiền phi bên ngoài xông vào. Nàng theo bản năng quay đầu liền bắt gặp ánh mắt hồng hồng của bà ấy, bên trong còn ầm ầm tức giận. Bà tiến lên, lớn tiếng hỏi: "Có thật vậy không?"

Lời này đương nhiên không phải hỏi Thượng Trang, mà là Nguyên Duật Diệp.

Ngay sau đó, Trần Trung cũng đỡ Hoàng đế đi vào, phía sau bọn họ không thấy Trọng thái y, có lẽ đã đi ra ngoài bốc thuốc.

Hoàng đế tới gần, nha đầu đứng ngay đầu giường đã sợ tới mức lui sang một bên. Thượng Trang cũng muốn lui xuống nhưng Nguyên Duật Diệp lại nắm tay nàng, nàng chỉ đành bất đắc dĩ đỡ lấy người hấn.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Đó là lý do con không cho thái y xem bệnh sao?" Lúc nói chuyện, ngữ khí của ông lộ ra một chút thất vọng và đau xót. Thượng Trang kinh ngạc nhìn ông, sự tình này tựa hồ càng ngày càng phức tạp, đó vốn là chuyện nàng không thể tưởng tượng.

Hoàng đế vút dứt lời, Tề Hiền phi liền quay lại, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc: "Thánh Thượng, ngài phải làm chủ cho Diệp Nhi! Nay vị trí Thái tử đã định, Diệp Nhi chẳng qua là một Vương gia mà thôi, Hoàng hậu vẫn còn không chịu buông tha cho nó hay sao? Hừ... Nếu Diệp Nhi xảy ra bất trắc gì, ngài kêu thần thiếp phải sống sao đây? Cả đời thần thiếp không tranh không giành chẳng phải chỉ vì ước nguyện bình yên thôi sao? Thánh Thượng, vì sao như vậy vẫn còn có người muốn hại Diệp Nhi của thiếp..."

Hốc mắt Ti Y cũng đỏ hoe, nàng quỳ xuống đỡ lấy thân thể sắp đổ của bà, thấp giọng an ủi.

Thượng Trang cả kinh không thôi, Tề Hiền phi sao có thể trực tiếp chĩa mũi giáo vào Hoàng hậu? Không, còn liên quan tới Thái tử nữa.

Nếu Hoàng hậu làm ra chuyện này, Thái tử điện hạ còn có thể thoát khỏi can hệ hay sao?

Nàng quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nguyên Duật Diệp, việc này... Việc này là thật sao?

Không biết vì lý do gì, trong lòng nàng vẫn còn nghi vấn.

Nhưng, sự thật rõ ràng nói rằng, Nguyên Duật Diệp muốn làm lớn chuyện này. Trách không được hấn không tiếc đánh cược mạng mình, thật là một khổ nhục kế lợi hại.

"Mẫu phi..." Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng lên tiếng, hấn giấy dựa muốn đứng lên.

Hoàng đế nâng tay, nói: "Trên người còn có vết thương, con còn đứng lên làm gì?"

Hấn lại lắc đầu: "Phụ hoàng, trong việc này nhất định có trá. Nhi thần không muốn làm phụ hoàng vì việc này mà lo lắng. Mẫu phi..." Hấn nhìn Tề Hiền phi, "Việc này..."

Hấn còn chưa nói xong, Hoàng đế đã hừ lạnh: "Con cho rằng mình không nói thì trăm không biết sao?" Nói tới đây, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nguyên Duật Diệp hình như còn muốn nói gì nữa, hấn động môi, nhưng cuối cùng lại yên lặng.

Hoàng đế tiếp tục: "Thương Vân kiếm, năm đó là tự trăm ban tặng cho Thái tử." Chỉ có Thương Vân kiếm mới có thể tạo ra vết thương như vậy, mà chuỗi kiếm này hình như đã được Thái tử ban tặng thị vệ của mình.

Nghe vậy, khuôn mặt vốn tái nhợt của Tề Hiền phi nở một nụ cười, nàng dựa vào Tì Y mà đứng lên, còn nhin không được khóc lên mấy tiếng.

Thượng Trang cuối cùng cũng nghe ra hàm ý bên trong. Như vậy, việc này thật sự không thoát khỏi liên quan với Thái tử. Tề Hiền phi thông minh, ban đầu đem nghi ngờ chĩa vào Hoàng hậu, lý do là vì Hoàng hậu sợ Hoàng đế và Thái tử này sinh khoảng cách, sợ Hoàng đế lập Thái tử khác nên mới khăn trương ra tay.

Lại nhìn sắc mặt Hoàng đế, gương mặt ông đã vô cùng âm trầm.

Đúng lúc này, có người tiến vào bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử điện hạ tới thăm Vương gia."

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt lập tức nhìn ra bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Ở lại

Thượng Trang cả kinh nhìn ra bên ngoài, phía sau tên thị vệ, Thái tử điện hạ đã gần tiến vào.

Sau chuyện đó, nàng và hần đều tránh mặt không gặp. Thật không ngờ, lần tương ngộ lại là trường hợp như vậy.

Ánh mắt mọi người đều nhìn ra cửa, đột nhiên Tì Y kinh hãi kêu lên một tiếng "Vương gia", lúc Thượng Trang quay đầu thì thấy Nguyên Duật Diệp đã ngất đi.

"Diệp Nhi!" Thân sắc vừa thoáng đắc ý của Tề Hiền phi trong khoảnh khắc này đã biến mất. Bà xông lên cầm lấy tay hần, run giọng: "Diệp Nhi, con sao vậy? Diệp Nhi, đừng dọa mẫu phi. Thái y, Thái y!"

"Nương nương, thái y đã bốc thuốc, lập tức sẽ tới..." Thanh âm của Tì Y nhỏ dần, nàng cũng sợ Nguyên Duật Diệp xảy ra chuyện không may.

Trong lúc đó, Thượng Trang không biết nên làm thế nào cho phải.

Thái tử đã đi vào trong, thấy Hoàng đế ở đây, hần vội vàng hành lễ. Sau đó hần nhìn tới bên giường, ánh mắt lướt qua Thượng Trang, chỉ trong khắc đó, thân sắc hần có chút ngưng trọng, nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình thường. Hần nhíu mày: "Nhi thần nghe nói Ngũ đệ bệnh nặng nên muốn tới thăm, thì ra phụ hoàng cũng đang ở đây."

Hoàng đế tỏ ra không vui, còn chưa kịp lên tiếng thì Tề Hiền phi đã lạnh giọng: "Thật là làm phiền điện hạ quan tâm. Điện hạ hôm nay tới thật đúng lúc."

Nguyên Duật Phong ngăn ra, hần chưa kịp hiểu ý Tề Hiền phi là gì thì đã nghe Hoàng đế lên tiếng: "Thương Vân kiếm trăm ban thưởng cho con đâu?"

Nguyên Duật Phong khó hiểu nhìn người trước mặt, cẩn thận đáp: "Năm trước đi Ô Sơn săn bắt, nhi thần đã ban cho Lâm Thụ rồi. Việc này phụ hoàng không phải..."

Hần vốn định nói Hoàng đế chắc chắn biết việc này, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị ông ngắt lời: "Hồi cung." Nói xong, ông đi nhanh ra ngoài, một mặt nói: "Trần Trung, truyền Lâm Thụ cho trăm!"

"Phụ hoàng..." Nguyên Duật Phong bất giác gọi ông một tiếng.

Hoàng đế không thèm quay đầu nhìn lại. Trần Trung vội nhỏ giọng khuyên: "Điện hạ mau hồi cung đi." Hần chỉ nói một câu, không hề nhiều lời. Nguyên Duật Phong cũng không phải là kẻ ngốc, hần ngăn ra, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp đang nằm trên giường.

Chẳng lẽ...

Nguyên Duật Phong đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Thượng Trang nhìn bọn họ ra ngoài thì cũng muốn đi theo, dù sao thân phận hiện tại của nàng là ngự tiền thượng nghị. Thời điểm đứng dậy, nàng thật không ngờ Nguyên Duật Diệp vẫn nắm chặt tay nàng không buông.

Nàng không khỏi thở dài một tiếng.

Lúc này Tì Y đã đỡ Tề Hiền phi đứng lên, bà liếc nhìn Thượng Trang, mở miệng: "Người ở lại chăm sóc Vương gia, bên phía Thánh Thượng bốn cung sẽ

nói."

Thượng Trang chấn động, Tề Hiền phi cư nhiên kêu nàng ở lại bên cạnh Nguyên Duật Phong sao? Bà ấy biết rõ Hoàng đế không thích người An Lăng gia, bà ấy không phải nên muốn con trai mình cách xa nàng một chút hay sao?

Điều quan trọng nhất là, Thành Vương, nàng không thể trêu vào.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ lại câu Nguyên Duật Diệp vừa nói, hẳn nói có chuyện muốn nói với nàng.

Nàng cắn răng, mặc kệ hẳn muốn nói cái gì, nàng đều không muốn nghe. Nàng nhất định phải tìm cách cách xa hẳn càng xa càng tốt.

"Nương nương, nô tỳ ở lại sợ là không thích hợp, nô tỳ..."

Tề Hiền phi cười lạnh: "Không thích hợp chỗ nào? Người có thể hầu hạ Thánh Thượng, chắc chắn là có điểm không giống với cung nữ khác. Huống hồ Linh Khuyết vừa bị phạt trọng, không thể hầu hạ Diệp Nhi. Người ở lại, bổn cung nhất định sẽ nói với Thánh Thượng một tiếng. Chẳng lẽ người cho rằng Vương gia không có tư cách để người hầu hạ sao?"

"Nương nương..." Có trời chứng giám, nàng làm sao lại có suy nghĩ này?

Trọng thái y rất nhanh đã quay lại, ông bắt mạch cho Thành Vương, rồi nói: "Vương gia bị thương đã hai ngày, cơ thể lại nhiễm phong hàn, nhất định phải hầu hạ cẩn thận. Thuốc này thoa ngoài da, sau đó cho Vương gia uống thuốc nha đầu bụng lên. Thần phụng mệnh ở lại vương phủ, tùy lúc chú ý bệnh tình cho Vương gia."

Nghe vậy, sắc mặt Tề Hiền phi cũng hòa hoãn hơn nhiều. Bà lại dặn Thượng Trang thêm vài câu, sau đó mới cùng Ti Y ra ngoài.

Con trai của mình đã không sao, trò hay trong cung, bà không thể bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Suy nghĩ

Tề Hiền phi đã đi ra ngoài nhưng Thượng Trang vẫn thất thần như cũ.

Nàng không biết việc này rốt cuộc có liên quan tới Thái tử hay không, hoặc là chỉ liên quan tới một mình Lâm Thụ kia? Dù sao chuyện này cũng không phải để nàng suy đoán lung tung.

Trọng thái y giục nàng thay thuốc cho Nguyên Duật Diệp. Thuốc thay được một nửa, hẳn đã tỉnh lại, cái gì cũng chẳng nói, hẳn chỉ kêu Trọng thái y đi xem vết thương cho Linh Khuyết. Trong lòng Thượng Trang vốn có chút tức giận, nhưng thấy hẳn như vậy, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy vui mừng.

Hoàng đế tự mình mở miệng phạt trọng, giờ phút này sợ là không ai dám giúp Linh Khuyết đi tìm đại phu. Nếu hẳn đã mở miệng, tất nhiên là tốt rồi. Trọng thái y thu dọn đồ đạc, cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Hoàn hồn, Thượng Trang đắp thuốc lên vết thương của hẳn, thấp giọng: "Vương gia bị thương thật sự khiến nô tỳ bội phục. Khi nào thì hôn mê, khi nào thì tỉnh, Vương gia canh thời gian thật chuẩn xác, ai nấy cũng đều sợ hãi."

Hắn không nhìn nàng, chỉ nhẹ giọng: "Bằng không, người muốn bổn vương phải như thế nào? Bổn vương cáo trạng Thái tử trước mặt phụ hoàng, hay là cầu tình cho hẳn? Hai việc đó, bổn vương sẽ không làm."

Không làm không có nghĩa là hẳn không cáo trạng. Trong lòng Thượng Trang hiểu rõ, có đôi khi không nói lời nào sẽ khiến sự tình hỗn loạn hơn.

Nàng hừ nhẹ: "Đều cùng một nguồn gốc, tại sao phải đối xử với nhau như vậy?"

Mỗi câu của nàng đều luôn khiến lòng hẳn tức giận. Hắn cắn răng, nói: "Bổn vương thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng, lời người nói nghe thật dễ dàng."

Động tác trên tay vẫn tiếp tục, lời nói của nàng vẫn mềm mại nhưng lạnh lùng như trước: "Nếu không phải ngài che giấu không cho thái y chữa trị, bản thân sao có thể khổ như thế?" Mặc kệ việc này có thật sự liên quan tới Thái tử hay không, việc hẳn chủ động nói cùng việc để Hoàng đế tận mắt nhìn thấy, hai kết quả này hoàn toàn khác nhau.

Hoàng đế nhẫn nhịn không lộ ra tức giận, nhưng lúc hồi cung, không chừng sẽ xảy ra một trận mưa to gió lớn.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy cả người run lên.

Nàng rút cuộc cũng biết vì sao Tề Hiền phi lại kêu nàng ở lại vương phủ hầu hạ Nguyên Duật Diệp rồi.

Bà ấy sợ, sợ nàng cầu xin giúp Thái tử.

Hôm đó, nàng không rõ vì sao trong con thịnh nộ Hoàng đế lại không phế bỏ Thái tử, hơn nữa còn để nàng ở cạnh làm ngự thị, nhưng điều đó khiến Tề Hiền phi thấy, nàng là con người cho chút bản lĩnh.

Cho nên, mặc dù Thượng Trang nàng thấp cổ bé họng, bà ấy cũng không dám mạo hiểm như thế.

Còn đang nghĩ ngợi, cổ tay đột nhiên truyền tới đau đớn, nàng kinh ngạc nhìn nam tử trên giường. Nàng thật không biết từ đâu hắn lại có khí lực lớn như vậy. Vừa định mở miệng nói tiếp, hắn đã cho gọi nha hoàn bên ngoài.

Nha hoàn tiến vào, hắn liền phân phó tới phòng Linh Khuyết lấy thứ gì đó.

Rất nhanh nha hoàn đã trở về, nàng cầm đồ trong tay đưa cho hắn, bên ngoài được bọc bằng chiếc khăn tay, nhìn vào quả thật không biết là gì. Nàng ta còn nói tình hình của Linh Khuyết không sao, thái y nói chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi.

Cung mầy vốn nhú chặt cuối cùng cũng giãn ra một chút, đợi nha hoàn ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới đưa thứ đồ trong tay cho Thượng Trang, hừ một tiếng: "Nhìn xem đây là cái gì!"

Thượng Trang theo bản năng nhận lấy, mở ra, bên trong là một khối ngọc bội.

Hắn lại nói: "Đây là vật phẩm phụ hoàng ban tặng lúc An Lăng Thuần cáo lão hồi hương."

"A!" Thượng Trang bất giác kêu ra một tiếng, nàng quay đầu nhìn hắn, không tin. Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Việc này còn liên quan tới An Lăng phủ sao?

Không, không thể nào. Nếu lão gia không muốn để người ngoài biết nàng không phải An Lăng Vu thật sự, ông ấy sao có thể để bản thân cuốn vào trận cung biến này chứ?

Giá họa?

Đây là hai từ đầu tiên nàng nghĩ tới.

Ánh mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, nàng thật sự không biết nam tử trước mặt đang nghĩ thế nào.

Hắn lại nói: "Ngọc bội có thể là do An Lăng Thuần tặng Lâm Thụ, hoặc cũng có thể thích khách ngày đó, rốt cuộc có phải Lâm Thụ hay không, bản vương vẫn không thể xác định."

Không thể xác định?"

"Vậy Vương gia vì sao phải chữa mũi kiếm về phía Thái tử?" Hắn không xác định, nhưng lại làm cho người ngoài xem như đã "xác định".

Hắn tức giận nhìn nàng, nàng thì biết cái gì? Không đồ cho người khác, chẳng lẽ trực tiếp chỉ người nhà An Lăng sao? Nàng... Nàng rút cuộc có phải học An Lăng không?

Cẩn rằng, hắn quả thật không nên suy nghĩ cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Cút!

"To gan." Cặp mắt hắn nhìn Thượng Trang tràn đầy tức giận.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật không biết câu nào của mình đã làm hắn phẫn nộ như thế. Chỉ là cho dù không biết lý do, nàng cũng không sợ, còn hỏi ngược lại một câu: "Chẳng lẽ nô tỳ nói sai sao?"

"Cút!" Hắn dùng hết khí lực gạt tay nữ tử.

Nàng cũng thông dong đứng dậy, hành lễ với hắn: "Vậy nô tỳ xin cáo lui."

Bọn họ, một đám bọn họ, nàng thật sự không hiểu.

Rời khỏi phòng Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang vốn định đi thăm Linh Khuyết, nhưng nàng nghĩ lại, cuối cùng vẫn không nên đi, dù sao nơi này là Thành vương phủ, mà nàng thì không phải tỳ nữ của Thành Vương, nếu đi sẽ có nhiều chuyện không tiện.

Dù sao hần đã tự mở miệng kêu nàng cắt, vậy thì nàng sẽ đi. Đến lúc đó, bên Tề Hiền phi nàng cũng có thể giải thích. Chủ tử đã lên tiếng, nàng thân là nô tỳ nhất định phải phục tùng.

Vừa ra tới cửa, phía sau liền có người gọi nàng: "Vu thượng nghĩa, Vu thượng nghĩa..."

Thượng Trang tò mò quay đầu thì thấy một nha hoàn liêu mạng đuổi tới. Thấy nàng dừng bước, bước chân của nha hoàn kia càng nhanh hơn: "Vu thượng nghĩa, Vương... Vương gia kêu ngài quay về."

Wương gia? Nàng không nghe lầm chứ?

Nàng cười xấu hổ: "Ngươi không sai chứ? Vừa rồi Vương gia còn kêu ta hồi cung mà."

Nha hoàn vội vàng lắng đầu: "Thượng nghĩa đang nói đùa với nô tỳ sao? Nô tỳ sao dám nghe lầm lời của Vương gia chứ?" Chủ tử phân phó, nàng đương nhiên phải dừng lỗ tai lên, nào có chuyện nghe nhầm?

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, Nguyên Duật Diệp này rốt cuộc bị làm sao vậy? Vừa rồi còn kêu nàng cắt, vậy mà chưa đến nửa nén nhang đã kêu nàng quay về.

Nói thật, nàng vô cùng khó chịu.

Nha hoàn kia cơ hồ đã sắp khóc, không ngừng năn nỉ nàng: "Thượng nghĩa mau theo nô tỳ về đi. Vương gia nói, nếu không kêu được ngài trở về, vậy... Sẽ phạt nô tỳ. Thượng nghĩa..."

Xấu hổ cười nói: "Ngươi nghĩ sai rồi đi? Vương gia mới vừa rồi bảo ta hồi cung đâu."

Nàng còn muốn đi, nha hoàn liền quỳ xuống cầu xin.

Cuối cùng, nàng chỉ đành mang theo tức giận quay về.

Đẩy cửa phòng ra, mùi thuốc liền nhanh chóng đập vào mũi. Nàng đi vào mới thấy chén thuốc đặt trên bàn, bên trên còn một tảng hơi.

Hần nửa dựa vào giường, thấy nàng vào liền liếc một cái, trách mắng: "Thật có cốt khí, kêu ngươi cắt thì ngươi đứng là cắt thật."

Thượng Trang cười cười: "Ngài là chủ tử, ngài kêu cắt, ai dám không cắt chứ? Chẳng lẽ ngài lại muốn trách phạt nô tỳ sao?"

Ý tứ của nàng hần làm sao không hiểu. Chỉ là lúc này thấy nàng thật sự trở về, trong lòng lại bất giác nổi lên một tia cao hứng.

Hần nhất định là điên rồi!

"Lại đây hầu hạ bốn vương uống thuốc." Hần ra lệnh.

Nàng liền cầm chén thuốc đi qua, thổi nguội rồi mới đưa tới bên môi.

Hần vừa uống một ngụm liền kêu: "Thật đắng." Hần nhíu mày, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Thượng Trang không thêm đề ý, chỉ châm chọc: "Tài nghệ Vương gia không bằng người khác nên mới bị thương, những lúc uống thuốc như vậy không nên kêu đắng."

Hần cắn răng, cái từ "Cắt" kia cũng theo đó mà ghen trong họng.

"Nghe nha hoàn nói, hoàng thúc muốn tới vương phủ thăm bốn vương." Thời điểm nói chuyện, hần lặng lẽ nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, trượt tay làm cái thìa đập vào chén thuốc, lại nghe hần tiếp tục: "Sao thế? Cảm thấy cơ hội tới rồi sao?"

Thượng Trang cười một tiếng, nếu Nguyên Chính Hoàn có thể tới đây, vậy liền chứng minh y không hề bị bệnh. Nếu thật là vậy nàng mới yên tâm. Lại đưa thìa thuốc tới môi hần, hần không uống, chỉ nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Bốn vương quyết định giữ ngươi ở lại, chờ y đi rồi mới thả ngươi ra. Ngươi cảm thấy chủ ý này thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 41: Cầu xin

Thượng Trang không tiếp lời của hắn, chỉ im lặng cúi đầu thổi thuốc trong thìa, sau đó đưa tới bên môi, mở miệng: "Vương gia vẫn nên uống thuốc trước đi."

Hắn khẽ cười: "Sao thế, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp y sao? Vì sao không cầu xin bốn vương cho ngươi gặp mặt?"

Nàng không nhìn hắn, chỉ nói: "Ngài là chủ tử, ngài muốn thế nào nô tỳ cũng không thể cãi lời." Nàng hiểu rõ tính cách của Nguyên Duật Diệp. Chuyện hắn muốn làm, ai cũng không thể thay đổi được. Nếu hắn thật sự định để nàng gặp y, hiện tại, nàng còn có có đường thứ hai để đi hay sao?

Lần này hắn không tức giận, chỉ cười: "An Lăng Vu, cầu xin bốn vương đi."

Nàng không trả lời, nàng mới không thèm cầu xin hắn.

Cúi đầu nhìn thìa thuốc trước mặt, còn vẻ thần sắc thần nhiên của nữ tử, hắn ho một tiếng, nâng tay đẩy thìa thuốc trước mặt ra. Thượng Trang không ngờ hắn sẽ làm như thế nên bất cẩn để thuốc rơi vãi xuống đệm. Nàng không khỏi thở dài.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu bốn vương không uống thuốc, ngươi sẽ phải ở lại nơi này."

Ban đầu là run sợ, lúc sau, Thượng Trang nhìn không được mà cười: "Sao thế? Đại sự kia Vương gia không muốn làm nữa sao?" Nàng cảm nhận được hắn không phải người làm việc theo cảm tính, cho nên, hắn sẽ không vì một cung nữ nhỏ nhoi như nàng mà buông bỏ chuyện khác.

Trận cung đấu này, từ một khắc Tề Hiền phi rời đi, nàng có thể cảm nhận sự nguy hiểm trong đó. Người trước mặt tuy vẫn không thay đổi thần sắc, nhưng nàng biết, tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Khô nhọc kể!

Không..

Nàng lập tức phủ định, chuyện này không phải là khô nhọc kể, mà là tương kế tựu kế. Với trí thông minh của hắn, chuyện này sẽ nhanh chóng bị làm lớn lên.

Sắc mặt nam tử trên giường bỗng có chút khó coi, hắn nhíu mày: "Có đôi khi, quá thông minh cũng không phải chuyện tốt. A, có phải vì thế mà phụ hoàng ta mới không thích ngươi không?" Hắn đột nhiên nhắc tới Hoàng đế khiến Thượng Trang không khỏi giật mình.

Thành kiến của Hoàng đế dành cho nàng, tới hiện tại nàng vẫn không rõ vì sao.

Đang nghĩ nghĩ, Nguyên Duật Diệp đã nhắc chân gối lên. Nàng kinh hãi, vội buông chén thuốc trong tay xuống rồi diu hắn: "Vương gia đứng dậy làm gì?"

Hắn hừ một tiếng: "Bốn vương đi thăm Linh Khuyết."

Nàng mắt nhìn sắc mặt nam tử vẫn còn tái nhợt, sự quan tâm của hắn dành cho Linh Khuyết là thật. Chỉ là, với hắn, Thượng Trang vẫn không có lời hay để khen.

"Vừa rồi ngài già bộ ngắt đi, bây giờ thấy áy náy rồi sao?" Tuy nói như vậy nhưng Thượng Trang biết, thời điểm Linh Khuyết bị kéo ra ngoài hẳn liền tỉnh dậy cầu xin, việc này rất dễ làm lộ tâm tư kín đáo của hắn.

Cho nên, Thượng Trang mới cảm thấy nam tử này, trong lòng muốn gì hắn là người rõ nhất. Hắn chắc chắn sẽ không xử sự theo cảm tính.

Nguyên Duật Diệp tức giận quát: "An Lăng Vu, hiện tại ngươi đang ở Thành vương phủ, tốt nhất đừng chọc giận bốn vương."

Nàng không sợ, còn cười hỏi: "Vậy Vương gia muốn thế nào?"

Con người nhưu lại, hắn tới gần nàng, thì thầm: "Không phải ngươi cảm thấy bốn vương hại Thái tử sao? Ngày mai hoàng thúc tới vương phủ, ngươi có muốn bốn vương tiết lộ vài chuyện không?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hắn, sau một lúc lâu mới phun ra hai chữ: "Đê tiện."

Hắn lại không nghĩ như thế: "Bốn vương đê tiện thì không biết những người thanh cao đang ở đâu nữa."

Người hắn ám chỉ, có lẽ trong lòng Thượng Trang biết rõ, chỉ là nàng không muốn nghĩ. Hắn thật sự đứng dậy, cả người dựa vào nàng. Nặng quá, nàng cắn răng nói: "Nô tỳ kêu mấy người nữa tới đỡ ngài."

Lúc này, hắn không cự tuyệt.

Hai gia đình tiến vào đỡ hần ra ngoài. Thượng Trang chặn chờ, cuối cùng cũng nâng bước đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Tội thần

Hoàng cung.

Hoàng đế mang nét mặt giận dữ ngồi trên cao, bên cạnh là Tề Hiền phi với đôi mắt đỏ hồng. Thái tử đứng bên dưới, không khí cứ căng thẳng như vậy nhưng Hoàng đế lại chưa từng lên tiếng, hần mấy lần thử mở miệng, lại không biết phải nói cái gì.

Hoàng hậu vội vàng chạy tới đây, hành lễ. Dọc đường, bà đã nghe sơ qua, chẳng qua là kêu Thái tử tới Thành vương phủ thám thính thật hư, tại sao cuối cùng lại phát sinh như chuyện như vậy?

Lặng lặng nhìn Hoàng đế, Hoàng hậu định lên tiếng thì Tề Hiền phi đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc: "Cầu xin nương nương thủ hạ lưu tình! Diệp Nhi không hiểu chuyện, nếu nó mạo phạm tới Thái tử điện hạ, cũng xin điện hạ đừng để trong lòng. Diệp Nhi... Nếu muốn trách phạt, xin hãy để người làm mẫu thân như ta chịu tội..."

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn, cười nhạt: "Lời này của Hiền phi muội muội là có ý gì?"

Hoàng đế cuối cùng cũng ho khan một tiếng, ông không nhìn Tề Hiền phi, chỉ nhìn ra cửa. Đúng lúc này, Trần Trung tiến vào, mở miệng: "Thánh Thượng, đã đưa Lâm Thụ tới."

"Truyền." Hoàng đế chỉ nói một chữ.

Rất nhanh, một nam tử khoảng ba mươi tuổi được đưa vào. Hần cung kính quỳ gối, cúi đầu: "Tội thần Lâm Thụ tham kiến Thánh Thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ." Không biết vô tình hay cố ý hần lại bỏ qua Tề Hiền phi.

Tề Hiền phi nghe thế không khỏi kinh hãi, hần vừa tới đã tự xưng là "tội thần" rồi sao?

Bà quay đầu nhìn Hoàng đế, quả nhiên, trong mắt ông cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Hoàng đế chỉ lạnh giọng nói: "Trẫm còn tưởng phải tốn thời gian thẩm vấn, không ngờ người lại thành thật như vậy? Xem ra không cần thẩm hỏi, việc này trong lòng người rõ ràng."

"Vâng, tội thần biết rõ." Lâm Thụ gật đầu.

"Lâm..." Nguyên Duật Phong muốn tiến lên thì Hoàng hậu liền ngăn cản, ý bảo hần không cần nói chuyện.

Tề Hiền phi giống như hoàn hồn, Lâm Thụ đây là muốn tự mình chịu tội mà! Bà cắn răng, nhưng giờ phút này lại không thể nói gì. Bà cũng không thể nhảy ra nói việc này là Hoàng hậu cùng Thái tử ở sau gở trò.

Đôi mắt Hoàng đế sáng lên, hỏi: "Vì sao lại ám sát Thành Vương?"

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Thụ, hần không chút chần chờ, đáp: "Tội thần sợ Thành Vương sẽ uy hiếp tới địa vị của điện hạ, thầm nghĩ chỉ bằng thay điện hạ trừ bỏ hần."

Vừa nói xong, Tề Hiền phi liền lên tiếng: "Người chẳng qua là một chiêm sự nhỏ nhoi, làm sao có gan làm ra chuyện này?" Thời điểm nói chuyện, ánh mắt bà lạnh lẽo nhìn Hoàng hậu. Sắc mặt Hoàng hậu không hề thay đổi, khóe miệng còn cong lên ý cười.

Lâm Thụ nói tiếp: "Chắc Hiền phi nương nương cũng biết, muội muội thân là Phụng nghi của đông cung. Nếu Thái tử không phải Thái tử, như vậy sao có Phụng nghi? Đến lúc đó, Lâm gia bọn ta có thể trông cậy vào ai?"

"To gan!" Hoàng đế tức giận đứng dậy. Thái tử không phải Thái tử, hần ta ngay cả lời đại nghịch bất đạo vậy cũng dám nói!

Trần Trung vội tiến lên, nhỏ giọng: "Thánh Thượng xin bớt giận, bảo trong lòng thế."

Hoàng hậu tiến về trước đá một cước lên người Lâm Thụ, mắng: "Vô sỉ, người cho rằng Đông cung là tảng đá cho Lâm gia các người đạp lên hay sao? Đông cung... Đông cung sao lại có loại người như thế này chứ?"

Tề Hiền phi cũng hừ lạnh một tiếng: "Hừ, nô tỳ thì lại cảm thấy Đông cung của điện hạ đã nuôi ra một con chó trung thành!"

Sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, cả giận quát: "Người cho rằng diệt trừ Thành Vương, giúp Thái tử ngồi vững vị trí Đông cung, Lâm phụng nghi liền có thể

trở thành Thái tử phi tương lai sao?"

Tề Hiền phi thầm cười trộm, Hoàng đế đương nhiên là không tin lời Lâm Thụ. Ông chắc chắn không tin Lâm Thụ một mình quyết định.

Sắc mặt Lâm Thụ trước sau không đổi: "Nếu không phải Thành Vương mạng lớn, giờ phút này e là đã sớm mất mạng. Thần định tới lúc đó sẽ lĩnh thưởng với điện hạ."

Ánh mắt Hoàng đế chuyển hướng sang Nguyên Duật Phong, trầm giọng: "Thái tử, việc này con thật sự không biết sao?"

Nguyên Duật Phong không khỏi kinh hãi, chuyện này, hẳn quả thật không biết. Lặng lẽ nhìn Hoàng hậu, thấy bà không hề nhìn mình, trong lòng hắn liền rõ ràng vài phần. Vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm: "Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Khen thưởng

Thành vương phủ.

Nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, trái tim Nguyên Duật Diệp vô cùng khó chịu. Linh Khuyết thấy hắn tới, không khỏi kinh hãi, gầy dựa muốn ngồi dậy. Thượng Trang vội đỡ nàng lại, nhủ mảy: "Trên người còn có thương tích, cẩn thận một chút."

Linh Khuyết quay đầu thấy Thượng Trang cầm ngọc bội trong tay, nhất thời cả kinh, vật đó không phải...

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử ngồi ngay mép giường, chẳng lẽ thật sự liên quan tới An Lăng Vu hay sao?

Nguyên Duật Diệp thấy nàng có chút khác thường, chỉ nghĩ nàng không thoải mái, liền nhẹ giọng: "Cố gắng nghỉ ngơi đi, ta kêu nha đầu làm món canh hạt sen ngân nhĩ mà ngươi thích nhất, được không?"

Nàng miễn cưỡng cười, hỏi lại: "Linh Khuyết lúc này có được tính là công thần không?"

Thượng Trang không khỏi khiếp sợ, nàng thật chưa từng nghĩ có nàng ở đây, Linh Khuyết lại nói chuyện không chút cố kỵ như vậy.

Nam tử khẽ cười, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, gật đầu: "Đương nhiên. Ngươi muốn ta thưởng cái gì đây?"

Nàng híp mắt cười: "Ngài nhớ kỹ đấy nhé, sau này Linh Khuyết sẽ đòi ngài."

"Được, ngươi muốn gì cũng được." Hắn sùng nịnh nhéo mũi nàng một cái.

Thấy hai người như vậy, không biết vì sao, trái tim Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ấm áp. Thật kỳ lạ, bọn họ tuy không chút liên quan tới nàng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được hương vị đó.

Nàng có thể nhận ra, Linh Khuyết vì hắn mà việc gì cũng làm được. Mà nàng ấy ở trong lòng hắn cũng không giống những kẻ bình thường.

Đột nhiên, nàng cảm thấy bản thân ở đây thật dư thừa.

Nàng xấu hổ cười cười, đứng dậy nói: "Vương gia cứ nói chuyện với Linh Khuyết cô nương đi, nô tỳ ra ngoài chờ." Nói xong, nàng xoay người đi ra.

Hắn cũng không gọi nàng, chỉ quay đầu nhìn theo bóng lưng đó.

Từ trong phòng đi ra, Thượng Trang dựa vào lan can ngồi xuống, lúc cúi đầu, nàng mới phát hiện miếng ngọc bội kia vẫn bị nắm chặt trong tay. Nàng nhìn nó một hồi, lặng lẽ lắc đầu. Nàng không biết vì sao thiếu gia lại đột nhiên trở về, cũng không biết vì sao trên người của tên thích khách lại có ngọc bội của An Lăng gia. Chỉ là sự tình này, sợ rằng không thể kết thúc nhanh chóng như vậy.

Nàng đã bắt đầu cảm thấy cuộc tranh đoạt vương vị kia ngày càng mãnh liệt.

"Vu thượng nghị." Nha hoàn đi ngang thấy Thượng Trang ngồi bên ngoài, không khỏi dừng lại.

Thượng Trang nhìn nàng, cười nói: "À, Vương gia và Linh Khuyết cô nương đang nói chuyện bên trong, cho nên ta ở ngoài này chờ."

Nha hoàn gật đầu: "Vậy lát nữa nô tỳ sẽ vào." Nói xong liền ngồi cạnh Thượng Trang.

Thượng Trang bất giác nhìn về phòng của Linh Khuyết, hỏi: "Linh Khuyết cô nương... Nàng ấy là tỳ nữ của Vương gia sao?" Hỏi xong nàng liền cảm

thấy buồn cười, đương nhiên là tỷ nữ rồi, điều nàng muốn biết là quan hệ đặc biệt của hai người bọn họ.

Nha hoàn cũng cười: "Linh Khuyết cô nương không giống với nô tỳ bình thường, bề ngoài nàng ấy là tỷ nữ của Vương gia, nhưng ở vương phủ này, nàng ấy chính là tiểu thư! Vương gia thương nàng ấy như muội muội của mình vậy."

"Thế sao?" Thượng Trang không khỏi tò mò, "Vương gia thích nàng ấy sao?"

Nha hoàn liền gật đầu lia lịa: "Chắc chắn là thích rồi, nếu không sao Vương gia có thể thương nàng ấy như vậy? Vương gia đi đâu cũng mang theo nàng ấy. Linh Khuyết cô nương đã đi theo Vương gia tám năm, nếu ai dám bắt kính với nàng ấy, Vương gia sẽ lập tức xử phạt."

Tám năm?

Không biết vì sao, Thượng Trang lại giật mình, hỏi: "Năm nay nàng ấy bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn... Mười lăm... Việc này nô tỳ không rõ."

Nha hoàn đang nói chuyện thì trong phòng truyền ra tiếng của Nguyên Duật Diệp kêu Thượng Trang vào.

Nàng đi vào diu hắt, hắt lại hắt tay, sau đó gọi một gia đình khác vào đỡ, một mặt nói: "Linh Khuyết có chuyện muốn nói với người, bốn vương về phòng trước."

Nha hoàn liền đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó cùng Nguyên Duật Diệp ra ngoài. Thượng Trang tiến lên xem, thì ra là canh hạt sen ngân nhĩ. Nàng đến bên giường hỏi Linh Khuyết có ăn không, nàng ấy lắc đầu, chỉ hỏi: "Vu thượng nghĩa thích Hoàn Vương điện hạ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Rót nước

Nghi hoặc nhìn nữ tử đang nằm trên giường, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Vì trên người có thương tích nên Linh Khuyết phải nằm sấp. Giờ phút này nàng khẽ động thân mình cười hỏi: "Vu thượng nghĩa không muốn tới gần đây sao?"

Thượng Trang hoàn hồn, tiến lên mép giường ngồi xuống, nói: "Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với cô nương."

Linh Khuyết giật mình, hỏi: "Cái gì?"

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng lấy miếng ngọc bội đeo trên cổ xuống, hỏi: "Người có nhận ra vật này không?" Một khắc đó, nàng cảm thấy bản thân thật sự điên rồi.

Đây là tín vật duy nhất để nhận muội muội, sao nàng lại nghĩ phần còn lại của miếng ngọc bội nằm trên người Linh Khuyết chứ?

Nhưng, lại có một cảm giác mãnh liệt dẫn đường kêu nàng phải hỏi chuyện này.

Linh Khuyết cẩn thận nhìn miếng ngọc bội, lắc đầu: "Thật là tinh xảo, chỉ tiếc là ta chưa từng thấy qua."

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi thất vọng.

Linh Khuyết lại hỏi: "Vì sao Vu thượng nghĩa lại hỏi ta việc này?"

"À." Nàng khẽ lắc đầu, "Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi." Nói xong, nàng cất miếng ngọc bội lại vào người. Lúc này, nàng mới nhớ tới miếng ngọc bội khác trong tay, lại nghe Linh Khuyết nói: "Còn miếng ngọc bội này có lẽ để Thượng nghĩa giữ sẽ an toàn hơn."

Vừa rồi nàng nhìn không được mà hỏi Nguyên Duật Diệp, mới biết đây là đồ Hoàng đế ban tặng cho An Lăng Thuần. Vì vậy, ngọc bội trở về với người của An Lăng gia mới là tốt nhất.

Thượng Trang có chút kinh ngạc, lại thấy Linh Khuyết cười: "Ngày mai Hoàn Vương sẽ tới đây. Ta đã nói với Vương gia cho người gặp ngài ấy."

Nàng không tin nhìn nữ tử trước mặt, bật thốt lên hỏi: "Tại sao chứ?"

Linh Khuyết vẫn cười: "Chẳng lẽ người tình nguyện để Vương gia giam lỏng sao?"

Nhất thời Thượng Trang không biết phải đáp lại thế nào, xem ra Nguyên Duật Diệp này đúng là cái gì cũng nói được.

.....

Vừa ra khỏi phòng, một nha hoàn đứng đợi bên ngoài thấy nàng, liền tiến lên nói Vương gia đang chờ trong phòng.

Nàng gật đầu, đi tới phòng hấn.

Thời điểm đẩy cửa phòng, nàng đã thấy hấn nghiêng người nằm ngủ. Nhìn hấn yên tĩnh như vậy, nàng thật không biết hấn có phải đang giả vờ hay không.

Lư đồng đã được thêm huân hương, không khí trong phòng lúc này cũng vô cùng dễ chịu.

"Vu Nhi." Hấn đột nhiên gọi.

Nhất thời Thượng Trang không kịp phản ứng, lúc hoàn hồn, nam tử kia đã mở hai mắt nhìn mình. Nàng cười tiến lên, nói: "Vương gia, nô tỳ là An Lăng Vu."

"Bỏn vương thích gọi như vậy."

"Vương gia vẫn là đừng gọi thân thiết như vậy, bằng không..." Đột nhiên nhận ra bản thân đang nói những lời không nên nói, Thượng Trang lập tức ngậm miệng.

Hấn vui vẻ cười: "Bằng không thế nào? Bằng không sẽ tưởng bỏn vương thích người sao? Lại đây." Hấn giữ chặt tay nàng, kéo nàng đi qua.

Thượng Trang khẽ nhú mày, con sót của hấn vẫn chưa lui bớt sao?

"Thật khó chịu." Hấn cau mày, "Lần sao có muốn người quý, bỏn vương cũng phải tìm chỗ nào tránh mưa trước đã."

Thượng Trang nhin không được mà cười ra tiếng, đã là lúc nào rồi mà hấn vẫn còn nghĩ tới chuyện này cơ chứ? Sau này? Nàng không cần sau này!

Hấn bắt mắt nhìn nàng, cắn răng: "Trông người có vẻ rất vui sướng."

Nàng vẫn cười, cẩn thận diu hấn nằm xuống, hỏi: "Ngài không nghỉ ngơi sao?"

"Không ngủ được, khó chịu." Vết thương trên người đã không còn đau như lúc trước, hấn thăm thò dài, lại nói, "Hôm đó nghe nói Hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người tới Hoán Y Cục." Hấn không phải hỏi nàng, chỉ là thuận miệng nói ra sự thật.

Nàng "Ừ" một tiếng.

"Ngủ không được, khó chịu." Trên lưng thương xử lý, cuối cùng không có lúc trước đau. Hấn thật dài nhẹ nhàng thở ra, lại nói, "Ngày ấy, nghe nói hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người cán y cục." Hấn không phải hỏi nàng, chính là tự thuật hấn biết đến sự thật.

Hấn lại hỏi: "Người hầu hạ thúc ấy thế nào?"

Nàng nhú mày: "Thì rót cho ngài ấy chén nước."

Hấn tỏ vẻ không tin, liếc nàng: "Chỉ vậy thôi sao?"

"Bằng không ngài nghĩ thế nào?"

Hấn cười rộ lên, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy người cũng rót cho bỏn vương chén nước đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Sủng ái

Đưa chén trà tới, Thượng Trang nhẹ giọng: "Trà nguội rồi."

Nam tử trên giường lại mở miệng: "Không sao."

Hấn nhận lấy uống một ngụm, sau đó liền nhú mày, nước trà quả nhiên đã nguội.

Thượng Trang nhìn hắn, không chút để ý mà nói: "Nô tỳ vừa phát hiện thì ra Vương gia vẫn có ưu điểm." Thấy hắn nâng mắt nhìn mình, nàng tiếp tục, "Không ngờ ngay cả nước trà lạnh ngài cũng uống."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp khẽ biến, nàng liền cười nói: "Lúc Hoàn Vương tới Hoán Y Cục, nô tỳ nói trà lạnh sẽ không tốt cho sức khỏe của ngài ấy, vì vậy đã kêu người đổi thành trà nóng."

Nhìn sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, trong lòng nàng cười thầm. Nàng dường như vừa nhận ra một điều, hắn để ý tới chuyện của Nguyên Chính Hoàn, hơn nữa còn đặc biệt để ý.

Chén trà trong tay bị buộc chặt, chết tiệt, hắn thế mà bị một tiểu nha đầu đùa giỡn!

Đưa chén trà tới, hắn lạnh giọng: "Vậy đổi cho bản vương một chén trà nóng."

"Vâng." Nàng khụy gối hành lễ, sau đó xoay người ra ngoài.

Nhớ tới vẻ mặt trắng bệch vừa rồi của hắn, nàng nhịn không được mà cười.

Ra ngoài phân phó nha hoàn đổi trà, lúc trở lại, nàng mới đột nhiên nhớ tới một việc. Chuyện này thật kỳ quái.

Nàng ở trong vương phủ đã được một khoảng thời gian nhưng chưa hề thấy cơ thiếp nào. Bỏ qua những cơ thiếp trước đây của hắn, nhưng đột trước, Hoàng đế có ban thưởng cho hắn ba tú nữa. Hôm nay thời điểm ông ấy tới, nàng cũng chưa từng thấy một ai ra hành lễ.

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện ở trong cung, Nguyên Duật Diệp còn hỏi nàng, vì sao Hoàng đế phải làm như vậy. Khi đó nàng không đáp, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Hoàng đế có Thái tử, ông ấy ban thưởng tú nữ cho các vị Vương gia đương nhiên là muốn vì hoàng gia khai chi tán diệp, con cháu hưng thịnh.

Tới lúc phong vương, Hoàng đế có thể chia nhỏ lãnh địa, như thế sẽ không gây nguy hiểm cho tân đế sau này.

Chẳng lẽ, là nàng hiểu lầm rồi sao? Nếu không, Nguyên Duật Diệp làm sao dám giờ trò trước mặt Hoàng đế?

Đúng lúc này nha hoàn đổi trà đã trở về.

Thấy hắn lại nhắm mắt, nàng thầm nghĩ hắn lại giả bộ ngủ, nhưng khi bụng nước lại gần mới biết hắn thật sự đã chìm vào giấc. Nàng thầm cười nhạo một tiếng, thế mà nói không ngủ được, hiện tại không phải ngủ rất ngon hay sao?

Thôi, hắn không uống thì chi bằng chính mình tự uống, dù sao lúc này nàng cũng rất khát.

Tới tới, hắn mới tỉnh lại.

Thượng Trang đặt tay lên trán hắn, thấp giọng: "Hạ sốt rồi."

Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Cao hứng sao?"

"Cái gì?" Nàng hình như không nghe rõ lời hắn nói.

Hắn tiếp lời: "Nhiều ngày trôi qua như vậy, đừng nghĩ tới việc hồi cung nữa. Chuyện này còn chưa xử lý xong, phụ hoàng sẽ không nhớ tới người đâu."

Đạo lý này Thượng Trang đương nhiên biết rõ, chẳng qua nàng cười hỏi lại: "Thánh Thượng và Thái tử xảy ra tranh chấp là vì nô tỳ, chẳng lẽ Vương gia không sợ sao?"

Hắn lại cười lớn: "Bản vương sợ cái gì? Chỉ là một cung nữ nhỏ bé, bản vương vì sao phải sợ người? Cố gắng hạ bản vương đi, đừng để bản vương tới lúc đó đi nói với phụ hoàng cho người tội danh câu dẫn chủ tử."

Hắn tới nghiêng răng nghiêng lợi nhưng trên mặt Thượng Trang vẫn duy trì ý cười: "Nô tỳ cũng muốn câu dẫn ngài, nhưng nô tỳ thật nhìn không ra ngài có gì có thể khiến nô tỳ phải đi câu dẫn."

Hắn lạnh mặt, hừ một tiếng: "Người cứ chờ đấy! Đến lúc đó đừng hòng cầu xin bản vương sủng ái người!"

"Tạ Vương gia ưu ái, chờ ngài sủng ái thì quý phủ đã có nhiều thê thất rồi."

Hắn không khỏi chấn động, lập tức đáp trả: "Ánh mắt cũng sắc bén đấy, chỉ tiếc bản vương không thích kẻ cứng rắn."

Thượng Trang nhún mày: "Thế sao? Ngài không sợ Thánh Thượng ban cho ngài người không tốt ư?"

Hắn cười cười: "Sao vậy? Lo cho bản vương sao?"

"Nô tỳ chỉ cảm thấy việc này... Không giống tính cách của ngài."

"Trần Trung là người trung thành, trên đường chiếu cố cơ nghiệp của bốn vương rất tốt. Hiện tại các nàng nhận được sự sủng ái của bốn vương nên rất ớn."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, đúng vậy, Nguyên Duật Diệp hẳn là ai chứ? Sao có thể dễ dàng bị người khác nắm được nhược điểm?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Tin tức

Nguyên Chính Hoàn vừa tiến vào đã nghe giọng nói của Thượng Trang, y khẽ cười, thì ra nàng ở đây.

Mạc Tầm thức thối đứng lại bên ngoài canh giữ.

"Nô tỳ tham kiến Vương gia." Thượng Trang hành lễ.

Y mỉm cười: "Xem ra Thánh Thượng rất quan tâm Diệp Nhi, ngay cả Thượng nghĩa cạnh mình cũng để lại. Hôm qua bốn vương có việc nên hôm nay mới tới, chỉ là nghe Diệp Nhi có thể nói chuyện, thân thể không sao rồi đúng không?"

Nguyên Duật Diệp cũng cười: "Hoàng thúc đến thăm sao diệp nhi có thể không khỏe? Nói như vậy, hoàng thúc đã tổn không ít tâm tư."

Thượng Trang cả kinh, bất giác đưa mắt nhìn nam tử trước mặt. Hôm qua y tiến cung sao?

Vì chuyện của thái tử.

Nàng thật không ngờ trong trận chiến này y lại lựa chọn Thái tử.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn không thay đổi: "Từ tin tức bốn vương có được, thương thế của Diệp Nhi đã tốt hơn nhiều."

Lời của y càng làm trong lòng Thượng Trang cả kinh. Mà sắc mặt của Nguyên Duật Diệp cũng không thay đổi bởi vì hắn biết Thái tử không hề gặp chuyện xấu gì.

"Kẻ hành thích Diệp Nhi chính là chiêm sự của Đông cung Lâm Thụ. Người nhà của hắn là Lâm Phụng nghi cũng bị giam vào ngục."

Thời điểm Hoàng đế phái người tới thăm vấn Lâm Phụng nghi, nàng ta sợ tội muốn tự sát. Việc này Lâm Thụ một mực nhận do hắn và Lâm Phụng nghi làm, Hoàng hậu và Thái tử không chút liên quan.

Tuy Hoàng đế không truy cứu nhưng trong lòng Nguyên Chính Hoàn biết rõ, giữa Hoàng đế và Thái tử đã tồn tại khoảng cách.

Giờ phút này, y cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ vuốt cằm: "Với thân thủ của Diệp Nhi sao có thể để hắn làm hại chứ?"

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, ánh mắt dời sang Thượng Trang đang đứng bên cạnh, mở miệng: "Việc này hoàng thúc phải hỏi Vu Nhi."

Thượng Trang còn đang suy nghĩ lời Nguyên Chính Hoàn vừa nói, chợt nghe Nguyên Duật Diệp gọi nàng một tiếng "Vu Nhi" liền lập tức hoàn hồn, chỉ "A" một tiếng.

Nguyên Duật Diệp tiếp tục: "Do mạng của diệp nhi chưa tận khiến những kẻ có tâm không vừa ý, hoàng thúc nói xem có đúng không?"

Nâng mắt nhìn, thần sắc nam tử trước mặt vẫn thản nhiên như vậy, một chút cũng không nhìn ra khác thường. Y bỗng nhiên lên tiếng: "Bốn vương còn có lời muốn nói với Diệp Nhi, Vu Thượng nghĩa ra ngoài trước đi. Hôm nay Phục Linh cũng tới."

Nghe vậy, Thượng Trang liền cảm thấy cao hứng, Phục Linh tới đây là bất ngờ đối với nàng. Nàng nhanh chóng đáp lời rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Chia sẻ

Cánh cửa đóng lại.

Nhìn Nguyên Chính Hoàn đẩy xe lăn đi về phía trước, Nguyên Duật Diệp cười nói: "Hoàng thúc có chuyện gì muốn nói với diệt nhi mà lại đuổi khéo Vu Nhi vậy?" Nhìn y nhíu mày, hần biết bề ngoài y chỉ tỏ ra mạnh mẽ.

Xe lăn dừng trước giường, Nguyên Chính Hoàn thấp giọng: "Bỏn vương đương nhiên là lo lắng cho Diệp Nhi." Nói xong, y đuổi tay về trước.

Nguyên Duật Diệp không khỏi kinh hãi, đột nhiên hần bật cười ra tiếng, ngoan ngoãn đưa tay mình ra trước đặt dưới tay y, nhẹ nhàng nói: "Diệt nhi cây ngay không sợ chết đứng, hoàng thúc có thể tự mình bắt mạch."

Y không nói chuyện, chỉ yên lặng bắt lấy cổ tay hần, nhíu mày.

Mạch tượng vô cùng suy yếu, xem ra việc hần bị thương là sự thật. Đột nhiên, y cảm thấy thật buồn cười, thì ra hần cũng không dám khi quân. Nhưng chuyện của Lâm Thụ...

Nhìn sắc mặt y, Nguyên Duật Diệp nhìn không được mà nói: "Hoàng thúc nghĩ gì vậy?"

Nguyên Chính Hoàn thu tay lại, nói: "Cố gắng tĩnh dưỡng, ba bốn ngày sẽ khỏi."

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Ba bốn ngày? Sợ rằng diệt nhi không thể khỏi nhanh như vậy."

Thấy y nhíu mày, hần càng đắc ý: "Mấy ngày nay được Vu Nhi hầu hạ, diệt nhi cảm thấy tốt lắm." Hần không tin y không để ý năng.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Nam tử trên xe lăn cuối cùng cũng lên tiếng.

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, nửa nằm xuống giường, mở miệng: "Không có gì, chỉ là diệt nhi muốn chia sẻ với hoàng thúc chuyện cao hứng này thôi. À đúng rồi, Phục Linh đi theo hoàng thúc chắc cũng nhu thuận, nếu không ngại sao có thể mang nàng ta tới đây chứ?"

Nguyên Chính Hoàn cười khẽ: "Chẳng qua nghe nói Vu thượng nghĩa ở đây, bỏn vương chỉ muốn để chủ tớ bọn họ gặp mặt mà thôi."

"Thế sao? Nói như vậy, hoàng thúc là đang suy nghĩ cho Vu Nhi?" Hần nhìn y, ánh mắt sắc bén.

Nguyên Chính Hoàn khẽ hừ một tiếng, không hề trả lời.

.....

Bên ngoài, từ xa Thượng Trang đã nhìn thấy Phục Linh.

Phục Linh thấy nàng liền chạy lên, ánh mắt hồng hồng: "Tiểu thư, nô tỳ cứ tưởng cả đời này không được gặp ngài nữa."

"Khóc cái gì, ngươi đi theo Vương gia, ngài ấy nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi." Thượng Trang thấy nàng không xảy ra chuyện gì, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Phục Linh gạt đầu lia lịa, cười nói: "Vương gia thật sự là một người tốt, nô tỳ đi theo ngài ấy không hề chịu chút ủy khuất nào."

Gật đầu như thế, vậy là tốt rồi.

Phục Linh lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh, thấp giọng: "Tiểu thư vẫn ổn chứ? Vương gia nghe nói ngài ở Thành vương phủ, trong lòng vô cùng sốt ruột, cứ sợ Thành Vương sẽ khi dễ ngài."

Cảm nhận được một tia ấm áp, nàng lắc đầu: "Giúp ta nói với Vương gia, ta tốt lắm."

Nghe vậy, Phục Linh cuối cùng cũng an tâm. Hai người dựa vào lan can, từ từ nói chuyện.

Mạc Tầm đứng từ xa nhìn bọn họ, mím môi không nói lời nào.

.....

Thời điểm Mạc Tầm giúp Nguyên Chính Hoàn rời khỏi phòng, một nha hoàn đột nhiên chạy tới, bẩm báo: "Vương gia, Linh Khuyết cô nương nói có chuyện gấp muốn nói với ngài."

Sắc mặt Mạc Tầm tối xuống, trầm giọng: "Nực cười, một tiểu nha hoàn lại muốn chủ tử nhà ta qua gặp hay sao?"

"Mạc Tầm." Y lên tiếng.

Cẩn thận nhớ lại nữ tử tên Linh Khuyết kia, nàng ta là tỷ nữ thân cận của Nguyên Duật Diệp, y không khỏi tò mò, nàng ta tìm y để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tụy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.